

Tháng 6, 2019

Tôi Vào Chung Kết Viết Về Nước Mỹ (VVNM)

Mấy hôm nay trời u ám như sắp mưa mà chẳng mưa. Tôi mong có trận mưa to để cỏ hoa tươi tốt, thêm hoa thêm lá. Nhà có trồng mấy bụi hoa mùa hè, o bé, cho phân tưới nước hàng ngày nên trông chúng cũng được lắm nhưng nếu có vài trận mưa thì tốt hơn. Người viết làm vườn đào đất trồng hoa dù tay chân lem luốc, nắng nóng làm da đen thùi lù nhưng lúc chúng ra hoa cũng vui. Nhìn hoa lá tốt tươi tôi liên tưởng đến con người. Hoa có chăm sóc mới tươi tốt, người có đầy đủ dinh dưỡng mới khỏe mạnh, sáng suốt.

Tôi chợt bùi ngùi nhớ đến những người dân nghèo có đời sống khó khăn nơi quê nhà. Các thương phế binh già nua, nghèo và bệnh tật, các bà cụ gầy yếu còng lưng lọ mọ bán mớ rau nơi vỉa hè phố chợ, các trẻ em đen nhẻm thay vì cắp sách đến trường thì hàng ngày đi bán vé số. Người viết luôn ước ao phải chi mình khám phá sẽ giúp cho họ được rộng rãi, dù đôi ngày chắc họ cũng vui, nhưng đã nghỉ hưu gần 20 năm nên điều đó chỉ là ước mơ mà thôi. Mỗi năm tuy có cố gắng đóng góp chút ít nhưng như muối bỏ bể so với số người nghèo khổ ở quê nhà, và những người bị thương tật vì chiến tranh.

Rồi tôi có tin vui. Đầu năm nay, cô bạn cư ngụ ở Cali về thủ đô Hoa Thịnh Đốn dự Đại Hội Văn Bút Miền Đông Hoa Kỳ đã nhiệt tình khuyến khích người viết dự thi VVNM do Việt Báo tổ chức. Cô ấy khuyên chị nên viết đi, không phải vì những giải thưởng hấp dẫn của VVNM, viết để chung tay bảo tồn Việt ngữ và văn hóa của chúng ta nơi hải ngoại. Nghe bạn và nghe cũng có lý tôi dự thi nhưng chẳng dám hy vọng bao nhiêu. Người viết khắp nơi trên thế giới dự thi, tôi đã đọc nhiều bài của họ hay quá, tôi mới tham dự lần đầu thì chắc gì phần thưởng đến lượt mình.

Nhưng người xưa thường nói “Thánh nhân đãi kẻ khù khờ,” chắc đúng! Nên vừa rồi bất ngờ tôi được vào danh sách chung kết VVNM 2019 quý vị ạ. Một bất ngờ thú vị...

Tôi vui như thời sinh viên lúc biết mình đậu được điểm cao, đậu hạng Bình. Thật là già trẻ giống nhau. Khi gửi bài đăng, tôi không hy vọng mình sẽ được giải nên đã dặn cô bạn Cali không nên tiết lộ chuyện tôi dự thi cho bạn bè hay những người quen biết, cả các con tôi cũng không nói. Bây giờ con gái tôi mới hay nên cũng vui lây, và cháu còn hào phóng... thưởng thêm cho mẹ: “Nếu Mẹ được Việt Báo thưởng bao nhiêu, con sẽ “match,” biếu Mẹ cũng bằng số tiền ấy để Mẹ làm gì tùy ý!” Vui chưa! Tôi biết cháu làm thế để khuyến khích Mẹ tiếp tục cầm bút cho Mẹ vui.

Niềm vui của tôi không dừng lại ở đó. Chị bạn đồng nghiệp cũ thân thiết ở Cali đã viết điện thư chúc mừng: “Mình vui biết bạn được vào chung kết nhưng không ngạc nhiên!” Thương chưa, ý chị là muốn mình tiếp tục viết lách chẳng? Cậu học trò trường cũ, nay là kỹ sư thì viết “Em đoán cô sẽ được giải thưởng Việt Báo mà!” Nghe thật “nở mũi” dù biết quý vị ấy cho mình “nước đường” để người cầm bút có dũng khí gõ lách cách trên bàn phím khi có đề tài. Em kia là học sinh của trường nhưng em không học với tôi ngày nào, bây giờ nghe tin vui cũng chịu khó điện thư chúc mừng cô giáo trường cũ. Các cựu giáo chức và cựu học sinh trường Nguyễn Trãi Saigon nay cư ngụ ở Cali cho biết đã chuẩn bị buổi họp mặt nếu tôi đến Cali lãnh giải thưởng Việt Báo.

Tôi có chút phân vân ngại ngùng, nếu đi lãnh thưởng tôi phải chuyển vài chuyến máy bay và ngồi 6, 7 tiếng trên phi cơ. Đường xa, lơ mơ đường xá, các con không muốn thân già tôi đi một mình, nhưng chẳng có đứa con nào có thể cùng tôi đi Cali lãnh thưởng. Thời gian đó các cháu đi nghỉ hè dự định từ năm trước. Tôi cũng muốn đi Cali nhân thể thăm các bạn, các em cựu học sinh lăm lăm, nhưng chẳng biết tôi có duyên gặp gỡ các vị ấy không vì già mòm và đường xa. Tuy nhiên còn hơn tháng mới đến ngày lãnh giải, tôi nhất định sẽ cố gắng.

Tôi dài dòng “kể lể” để quý vị thấy tình đồng nghiệp ngày xưa và tình thầy trò trước năm 1975 như thế đấy dù ngày nay các em là ông bà, có con có cháu, thành đạt, có nghề nghiệp vững chắc, lòng vẫn luôn tưởng nhớ và kính trọng thầy cũ của mình. Thật đúng với câu “Nhất tự vi sư...”

Phương châm các em là “Một ngày dạy Nguyễn Trãi, mãi mãi là thầy cô!” Cô giáo già từ phần trắng bảng đen hơn 40 năm, các em vẫn cứ xử như ngày nào cô còn dạy học.

Ngày xưa, dù lương giáo chức rất thấp so với các ngành nghề khác, nhưng người viết đã không hối hận và rất hài lòng chọn nghề dạy học. Các cô giáo không có tiền nhưng tình yêu thương thì nhận nhiều lắm, từ các em học sinh, từ đồng nghiệp, cho nên luôn có cảm giác như mình giàu lắm, từ lúc đi dạy đến khi từ giã quê hương...

Niềm vui kỳ này còn lan rộng hơn nữa. Ngày trước, tôi từng cộng tác với báo địa phương. Ông chủ nhiệm báo Cỏ Thơm cũng chúc mừng và loan tin người viết được vào chung kết Viết Về Nước Mỹ do Việt Báo tổ chức với thân hữu, độc giả báo Cỏ Thơm. Hôm qua đi dự tiệc Cỏ Thơm Kỷ Niệm 24 Năm Sinh Hoạt có nhiều người quen và không quen đến chúc mừng người viết được vào chung kết. Thật là món quà tinh thần quý báu, từ thân hữu, độc giả, dành cho người cầm bút, dù chỉ là lời nói, làm người viết rất cảm động và xin đa tạ bằng bài viết nhanh này.

Có rất nhiều người nữa cũng biết tin vui của tôi qua báo Cỏ Thơm hoặc qua Việt Báo online. Hóa ra số người đọc báo Việt vẫn còn nhiều dù cuộc sống nơi quê người của họ luôn bận rộn. Chị Chủ Tịch Văn Bút HN ở vùng thủ đô cũng báo tin vui với văn hữu trong vùng. Nhờ thế nên bây giờ càng có thêm nhiều người biết là Việt Báo tổ chức cuộc thi Viết Về Nước Mỹ rất quy mô mỗi năm một lần. Sang năm có thể nhiều cây viết vùng thủ đô Hoa kỳ cũng sẽ tham dự cuộc thi VVNM.

Tiền đây, Ngọc Hạnh xin cảm ơn ông Chủ nhiệm báo Cỏ Thơm, chị Chủ tịch Hồng Thủy, quý thân hữu, và độc giả đã thương mến chúc mừng Ngọc Hạnh được vào chung kết VVNM của Việt Báo

Đặc biệt, cảm ơn vị cao niên đã gửi điện thư chúc mừng người viết có câu như sau: “Cảm ơn cụ Ngọc Hạnh mang tin vui, niềm hân diện và tự tin cho quý vị cao niên vùng thủ đô Hoa Kỳ...” Vị độc giả này có lẽ xem tin tức qua Việt Báo online. Ngọc Hạnh xin cảm ơn tác giả bức điện thư và kính chúc Cụ an khang, trường thọ, thường xuyên xem báo để biết tin tức đó đây ạ.

Một trường hợp khác cũng vui vui. Một vị văn hữu gặp Ngọc Hạnh trong buổi tiệc chẳng nói năng chi, làm tình bơ như không biết tin vui của bạn. Về nhà mở điện thư thấy ngay mấy dòng “Tôi đã xem bài viết... Chị xứng đáng được vô chung kết. Chúc mừng chị!” Thật là ngạc nhiên và hạnh phúc.

Cũng xin được chia sẻ tin vui khác là nhóm chị em Cô Gái Việt địa phương hẹn họp mặt nhau vào lễ Độc Lập Hoa kỳ ngày 7/4 tại nhà hàng Full Kee để vừa hàn huyên và chúc mừng Ngọc Hạnh được vào chung kết. Thật cảm động và xin đa tạ lòng ưu ái quý chị em.

Nghĩ lại “nghề viết lách” cũng không tệ, được thư giãn, trang trải tâm tình, học hỏi lẫn nhau. Nếu viết giỏi còn được tiền nhuận bút, dù ít dù nhiều đây cũng là một niềm vui to lớn. Những người cầm viết cư ngụ trong vùng quen biết, thương mến nhau đã đành nhưng các chị em ở xa vẫn quý mến nhau. Chưa từng gặp gỡ nhưng qua thư từ cũng thành thân thiết như chị em trong nhà. Họ chia sẻ nhau kinh nghiệm, trồng hoa, cách nấu ăn, hình ảnh, các bài thơ bài văn, các vui buồn bản thân và gia đình...

Các chị em trẻ hơn mà cầm bút phần lớn còn đi làm, chỉ số ít hưu trí mà thôi. Nhóm bạn tôi có vị giỏi cả thơ lẫn văn, có người chỉ biết thưởng thức, hay giỏi hoặc thơ hay văn. Nhà văn Thanh Dương, thành viên Cô Gái Việt giỏi cả văn và thơ. Truyền chị hấp dẫn, gần với đời thường trong cuộc sống hàng ngày, được độc giả yêu mến. Chị sáng tác nhanh và dễ thương, từng là giám khảo cuộc thi “Viết về Mẹ” do một tờ báo có tiếng tổ chức.

Tóm lại nhờ kết quả cuộc thi VVNM người viết biết thêm và hưởng được nhiều điều thú vị: Tình cảm tốt đẹp các cựu học sinh với cô giáo trường cũ, tình cảm các đồng nghiệp ngày xưa (các chị em mời về nhà ở khi tôi đến Cali chứ không cho ở khách sạn), tình cảm các chị em địa phương và nơi chốn xa xôi, các chủ báo, chủ diễn đàn, các thân hữu và văn hữu gần xa... Các tình cảm đó với người viết thật là quý báu, có tiền cũng không mua được. Xin trân trọng và vô cùng biết ơn các vị ấy.

Người viết vui, vui lắm, vì được vào chung kết, biết được tình cảm thân thương quý vị xa gần, được ăn tiệc mừng với chị em. Tuy nhiên trong lòng vẫn nhớ đến hình ảnh thương tâm các thương phế binh VNCH bên quê nhà thường được đăng trên báo, nên lại xót xa: kẻ không tay, người cụt chân, mù mắt... Những người này đã hy sinh tuổi trẻ và một phần thân thể cho đất nước quê hương Việt Nam. Nhớ có lần chị bạn T. Nhưng về Việt Nam đi thăm các thương phế binh miền Trung, nơi chồng chị làm việc ngày xưa. Chị bảo “họ già và nghèo khổ quá Hạnh ơi.” Họ ở thôn quê xa xôi nên ít người thăm viếng, không nhận được cứu trợ từ hải ngoại... Nghe mà buồn và thương làm sao!

Ngọc Hạnh không biết mình sẽ được “cái giải gì” trong số 8 người vô chung kết, nghe thật... kêu ấy, nhưng niềm hạnh phúc của tôi thì to vô cùng! Xin trân trọng cảm ơn Việt Báo đã cho tôi cơ hội nhận được cái vinh dự này, để tôi có thể từ thủ đô Hoa Kỳ bay về miền Tây tham dự.

Và dù “cờ chưa tới tay,” tôi cũng đã có dự tính sẵn rồi. Không biết giải thưởng Việt Báo dành cho là thế nào, nhưng con tôi đã hứa sẽ biểu mẹ giá trị cũng bằng giải thưởng, nghĩa là phần thưởng của tôi sẽ được... nhân đôi. Tôi dự định sẽ tặng một ít cho những người vô gia cư ở Mỹ, còn lại là gửi cho thương phế binh nơi quê nhà để tỏ lòng tri ân với những người vì quê hương đất nước mà hy sinh cả cuộc đời. Bố các cháu từng là quân nhân nên người viết hiểu tình cảnh sống chết kề cận các quân nhân, sự nhớ nhung gia đình con thơ vợ dại dù quan hay lính, trong thời kỳ chiến tranh. Bây giờ hòa bình nhưng họ lại có cuộc sống cơ cực vô vàn nơi chính quê hương của mình. Sau cuộc đổi đời 1975 quân nhân bị đi tù cải tạo còn khổ trần ai, cho cả người tù và gia đình. Nếu có thể chia sẻ ít nhiều cho thương phế binh đồng đội chắc bố các cháu nơi chốn bình an cũng sẽ vui lòng và hãnh diện lắm lắm.

Tôi kết thúc bài viết khi bên ngoài mưa bắt đầu rơi. Những giọt mưa trong veo sẽ mang đến màu xanh cho cỏ cây, các loại hoa sẽ tươi thắm rực rỡ hơn nơi thành phố thủ đô của cái đất nước tự do này. Tôi xếp máy lại, thầm cầu mong dân Việt Nam được ấm no hạnh phúc từ thành thị đến thôn quê, ở hải ngoại cũng như quê nhà...

Ngày 25/6/19

Ngọc Hạnh

Mỗi Ngày Chúng Ta Chọn Một Niềm Vui

Mỗi người tìm một niềm vui trong ngày theo sở thích, ý nguyện của mình để cho cuộc đời của mình thêm phần thi vị, dễ thương trong cõi hồng trần lao xao này miễn là không phương hại đến người khác là được rồi, bạn nhỉ?

Ngày thứ sáu vừa qua, theo thường lệ vợ chồng chúng tôi ghé qua một nhà hàng ở Portland ăn trưa trước khi đi chợ hàng tuần ở chợ Hồng Phát. Tuần này chúng tôi ghé nhà hàng Jin Jin để ăn hủ tiếu Tiều Châu mà chúng tôi ưa ăn. Bàn bên cạnh tôi có nữ họa sĩ Minh Quang, một Phật tử thường đi chùa Bửu Hưng trước đây cùng đi ăn với một bà chị. Chúng tôi lâu ngày gặp nhau nên nói chuyện rôm rả đủ mọi thứ chuyện từ chuyện đi chùa Bửu Hưng, chuyện chúng tôi đi tiêu gạo giang hồ, chuyện Một Cõi Thiên Nhân của tôi, chuyện tuổi tác, v.v. rất vui.

Vợ chồng chúng tôi gọi thức ăn như thường lệ và đang thưởng thức món ngon tuyệt vời của nhà hàng quen thuộc này thì được hai cô ngồi ở bàn xéo xéo bàn chúng tôi đến cho biết

là hai cô đã trả tiền ăn lẫn tiền tip cho chúng tôi rồi. Họ trả tiền luôn cho bàn của bà bạn ngồi bên cạnh chúng tôi nữa, rồi vội đi ngay.

Thật là ngạc nhiên hết sức vì thật tình mà nói vợ chồng chúng tôi không biết mặt (hay không nhớ mặt)) hai vị "khách quý" này là ai, đã gặp ở đâu mà chiêu đãi chúng tôi hậu hỷ như thế? Có thể hai cô là 2 vị Phật tử chùa Bửu Hưng của sư cô Huệ Hương? Có thể là con cháu của những người quen của tôi? Và cũng có thể là độc giả ái mộ mục Một Cõi Thiên Nhân của tôi trên tuần báo Oregon Thời Báo? Là gì đi nữa, cả hai cô đều là "người bí ẩn" đối với chúng tôi.

Tuy nhiên hôm nay, cả hai bên "người cho" (hai vị nữ khách quý đã trả tiền) và "người nhận" (vợ chồng chúng tôi và 2 người bạn ngồi bàn kế bên) đều có được niềm vui trong ngày. Hai vị khách "không quen biết, không nhớ mặt" kia đã trả tiền đem niềm vui đến cho chúng tôi và chúng tôi được ăn trưa miễn phí. Smile! Vui thay!
Thế mới biết, trong cuộc đời này đôi khi chúng ta gặp những niềm vui bất ngờ làm cho chúng ta thấy "đời bỗng thêm vui". Đó là phúc duyên của chúng tôi vì chúng tôi may mắn có được người thương mến do một

duyên lành nào đó mà mình không biết, đợi đến ngày "hoàng đạo" đủ duyên mới xuất hiện như trường hợp của chúng tôi được "đãi ăn miễn phí bất ngờ" ngày Thứ Sáu vừa qua.

Nhân dịp này chúng tôi xin thành thật cảm ơn "2 vị khách quý bất ngờ này vì đã đem lại "niềm vui bất ngờ" đến với chúng tôi. Hy vọng trong tương lai, 2 vị cũng sẽ có niềm vui "được chiêu đãi miễn phí bất ngờ" như chúng tôi nhé. Smile!

Từ đó, người viết lan man nhớ đến lời dạy bảo của ba má tôi trước đây: **"Con hãy làm những điều tốt với người khác, nếu có thể được, nhưng đừng mong cầu người đó sẽ trả ơn cho con vì có thể trong tương lai sẽ có một người khác ban ơn hay trả ơn cho con"**

Lời dạy này của ba má tôi được chứng nghiệm là đúng trong cuộc đời "ba chìm, bảy nổi, chín cái linh đình" của tôi ngay từ khi tôi còn ở quê nhà cho đến khi tôi lưu lạc ở xứ người.

Chúng tôi may mắn được sinh ra trong một gia đình tuy không giàu sang, danh giá nhiều nhưng ba má chúng tôi sống rất đạo đức, luôn thực hành hạnh từ bi hỷ xả của nhà Phật, làm việc phước thiện để tích đức cho con cháu. Chúng tôi theo gương ba má chúng tôi làm được nhiều chuyện phúc lành nho nhỏ nên có thể từ đó, chúng tôi gặt hái được những phúc báo tốt đẹp, được quý nhân giúp đỡ mọi điều sau này từ những người không phải là những người mà chúng tôi đã ra ơn trước đây. Có những điều bí ẩn, lạ lùng mà với trí óc tầm thường, của thế nhân nên chúng ta không hiểu được, không giải thích được.

Thôi thì chúng ta cứ làm chuyện thiện lành, tạo niềm vui phước hạnh cho người khác chắc chắn chúng ta sẽ nhận được phước báu thiện lành sau này theo luật nhân quả của nhà Phật.

Người viết tài thô trí thiển, không thể làm được chuyện đại sự giúp ích quốc gia dân tộc, thì xin làm những chuyện nho nhỏ đem đến niềm vui nho nhỏ đến cho người khác như thế cũng được rồi, bạn nhỉ?

Kể từ khi qua Mỹ, theo đà tiến bộ của khoa học, điện toán, người viết học được cách làm video, làm youtube nên đi đâu tôi cũng thích chụp hình, quay phim ngắn ngắn rồi về nhà cặm cụi viết bài tâm tình, chia sẻ kinh nghiệm, làm video, làm youtube cho thân nhân, cho bạn bè xem cho vui. Kể như họ cũng được biết chuyện đường xa xứ lạ như mình khi họ không thể đi được, không làm được youtube như tôi đã làm, dù không sắc sảo, đẹp như những người chuyên nghiệp. Xin quý bạn hãy đón nhận thiên tâm thiện chí chia sẻ niềm vui của người viết đến quý bạn là được rồi, bạn nhé. Tôi xin đa tạ.

Nhân Ngày Lễ Của Mẹ, Ngày Lễ Của Cha vừa qua, Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland đã tổ chức tiệc portluck để các bà mẹ, các ông cha "không còn trẻ nữa chung vui với nhau, vợ chồng người viết vừa làm tài tử, vừa làm phó nhòm, vừa làm đạo diễn chụp hình, quay phim các sinh hoạt vui nhộn này. Về nhà tôi soạn hình, làm video, làm youtube chia sẻ với bạn bè cùng chung vui với nhau. Chắc chắn bạn sẽ thấy "vui trong lòng một ít" khi thấy hình ảnh, nụ cười của mình xuất hiện trên computer, trên tivi ở nhà. Mỗi ngày chúng ta tự tạo cho mình niềm vui nho nhỏ trong hiện tại như thế là đủ rồi, là tốt lắm rồi, phải không bạn?

Thêm một lần nữa, người viết xin giới thiệu sinh hoạt của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland để quý vị "không còn trẻ nữa" ở Portland, Oregon đến sinh hoạt cho vui thay vì ở nhà nằm than thở "sao buồn quá" nhé. Vợ chồng người viết đã sinh hoạt với Nhóm SHNV Portland hơn 10 năm rồi, ngay từ khi Nhóm này mới được thành lập. Smile!

Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland thuộc Trung Tâm AHSC

(Phòng NSHNV Portland ở trên lầu 3)

Portland Location:

9035 SE Foster Rd

Portland, OR 97266

Phone: 503-872-8822

Fax: 503-872-8825

Email: info@ahsncpy.org

www.ahsncpy.org

Sinh Hoạt Nhóm SHNV Portland

1-Nhóm Sinh Hoạt Người

ViệtPortland sinh hoạt hằng tuần vào ngày Thứ Năm theo chương trình dưới đây:

Từ 9:30 – 10:30 AM: tập thể dục

Từ 10:30 – 11:30 AM: Trình bày giáo dục các vấn đề liên quan đến sức khỏe, an sinh xã hội, v.v.

Từ 11:30AM – 12:00 PM: Cơm trưa miễn phí

2- Thứ Ba: Lớp Tai Chi từ 1:00 PM đến 2:00 PM

(phòng tập Tai Chi ở lầu 3 cùng chỗ với Nhóm Ngày Thứ Năm)

Mời xem thêm Youtube Ngày Của Mẹ, Ngày Của Cha với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland 2019

1- Youtube Ngày Của Mẹ 2019

<https://youtu.be/dxN21X5ZqcE>

2- Youtube Ngày Của Cha 2019

<https://youtu.be/GzNmX6ndFcQ>

Hy vọng sau khi đọc xong bài tâm tình này và xem các youtube kể trên, quý bạn sẽ thấy vui hơn, tinh thần thoải mái hơn, ăn được, ngủ được và sẽ không bao giờ hỏi "Tại Sao Không Ngủ Được" như Sư Cô Suối Thông giải thích dưới đây:

Tại Sao Không Ngủ Được - Sư Cô Suối Thông

Ai trong chúng ta cũng sẽ có lúc không ngủ được. Không phải không muốn ngủ, mà bởi có quá nhiều chuyện buồn không đành. Vì suy nghĩ quá nhiều nên tâm tình phiền muộn. Vì trăn trở quá mức mà thành ra trằn trọc.

Con người sở dĩ mỗi mệt là vì cứ mãi đuổi theo những tham vọng không hồi kết, chất chứa nhiều toan tính, rối rắm trong lòng.

Dù bạn thông minh đến đâu cũng không thể nhìn thấu hết mọi việc. Bạn trí tuệ thế nào cũng không thể hiểu hết được lòng người. Dù bạn thanh bạch trong sáng cũng không thể tránh khỏi những nghi ngờ vụn vặt.

Cho nên điều gì cần buông thì nên buông xuống, đừng cố gắng đeo mang; chuyện gì nên quên thì hãy quên đi, đừng cứ mãi ghi nhớ. Đừng níu kéo một câu chuyện quá lâu, thời gian lâu ngày sẽ ảnh hưởng tới những việc khác, đêm đến không ngủ được.

Asian Health & Service Center

華人服務中心

아시안 보건 복지 센터

Trung Tâm Y Tế & Dịch Vụ Châu Á

Tài vật, danh lợi vốn là vật ngoài thân, nếu biết xem nhẹ thì sẽ không mỏi mệt, giấc ngủ sẽ tự động tìm về. Lời không cần nói thì không nên nói, việc có thể cho qua thì cho qua, cần gì phải phân định rạch ròi hay luận bàn đen trắng? Bởi trên đời, rất nhiều việc, hiểu rõ rồi thì tổn thương thân khí; rất nhiều người, nhìn thấu rồi chỉ tổn thương tâm tình!

Thế gian vốn không có chuyện mọi thứ đều thuận lòng, thôi thì tự tìm chút hợp ý vậy. Không có người thập toàn thập mỹ thì trân trọng chút bình yên trước mặt. Giữ tâm thái lạc quan đối diện tất cả.

Xem nhẹ thì vui vẻ, nhìn thoáng sẽ hạnh phúc, thân tâm đều không bị trói buộc thì đêm đến giấc ngủ cũng nhẹ nhàng.

(Trích sách “SỐNG ĐỜI BÌNH AN”
Suối Thông sưu tầm & biên dịch)

Good night

*** Chúc mọi người ngủ ngon nha!**

(Nguồn: Trích trong website Ban Mai Hong)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTB 470-ORTB 890 -62519)

THĂNG ĐÀU?

(Trích tuyển tập DẸP CHO RỒI.)

*

Tượng đài, bia đá khắp nơi
Rủ nhau đóng thuế ngấm chơi dân mình?
Khu này “*lưu niệm*” chuyện... khinh
Khu kia “*lưu niệm chiến binh anh hùng*”.

“*Anh hùng*” nhan nhản không trung
Không TRUNG nên rước tàn hung đem về
Cộng Tàu, Cộng Việt đề huề

TÌNH TÂM XONG TRÚNG... GIÓ!

(Trích tuyển tập AI BIỂU.)

*

Một tuần tình tâm, cảm phòng
Lại hóa thành hai... lòng vòng
Vì anh ghé chơi “*bạn mới*”
Cảm nàng, trúng gió... bão... giông.

Bình yên, khi không khi không
Đâm sốt vì ham hoa Hồng
Tuổi này vẫn còn mơ mộng
Chân si, bộ vô nhi đồng.

Anh sai, em dạ cận kề “răng-môi”.

Ghé? Em phản quốc nhường ngòi
Mời anh thống trị, đổi ngòi sớm giùm.
Em chui địa đạo hùm hùm
Xua dân lấp đất chết chòm, thặng... thiên!
Ý Nga, 27.6.2019

ANH VĂN VIẾT

(Trích tuyển tập TRI ƠN CHIẾN SĨ VNCH.)

*

Có người lính chỉ còn một con mắt
Vẫn âm thầm giữ ngọn lửa trong anh
Đường đấu tranh lên án kẻ mạnh, lành:
“*Mượn áo lính để lộng hành, tán gái.*”

*

Có người lính chỉ còn một tay trái
Vẫn viết hoài chuyện vô lý chiến tranh
Không loanh quanh bất chánh, danh giật giành
Lòng canh cánh chí chưa thành: diệt Cộng!

Luôn chủ động, biết nhìn xa, trông rộng
Thương Non Sông chìm đắm tối đỏ hồng
Lòng mỗi mong phá xích Cộng “*đại đồng*”
Tim Phù Đổng biển Đông cuộn cuộn sóng.

*

Có người lính còn một chân: khua trống
Trống Diên Hồng báo động giặc cuồng nông
(Được cho không, đảng mở cổng, mặ nòng
Mời “*Cai trị cấp kỳ, kéo phung phí!*”)

Cộng phá hủy hết đi, bằng bạo trị
Anh còn gì ngoài một chút lương tri
Tuổi xuân thì đầy dưng khí nam nhi
Giữ liêm sỉ: vết thương ghi chiến tích!

Ý Nga, 26.6.2019

*Về nhà mà mỗi mồn trông
Bay bổng mơ ước viễn vông
Tâm thân lưng dài, vai rộng
Tình tâm: tự luyện võ... gồng!
Á Nghi, 30.6.2019*

GIÓ MÙA HÈ

Mùa hè đến anh sẽ là gió nhé,
Dù phương nào mình cũng sẽ gặp nhau,
Mùa hè thênh thang mây gió đi đâu,
Mây gió ấy chưa bao giờ thất hẹn.

Về trong nắng đỏ rực màu hoa Phượng,
Dịu dàng màu hồng nhạt Mimosa,
Hoa lá xôn xao nghe gió đong đưa,
Gió gọi tình hè xin đừng chậm trễ.

Mùa hè đến anh là tri kỷ nhé,
Tâm hồn anh bao dung nắng ngoài kia,
Em bước vào anh ngọt ngào mùa hè,
Mùa cháy bỏng tình anh bao thi vị.

Là biển xanh, cánh buồm không ngừng nghỉ,
Cứ rong chơi rực rỡ những ngày hè,
Cứ yêu đi đừng hẹn ngày trở về,
Cánh buồm căng gió chân trời góc biển.

Là rừng xanh mùa hè từ tiền kiếp,
Đến kiếp này rừng còn đợi tình nhân,
Đi trong gió em thấy đời mệnh mông,
Gió về rừng có bao giờ khép lại.

Em gặp anh mùa hè vừa thức dậy,
Hoa trái thơm và hương tóc em thơm,
Cơn mưa mùa hạ ướt tóc dễ thương,
Bàn tay anh gió về làm khô tóc.

Gió mùa hè theo em tà áo mỏng,
Có câu thơ vừa chợt đến hồn nhiên,
Chân đi dép bước ra vườn cỏ êm,
Nghe chuông gió kể chuyện tình thương nhớ.

Nếu một mai anh không còn là gió,
Mười phương trời gió chẳng của riêng em,
Đã hẹn thề mà tình vẫn vô duyên,
Những mùa hè quen cũng thành xa lạ.
Nguyễn Thị Thanh Dương, June 2019

Như Có Mùa Xuân

Tác giả Thủy Tiên (Hồng Thúy)

Vú Hoàng làm cho gia đình tôi không biết từ lúc nào, chỉ biết rằng từ thuở tôi nằm nôi đã có mặt Vú cận kề chăm sóc cho tôi từng miếng ăn, giấc ngủ hết mực kỹ càng. Nghe ba kể Vú chính là người đã cho tôi bú mớm lúc tôi mới sanh vì mẹ tôi không có đủ sữa nuôi con, nên ít nhiều Vú có công nuôi tôi nên vóc nên người từ dòng sữa ngọt ngào đầy thương yêu đó. Tôi nói chữ thương yêu ở đây là vì qua lời ba tôi, Vú đã mất đứa con trong một tai nạn, nên dòng sữa đáng lẽ dành hết cho đứa bé đó, lại trao trọn vẹn với

tất cả lòng mẹ đến tôi.

Dưới mắt tôi, Vú Hoàng chưa gọi là già với mái tóc chưa hề nhuộm mà sao óng mượt tấp tểp từ đường ngôi rẽ đến búi tóc tròn đầy như nhất sắc nhưng huyền chẳng đếm lấy một sợi bạc. Khỏe mắt cong, rèm mi dày hẳn che giữ cả bầu trời thăm thẳm sâu, nhưng chúng lúc nào cũng buồn bã sụp xuống vẻ nửa như ẩn nhẫn niềm riêng, nửa như né tránh sự tò mò soi mói của người đời.

Cánh mũi nhỏ cộng thêm miệng cười dịu dàng, tất cả nét đẹp ấy sẽ làm gương mặt nhìn nghiêng của Vú sáng rạng nổi bật hơn nếu... chúng không bắt hạnh nằm trên khuôn mặt có nửa còn lại sần sùi nám đen với những vết sẹo chằng chịt kéo ngang qua cả phần bờ môi méo mó, phần thịt lồi lõm ghê khiếp chạy vòng vèo đến tận mang tai, hậu quả của cơn bùng khủng khiếp nào đó khi xưa.

Chẳng trách ở nhà, dẫu toàn người quen, Vú vẫn mặc cảm dùng phần tóc che đậy hẳn một bên má và dĩ nhiên đi đâu ra ngoài, Vú sùm sụp với vành nón to hay chiếc khăn choàng gần kín mặt mày, tránh cho người lớn không hốt hoảng và trẻ con khỏi bị khóc thét mỗi khi lướt qua nửa mặt nạ quý.

Lớn dần lên, khi mắt không còn dị ứng với khuôn mặt kính dị đó, tôi cứ thầm nao lòng thương cảm Vú cứ phải chịu tủi thân bởi những dèm pha ác ý, sự nhạo báng của những đứa trẻ hàng xóm phá phách, tinh ranh hay lấy Vú ra làm đề tài đùa giỡn.

Nói về tôi, từ lúc chào đời đến nay, tôi càng lớn khoẻ mạnh đẹp đẽ bao nhiêu, thì mẹ tôi sức khỏe càng xuống dốc, thể chất mong manh như chiếc lá vàng cuối mùa yếu ớt bấy nhiêu. Tệ hại hơn sau lúc mẹ sẩy thai đứa em trai của tôi và từ đây mẹ sẽ vĩnh viễn chẳng còn có thể sinh nở gì nữa.

Mẹ tôi đã khóc ngất và tự trách bản thân mình thất bại bao lần mỗi khi nhắc đến đứa con vốn tượng hình không dễ để rồi không bao giờ được cất tiếng chào đời. Những lúc như thế, tôi, đứa con duy nhất còn lại, được mẹ xem như báu vật để mẹ tạm thời quên đi nỗi đau âm ỉ trong tâm. Nhưng sự thể hiện tình cảm đôi lúc thái quá của mẹ, do bệnh chứng, tinh thần suy sụp, dễ bị kích động, khiến tôi thay vì vui mừng bằng sự vô vạ, nụng nịu cung chiều của mẹ, ngược lại, hóa ra bất an, sợ hãi.

Cho nên một dạo tôi rất ngại gần mẹ, đẩy tôi đến gần vòng tay của Vú nhiều hơn, nhưng hành động này lại đem sự khó xử cho Vú vì mẹ tỏ ra bất bình khó chịu như thể Vú đang chủ động độc chiếm thứ quý giá nhất của mẹ.

Bệnh trầm cảm nặng của mẹ cứ thế mà dao động lên xuống rất khó đoán, giống như ngọn đèn lúc lu, lúc tỏ và tính tình lại hết như đứa con nít khó chiều.

Một ngày, cả nhà thật ngỡ ngàng với dấu hiệu bệnh tình mẹ tôi bỗng chuyển biến tốt. Mẹ giục Vú dẫn ra ngoài dạo chơi cho khuây khỏa. Tối hôm đó mẹ cũng làm cho mọi người ngạc nhiên khi ăn một bát cháo đầy. Tôi được mẹ gọi ngồi đọc truyện cho bà nghe, rồi xoa đầu tôi khen ngợi tôi đọc rõ ràng, mạch lạc. Mẹ nhìn tôi âu yếm thì thầm, mẹ muốn sớm có ngày khoẻ hẳn dẫn tôi đi chợ mua vải may cho tôi chiếc áo dài mới, đã lâu lắm mẹ chẳng cùng tôi đi chơi kể từ lúc trở bệnh đến giờ. Đầu óc non nớt chưa nghĩ sâu xa của tôi lúc đó vẫn còn bao chơi vui cảm giác hạnh phúc khi nghĩ mẹ sẽ mau chóng phục hồi trong nay mai.

Nhưng cơn ác mộng đã đến với tôi. Khi tôi say nồng giấc ngủ, mẹ tôi bất thành linh đột quy trong cơn mê và ra đi thật nhanh ngay trong đêm đó. Có phải mẹ không muốn tôi vất vả khóc than trong đau đớn khi nhìn mẹ hấp hối, mẹ đã lấy hết sinh lực còn sót lại để gượng vui trọn ngày với chúng tôi.

Tả sao hết nỗi đau như dao đâm ruột thắt, cào xé tận tim gan cùng thêm sự sợ hãi ám ảnh tôi đến cùng cực khi tôi chứng kiến ngọn lửa đỏ rực nuốt xác thân người tiêu tan thành tro bụi bay đi mãi mãi.

Những năm tháng sau ngày mẹ tôi mất, Vú Hoàng vẫn trọn vẹn tận tụy vai trò một người nội trợ, quản gia trung thành trông nom tiểu gia đình, vốn quạnh hiu, nay thêm cô tịch vì chỉ còn lại hai cha con tôi. Ba tôi xao xác, còm cõi đối diện với nỗi cô đơn, lủi thủi trong căn phòng đầy ắp kỷ niệm của Mẹ.

Tôi vào cái tuổi 14 trầm lặng, sống nhiều về nội tâm do biến cố gia đình, Vú Hoàng phải dùng hết tâm huyết của mình để giúp tôi nguôi ngoai nỗi đau, quân bình lại cuộc sống...

Nhưng dòng đời có đâu êm ả, luôn có những biến chuyển lạ lùng...

Bà ngoại nuôi của tôi định cư từ Mỹ quốc xa xôi lâu lắm rồi muốn về nước chơi, bà chính là chị họ của bà ngoại thật của tôi. Mẹ tôi mất mẹ từ bé nên được bà đứng ra nhận nuôi như con ruột.

Khi xưa gia đình tôi không muốn đi theo bà ngoại ra nước ngoài chỉ vì ba tôi là con một gánh trọng trách trông coi phần hương hỏa mộ chí của ông bà nội, hơn nữa ba tôi cũng có chút khắc khẩu với bà ngoại nuôi vì một lý do gì đó tôi không được rõ.

Năm mẹ tôi mất, bà rất đau lòng nhưng không về được vì trải qua cuộc giải phẫu lớn, nay khi sức khỏe vừa tương đối ổn định, bà bay về viếng phần cốt của mẹ tôi và đồng thời thăm cha con chúng tôi.

Gia đình tôi lúc này đang sửa soạn đón Tết. Năm nay, chúng tôi chuẩn bị có cái Tết lớn với sự có mặt của bà. Trong khi tôi háo hức đếm ngược ngày đón bà. Ba tôi trầm tư hẳn ra, tôi nghĩ chắc ba sợ những va chạm không nên có với bà. Vú Hoàng mặc dầu bận rộn với công việc dọn dẹp nhà cửa bếp núc, nhưng tôi cũng vẫn thấy nét căng thẳng ẩn giấu trên gương mặt vốn nhiều tự ti và buồn rầu muôn thuở của Vú.

Con đường từ phi trường về nhà của chúng tôi như ngừng lại trong không khí mừng vui tíu tít của ngày đoàn tụ. Trong khi bà cháu tôi cười nói luôn miệng, tôi vẫn ngậm giận hờn thái độ hờ hững của ba tôi một mực ngồi đăm chiêu yên lặng.

Về đến sân nhà, Vú Hoàng chạy ra chào bà trong bộ đồ mới tươm tất, vẫn còn e dè cúi mặt thấp không dám ngừng đầu với thái độ kính cẩn của kẻ hạ nhân. Bà ngoại thân thiện tiến đến nắm lấy đôi tay Vú ôn hòa, dịu dàng hỏi thăm:

- Chị vẫn mạnh chứ?

Tôi nghe Vú lấp bắp chữ bầm thừa thì bà phát tay vui vẻ:

- Mình là người một nhà, không cần quá câu nệ thế!

Tối đó là ngày sung sướng nhất của tôi từ ngày mẹ mất, sau khi bà trò chuyện dăm câu với ba xong, bà ôm tôi nằm ôn kỷ niệm cũ, bà kể chuyện bên trời Tây, còn tôi huyền thuyên chuyện bên đây, chuyện trong gia đình tôi và dĩ nhiên cả chuyện Vú Hoàng chăm nom săn sóc chúng tôi ra sao.

Buổi sáng tôi tỉnh dậy hơi trễ do thức quá khuya, tôi bỗng loáng thoáng nghe ba tôi nhỏ tiếng với ngoại:

-...Nhân dịp bà về đây, sau cái tết này cũng xin đứng làm... chủ hôn cho chúng con.

Tôi ngồi bật dậy ngăn người tỉnh hẳn ngủ, không thể tin tai mình cái tin vừa rồi, ba có ý tục huyền sao?

Tôi chưa hề nghe ba đề cập việc đó, mà tôi cũng chẳng thấy ba hẹn hò quen biết ai bao giờ. Tôi thối mác nhảy xuống giường, chân đất tiến đến sát cửa phòng và mở hé nhìn ra bên ngoài.

Tôi thấy bóng lưng bà và ba đang trong hồi câu chuyện có câu hỏi gay cấn rằng tôi có biết chuyện đó chưa. Tôi thấy ba ngần ngừ, cúi đầu về đấn đo, e ngại đáp khẽ:

- Nó sẽ cũng biết thôi, bây giờ nó đủ lớn có thể rõ mọi sự việc.

Bà ngoại gật gù và chép miệng:

- Dù sao bà ta vì cái nhà này mà hy sinh cả cuộc đời, thì cũng nên cho một danh phận hẳn hoi.

Ngu muội cách mấy tôi cũng đoán ra người đàn bà ba đề cập là Vú Hoàng. Tôi sùng sốt đến không tưởng, Vú Hoàng sẽ là kẻ mẫu của tôi không lâu nữa ư?

Bỗng chốc trong đầu ích kỷ của tôi thoáng so sánh gương mặt ghê rợn của Vú với hình ảnh xinh đẹp thanh nhã của mẹ và thối mác vô cùng tại sao ba chịu trả ơn công tận tụy của Vú bằng chính cuộc hôn nhân lạ lùng này.

Yêu Vú đến đâu, tôi vẫn thấy cái gai vô hình trong lòng đâm nhói buốt, tôi không chịu nổi ý nghĩ chấp nhận Vú thay thế hình ảnh mẹ đáng kính của tôi, làm chủ gia đình và sánh đôi với ba tôi.

Tôi ngồi bệt xuống đất trong tâm can giằng xé điên cuồng, rối tung đầu óc, mâu thuẫn tình cảm. Dù tình huống thế nào đi nữa tôi nhất định phản đối mối duyên mà tôi cho là điên rồ giữa một người tôi kính yêu là cha ruột và một người không thân thuộc nhưng đã từng dành tất cả yêu thương, trọn vẹn chăm sóc tôi như đứt ruột sanh ra, trong lúc mẹ tôi hiện hữu như chiếc bóng mờ vì bệnh tật.

Rõ ràng ba vẫn rất còn thương yêu và chung thủy với mẹ, nếu không sao suốt bao năm, mỗi tuần đều đặn ba luôn thăm hỏi cốt mẹ với những bó hoa tươi mà ngày mẹ còn sống yêu thích. Bức ảnh thờ mẹ, ba vẫn tự tay lau chùi đến nhẵn bóng mặt kính, ôm ấp thủ thi giống như thuở ba từng dỗ dành, an ủi khi mẹ giận hờn quay quắt. Vậy

hôm nay ba nữ quên ngay mẹ, để sẵn sàng một hôn phối không tương xứng với một người mà ba chẳng có chút tình ý. Có gì đó lẩn tránh, tôi cần hỏi ra lẽ, nếu không tôi chết mất, tôi sẽ đi theo mẹ tôi cho mọi người hài lòng. Tôi xông ra ngoài, mặt mũi nhễ nhại nước mắt, tôi không còn giữ lễ độ vốn có trước mặt bà ngoại và cả ba để hét to lên rằng tôi không đồng ý cái đám cưới này diễn ra nay mai. Trong cơn xúc động cực mạnh tuôn ra hết ẩn ức chất chứa trong tim óc.

Tôi không biết mình đã lỡ lời mạo muội xúc phạm đến ba, đến Vú và ngay cả bà ngoại như thế nào mà sau cơn bão giông kinh khủng ấy vừa ngưng thì một cái tát như trời giáng vào mặt tôi. Tôi run rẩy loạng choạng cả người, tũn thân tức tưởi bùng tỏa trong toàn thân.

Ba chưa bao giờ ra tay mạnh như thế với tôi, trước nay tôi có lỗi gì, nặng đến đâu ba cũng chỉ trừng mắt là tôi đã rú cả người, mà hôm nay ba đánh tôi như đánh một người dung đầy hận thù nung nấu thế kia! Ba không thương mẹ con tôi nữa, ba chắc ăn phải bùa mê thuốc lú của Vú, hay Vú Hoàng là yêu tinh giả dạng xuống đây bắt hồn ba, hại mẹ và chia lìa tình cảm gia đình đang bình an của cha con chúng tôi.

Tôi lùng bùng đầu óc, mắt mũi tôi cay xè, giọng tôi lạc lõng thống thiết như chưa bao giờ đau thương như thế, cổ họng khản đặc, hô hấp khô khốc. Chấp chới đâu đây hình ảnh mẹ nào nùng nhìn tôi, tôi gọi mẹ rồi ngã quy xuống, cả bầu trời như tối đen...

Tôi tỉnh dậy trong trạng thái mơ hồ cảm giác, lơ mơ thấy Vú Hoàng cạnh giường với đôi mắt tràn đầy đau khổ, kể bên bà ngoại âu lo thở dài, và ba tôi đứng sững một góc ôm đầu bơ phờ.

Tôi tũn thân sụt sùi thì bàn tay ấm áp Vú Hoàng xoa dịu mặt tôi, giọng nhẩn nại ân cần:

- Vú đây, cô đừng làm Vú sợ thêm.

Tôi bực tức hất tay Vú, nằm quay vào trong giận dữ. Bà ngoại tiến đến sát mép giường tôi nhẹ nhàng:

- Con lớn rồi, con cần hiểu rõ mọi uẩn khúc. Ngoại biết con xúc động lắm khi biết quyết định của ba con, nhưng hãy lắng nghe chuyện ngoại kể sau đây, để tránh con tiếp tục gây ra những đáng tiếc lầm lẫn đến nỗi không kịp hối đối với bậc sinh thành.

Tiếng bà ngoại kể trầm đều câu chuyện từng chữ rõ ràng, mạch lạc, khiến tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác như một chuyện cổ tích ngày xưa.

Trước đây, ba tôi là một thanh niên tinh thành đẹp trai, giàu có, phong lưu. Ba mẹ tôi hứa hôn dưới sự chứng kiến của gia đình hai bên môn đăng hộ đối.

Một chuyến về vườn chơi cùng bạn bè cũng chính là quê của Vú Hoàng, lúc đó là cô gái miệt vườn mồ côi sống bằng nghề bán trái cây nổi tiếng hoa khôi một vùng, khiến bao chàng trai ước mơ ngắm nghé. Trước nét đẹp tinh khôi của cô gái quê giữa nơi không nhuộm chút bụi của phồn hoa đô hội đã làm người trai phố thị như ba tôi bỗng tâm lòng xao động.

Biết ba là người đã đính hôn, Vú Hoàng ngậy thơ, hiền lành luôn cố hết sức tránh né cảm dỗ bởi những lời ngon ngọt, hầu mong tránh những tai tiếng phiền hà. Nhưng ba tôi một lãng tử hào hoa như con bướm, cứ lơ lửng chòn vờn bên cánh hoa đồng nội sắc thắm, muốn qua đường một lần thử chơi chứ chẳng ý hấn dừng chân, không để gì bỏ qua cơ hội.

Một lần vì say rượu do bạn bè thách đố, ba đã xúc phạm đến Vú Hoàng mà không hề biết đã tạo nên giọt máu rơi nơi người con gái quê đại khờ chân yếu tay mềm.

Sau khi ba và mẹ lấy nhau khoảng gần một năm, không biết tiếng đồn do bạn bè qua lại (đầu ba giấu rất kỹ) như thế nào đến tai mẹ tôi.

Đã là quá khứ, mẹ tôi không ghen hay chấp nhất, nhưng tò mò muốn về quê xem thử mặt người con gái một thời làm ba chao đảo. Mẹ tôi vì sợ lời dị nghị không đáng, khi xuất hiện một mình nơi thôn dã nên đợi dịp ba tôi đi công tác xa, nói dối bà ngoại đến nhà người bạn thân, rồi một mình cả gan bí mật thuê xe về đến tận quê, rình rập mé góc hiên ngoài căn nhà nghèo nàn.

Mẹ tôi chưa thấy rõ gì bên trong do khung cảnh hoàng hôn phủ chụp, chỉ nghe thấy tiếng gió làm võng đu đưa kẽo kẹt dưới ánh đèn tù mù của chiếc đèn dầu đặt trên bàn góc nhà. Một con mèo hoang nằm gần đấy, nghe tiếng chân rón rén của mẹ, hốt hoảng bật dậy phóng qua chiếc bàn, bắt thần làm đổ cây đèn dầu, lửa bén loang ra bàn. Mẹ tôi lúc ấy cũng bị làm cho giật mình, lo có biến, mẹ tôi sợ hãi, không kịp suy nghĩ gì, chạy một mạch ra đường và tức tốc cho xe trở về mà không biết đến hậu quả ra sao.

Bà ngoại ngừng một lát để nén xúc động, bà hỏi tôi:

- Con có biết ai trong căn nhà đó không?

Tôi thâm đoán ngay là Vú Hoàng chứ chẳng sai, nhưng điều bà ngoại thổ lộ làm tôi giật mình.

- Là con, chỉ non hai tháng tuổi! Vú Hoàng lúc ấy ra ngoài một chốc, khi quay về bắt gặp khói bay mù, tiếng con la khóc và lửa cháy gần liếm đến chiếc võng nơi con mình nằm, vú hét lên cầu cứu rồi như sợ không ai tới kịp, vú bất chấp thân mình lao vào căn nhà đang đỏ lửa hừng hực ấy, dùng thân che chắn ôm con cố thoát khỏi con bão hỏa, chịu bỏng phần thân thể, nặng nhất là gương mặt bị cây gỗ xà nhà cháy đỏ ụp xuống tấp vào thịt da.

Tiếng ba nghẹn ngào tiếp lên:

- Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, bà ngoại nuôi của con đã điều tra ngấm ngầm nên biết rõ ngọn ngành, nên dù không thích ba, bà cũng không công khai chuyện ấy làm gì sợ ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình con gái mình, vả lại Vú Hoàng cam phận hèn mọn không dám liêu lĩnh làm lớn chuyện thì xem như dĩ vãng cũng trôi mờ theo năm tháng.

Nhưng mọi chuyện dường như có sự xếp đặt của tạo hóa. Mẹ con yếu đuối, được chuẩn đoán trước là rất khó có thai, bất đắc dĩ, ngoại và ba dàn xếp nhận một đứa con nuôi vào gia đình nhà ta, là đứa con của Vú Hoàng được cứu trong cơn thập tử nhất sinh, mà ngay cả chính mẹ con cũng không hề ngờ tới đó chính thực đứa con ruột của chồng mình.

Để con được lớn khôn với đầy đủ sữa mẹ, hơn nữa bà ngoại còn phải giúp ba mẹ con trả món nợ ân tình vì đã gây ra bao mối oan trái thua thiệt cho người con gái vô tội đáng lẽ phải được hưởng những hạnh phúc bình thường như mọi người khác. Bà đưa Vú Hoàng, người mà mẹ con chưa hề biết mặt, vào làm với tư cách là vú nuôi để mẹ con được luôn gần nhau nhưng với điều kiện giữ im lặng bí mật cho đến ngày con khôn lớn. Cuối cùng tất cả mọi việc xảy ra như con thấy...

Trời ơi! Tôi điếng lạnh cả người, Vú là mẹ ruột của tôi, vậy là ba đã nói dối đứa con của Vú đã chết để tôi không thắc mắc nghi ngờ gì cả tình cảm ruột rà tuyệt đối Vú dành riêng cho tôi bấy nhiêu năm, tôi có mơ không đây?

Thế mà chút nữa tôi lại gây họa, tôi mắng la, hỗn hào làm tổn thương Vú, mẹ đẻ ra chính tôi, từng cuu mang tôi từ trong trứng nước với bao nỗi oan tình ngấm kín. Người đã nhẫn nhục, hy sinh ôm bào thai vô tội mặc người đời khen chê, khinh miệt không chồng mà chửa, rồi bước vào cánh cửa nhà một người đã gây cho mình bao cảnh nghiệt ngã với vai vế một hạ nhân thấp kém, vú nuôi con chủ.

Vú đã trải bao tháng ngày nâng niu, nựng nịu, ẵm bồng, dịu dặt con mình mà không dám gọi là con. Chỉ vì muốn con được hạnh phúc sung sướng không thua thiệt một ai, mà Vú cam tâm bỏ đi một cuộc đời xuân trẻ của mình, bỏ luôn thân phận của một người mẹ, rồi mỗi ngày đối diện với cảnh âu yếm hạnh phúc của người mà bề bàng duyên phận, nuốt nghẹn tủi buồn. Ôi! Đau đớn làm sao! Tôi nức nở với tâm trạng bời bời xót xa, da diết với những hồi hận ăn năn.

Tôi nhóm người nức nở ghì chặt lấy Vú, gọi lên tiếng Mẹ tha thiết ngàn đời mà chắc mẹ ruột của tôi đã chờ đợi mỗi mòn mà đâu dám có mong ước ngày nào được nghe thấy. Tội cho mẹ quá! Mẹ chịu đựng mọi nhọc nhằn, không thở than, hiến dâng những điều tốt nhất cho con. Xin cúi đầu tạ tội cùng mẹ, mẹ ơi!

Tôi nghe từng tiếng tim thổn thức của mẹ Hoàng đập nhịp trong cánh tay tôi, những dòng suối lệ bỏng rát mặt mũi khi mẹ ôm hôn tôi giọt mừng giọt tủi. Tôi sờ lên nửa gương mặt tàn tạ chằng chịt với những vết sẹo xấu xí, đáng lẽ chúng đã trên gương mặt tôi rồi nếu không có mẹ hứng đỡ thay. Hình hài đẹp đẽ này là của mẹ tạo cho con, con đáng trách, con thật bất hiếu. Vậy mà mẹ vẫn tha thứ tôi bằng tấm lòng bao la của biển.

Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ. Nhìn lên bàn thờ, tôi không thềm khỏi ngậm ngùi tưởng nhớ khôn nguôi người mẹ nuôi yếu mệnh, người mẹ vĩ đại, vẫn hằng xem tôi như thân tình máu mủ. Kỳ lạ thay! Mọi cơ sự là do ba tôi gây nên, mẹ nuôi vô tình chẳng cố ý tạo nên vết tích trên mặt mẹ ruột tôi để có một ngày cả gia đình tôi được quy vào một mối với hỷ nộ ái ô, mối liên hệ tình cảm tương quan chằng chéo giống như vở kịch đời mà định mệnh an bài sắp đặt cho mỗi một con người.

Dẫu mẹ ruột tôi từ nay sẽ hưởng những ngày còn lại của cuộc đời, thanh thản trong một mái ấm gia đình thực sự danh chính ngôn thuận, nhưng người đã phải đánh đổi hạnh phúc bằng một giá quá đắt, qua chuỗi ngày nhọc nhằn đắng cay không tưởng.

Sau cơn mưa, chân trời bừng lên một thứ ánh sáng mới mẻ vươn đầy sức sống.

Dưới ánh nắng xuyên từ cửa sổ phòng khách, cây mai vàng mà mẹ Hoàng tôi mới cắt từ vườn hôm qua đặt trên bàn như đang trở muôn nụ tươi sắc. Bà ngoại tôi, một tay quàng vai tôi, tay kia bà ân cần nắm tay mẹ Hoàng đề nghị chúng tôi dành một tràng pháo thật dài vào đêm giao thừa. Sau khi đi chùa hái lộc đầu năm, sáng mừng một Tết, chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình ấm cúng chỉ gồm những bà con thân thuộc nhất như một lễ tuyên hôn ra mắt của ba mẹ tôi.

Tôi cảm thấy hạnh phúc quá! Đây là cái Tết đặc biệt ý nghĩa nhất của đời tôi với những phút giây đầm ấm bình yên vô cùng giữa những người thân thương yêu quý, một cảm giác gì đó rất dịu vời len nhẹ thấm tận hồn tôi, ngay

ngát như men, mềm mại như tơ, có phải chẳng đó là chất tinh túy mật ngọt êm ái nhất của hương xuân đang lan tỏa, đem tình yêu mệnh mang của đất trời như một món quà quý báu ban phát cho nhân loại.
Mẹ là mùa Xuân. Mùa xuân của tôi quả là huyền diệu biết bao!

Hồng Thúy

ĐÁNH ĐỊCH

(Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

Kẻ nông đánh với người kiêu
Ông điên ngồi ngó, bà điều khích vào
Phe đưa thêm súng, búa, dao
Nhóm xông xáo giúp xéng, cào... tào lao.

Thế là đại chiến: đánh... nhau
Chẳng ai đánh... giặc mới đau san hà!

**Tháng Tư Đại Họa chưa nhòa
Vượt qua cái chết, chúng ta tìm gì?**

Dị kỳ đầu đá? Yêu đi!
Sức già phí, trẻ khinh khi, ù lý!
Già uy tín, trẻ nể vì
Mối nguy đáng trị trường kỳ: Việt gian!

Giặc Tàu, Việt Cộng bày đàn
Tập trung, dồn sức đánh tan dân nhờ!
Cơ đồ từ lúc đỡ cờ
Nghênh ngang tà đảng nhờn nhờn đã nhiều.

Thêm bao phản quốc “Việt kiều”
Rõ ra là đảng đã điều đi theo
Năm vùng ăn bám, nín, đeo
Giả danh tỵ nạn leo trèo, chớ tin!
Ý Nga, 23.6.2019

HOA BAY

(Trích tuyển tập TRĂM TƯ MẠC TƯỚNG.)

*

Hoa bay theo gió bành bồng
Về đâu, có thấy tâm lòng xót xa?
Đội mưa, theo gió nhũn hoa
Khi ngưng gió đây, hoa ra chốn nào?
Ý Nga, 22.6.2019

GIỮ TÌNH

(Trích tuyển tập NHỚ LẮM!)

*

Thuyền nhân vượt truân chuyên
Thoát được ách bạo quyền
Xa lìa bao thân quyến
Vọng quốc: uất, sầu... miên.

Quặng mỏ sâu lòng đất
Cát giùm những tài nguyên.
Tình yêu Quê, tôi cất
Vào thơ, xin bạn chuyền.
Ý Nga, 25.6.2019

BẠN THAN NHỚ MIỆT VƯỜN

(Trích tuyển tập NHỚ LẮM!)

*

- Nhắm mắt nghe trừng chung mắt,
Mở mắt thềm cá kho thơm
Ước mà có được nồi com
Vừa nóng vừa thơm gạo mới.

*

- Nhớ nhà bồi hồi, bồi hồi
Nào riêng nải chuối, oản xôi
Thương dân chống chọi, i ôi
Trước bao tả tội, làm lỗi
Em cũng ngổn ngang nỗi nhớ!
Ý Nga, 22.6.2019

YÊU AI?

(Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

Em có yêu nhiều người
Đẹp nhất, tuổi cùng thời
Tâm hồn thật thánh thiện
Nhọc nhằn như biển khơi.

Vất vả để giúp đời
Không than vãn một lời
Luôn đi đâu, vui vẻ
Tiếng lành đồn khắp nơi.

ƠI HỜI TÌNH SI!

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP.)

*

Nghe bạn kể: “Ông anh luôn thăm hỏi
Sao bỏ tèo chẳng ơ hời nửa lời?
Ác quá trời, bắt người hỏi chơi vui
Ảnh* chơi với ngừng hỏi thăm, mong đợi”

Càng thưa gửi, càng khơi thêm si mới
Si ngày xưa nước không tưới, chẳng mời
Mình yêu đời, thương chồng lắm, chẳng
khơi

Si ơ hời! Cám ơn, đừng ơ ới!

Á Nghi**21.6.2019

*Ảnh = anh ấy

Anh hỏi: -Là những ai
Thiện thánh mấy trang dài
Mà được em khen ngợi?
Càng nghe càng thấy oai!

-Họ, xưa là **quân nhân**
Luôn đối diện tử thần
Xông pha ngoài chiến trận
Quyết tử bảo vệ dân!

Nay, bước cuối đường trần,
Không mất gốc vong thân,
Vẫn vì dân, vì Nước
Đi không hề chôn chân!

*

-Họ nuốt hận, lệ trào
Tù ngục lắm gian lao
Không ai tẩy được nào
Anh cũng thương làm sao!
Ý Nga, 20.6.2019

Khi Yêu Thương Ở Lại

Tác giả Sỏi Ngọc Hân (Sỏi Ngọc)

Tiếng mẹ rầm rút khóc trong góc phòng làm tôi tỉnh giấc,
định ngồi dậy chạy lại chỗ mẹ, bỗng nghe tiếng lè nhè say
rượu của cha tôi vừa cần nhần hăm dọa:

- Chỉ có bao nhiêu đây sao đủ? Hôm nọ tôi đưa cho cô giữ
nhiều lắm mà!

Mẹ trả lời trong tiếng nấc:

- Tôi không còn đồng nào nữa cả, tất cả ông đã lấy hết rồi!

Cha tôi kể sát khuôn mặt say mềm đầy mùi rượu của ông vào
mặt mẹ tôi:

- Tôi mà tìm ra được đồng nào cô dấu là biết tay tôi đó nghe chưa! Để phạt cái tội cô đã xài bớt số tiền này, tôi
sẽ... trừng phạt cô thích đáng! Tôi nghe tiếng cha kéo mẹ xềnh xệch vào buồng trong, tiếng mẹ rên khóc, lạy lạy:

- Buông tôi ra! Tôi nói là buông tôi ra mà, tôi không thể... không phải tôi xài, ông đã xài mất lúc nào mà ông đã
quên rồi, tôi không đụng vào một xu... Làm ơn tha cho tôi, buông tôi ra...

- Cô dám cãi lời tôi sao, tôi bảo gì hãy nghe theo, không thì ... con gái cô sẽ thay cô trả giá này... hahaha...

- Đừng mà! Tôi xin ông, đừng đụng đến con gái của chúng ta, nó còn nhỏ dại, ngây thơ, chưa biết gì cả, đừng
đụng vào nó...

- Vậy thì hãy nghe lời tôi đi... lại gần đây...!

Vaunau.edu.vn

- Hãy tha cho tôi mà... làm ơn...

Tiếng mẹ khóc than quần quai, tiếng cười ma quái sung sướng chiến thắng của cha vọng ra từ bên phòng trong làm tôi sợ hãi lẫn cảm hận cha! Nằm yên trên giường bịt hai lỗ tai lại bằng chiếc gối đầu, cắn chặt chiếc mền vào giữa hai hàm răng để đừng bật ra tiếng nức nở đau đớn không kém gì mẹ.

Tôi hận ông ta!

Phải! Mới có 5 tuổi, tôi đã là một đứa con gái già giặn hơn hẳn những đứa trẻ cùng lứa, tôi đã có một kẻ thù!! Ông ta là cha tôi sao? Là đấng sanh thành của tôi sao? Là người đã cùng mẹ tạo ra hình hài của tôi à?? Sao ông ta lại nhẫn tâm làm đau khổ mẹ, dày vò mẹ mỗi ngày! Làm cho tôi không chút kính phục mà ngược lại khinh bỉ và thù hận ông đến tận xương tủy. Tôi tự thề với lòng sẽ không tha lỗi này cho ông mãi mãi trong cả cuộc đời này!

Những tiếng nấc, rên rỉ của mẹ mỗi ngày phải chịu đựng hẳn, làm nỗi oán hận ngày càng âm ỷ dâng cao trong trái tim nhỏ bé của tôi, ăn sâu trong đầu óc non nớt! Những lúc mẹ bị ông ta hành hạ thì tôi cũng cắn chiếc mền đến rách, hàm răng rướm máu lúc nào không hay, vì tôi cũng cảm thấy mình đau đớn không khác gì mẹ.

Cả đời này tôi không có ai là kẻ thù ngoài... hẳn, trở trêu thay... người tôi gọi là cha!

Từ ngày tôi có được sự hiểu biết chừng 4 tuổi, tôi đã thấy ông lúc nào cũng say be bét, kéo theo đám bạn toàn những tên ma cô, đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch, không nghề nghiệp chỉ chơi bời và phá làng phá xóm.

Tôi nhớ có lần không biết mình đã làm sai việc gì mà bị ông treo lên trần nhà, đầu thì dốc ngược xuống đất, mặc kệ cho tôi rên khóc, xin lỗi và nài nỉ, ông cũng không đếm xỉa đến, hồn nhiên ngồi nhậu nhẹt uống rượu với đám bạn; đến khi mẹ tôi đi làm về giật mình thấy cảnh ấy, đã lật đật cởi trói, đem tôi xuống, tưởng tôi đã chết rồi vì cả người lạnh ngắt, tím bầm và hơi thở đứt quãng! Mẹ vừa khóc, vừa ôm tôi chạy qua nhà dì Tịnh, nhờ dì cứu lấy tôi.

Từ đó mẹ để ý trông chừng tôi hơn, không cho hẳn lại gần tôi nữa! Đây là điều rất khó cho mẹ, vì hẳn cứ đem tôi ra để dọa nạt cho mẹ sợ và bắt mẹ phải làm theo ý thích của hẳn cùng các bạn không có tính người của hẳn.

Lớn lên một chút, khi tôi biết suy nghĩ những điều phải trái, hẳn vẫn không tốt hơn, không có chút tình phụ tử với tôi, coi tôi như đứa con mà ông Trời bắt phải có mặt trên trần gian này, đứa con không mong muốn, lỗ làng của một cuộc chơi đầy thú tính với... mẹ! Tôi ít nói và chỉ nhìn những hành động của người lớn. Tôi giận mẹ tại sao lại ở với hẳn để tôi phải có mặt trong gia đình trở trêu này!

Mỗi lần dì Tịnh sang chơi, tôi lại núp vào một góc nghe mẹ tâm sự với dì:

...Gia đình mẹ và hẳn là hai gia đình rất thân nhau từ thuở còn dưới quê, chẳng may ông bà ngoại làm ăn thua lỗ thất thoát, lao vào cảnh tù đầy; gia đình bên nội tôi hết sức bảo bọc và gánh hết việc tài chánh giúp ông bà ngoại thoát cảnh lao tù. Vì lòng biết ơn sâu đậm nên ông bà ngoại gả mẹ tôi cho cha khi hai người còn là trẻ thơ.

Từ bé, cha đã là một cậu ấm được nuông chiều nên chỉ biết ăn chơi và phá phách. Còn mẹ tuy là phận gái nhưng lại cấp sách đến trường, ngoan hiền và công dung ngôn hạnh; khi mẹ chưa xong cấp ba là khi ông bà ngoại bị bạo bệnh và lần lượt ra đi. Trước khi mất ông bà ngoại bắt mẹ hứa phải là con dâu hiếu thảo của ông bà nội để trả ơn người đã giúp ông bà ngoại ra khỏi những cơn nguy biến một thời.

Vâng lời ông bà ngoại nên mẹ đã về làm dâu khi tuổi mới 16, không cưới hỏi, không trầu cau, không ra mắt hai họ và... không chút tình yêu thương! Lúc ấy mẹ chỉ nghĩ đơn thuần là tình yêu sẽ từ từ đến khi hai người sống chung, giúp đỡ và có con cái với nhau.

Nhưng tánh nào tật nấy, cha tôi chỉ biết tiêu tiền của ông bà nội để lại, đến tán gia bại sản vì bài bạc, rượu chè, và những buổi chơi thâu đêm suốt sáng. Mẹ chỉ là món đồ chơi của hắn, không chút thương tiếc, hắn còn dắt về nhà những khuôn mặt lạ rất ghê sợ để đày đọa trên thân thể mẹ! Lúc nào hắn cũng đem tôi ra làm con mồi như mẹ... Mẹ lại cắn răng hy sinh chính thân xác mình để đám người ấy đừng hại đến con gái của mẹ!

Đã có lần mẹ đem tôi chạy trốn khỏi căn nhà mồ ấy, đi chưa được bao xa thì bị đám tên côn đồ trong bọn họ nhận diện và bắt về, cha tôi ra tay rất nặng, tưởng mẹ đã không qua nổi cơn sóng dữ ấy!

Mẹ như con diều hâu điên tiết, muốn bảo vệ cho đứa con gái nhỏ nhoi, đang nằm bẹp dí dưới nền nhà sau trận đòn như tử không nương tay của đám côn đồ, mẹ đã lấy hết sức bình sinh vác cái lu nước sau nhà ném mạnh vào đám người đang cầm roi quất tưới vào hai mẹ con tôi, ai ngờ cha bước vào đúng ngay lúc cái lu rơi xuống bể toang thành từng mảnh nhỏ, cũng lúc ấy hắn hai tay ôm mặt máu me be bét, chảy đầy người, và được đem đi nhà thương...

Từ ấy, hắn có một vết sẹo dài vắt ngang qua đôi chân mày, như một lời cảnh cáo, một kỷ niệm khó phai không đời nào quên với mẹ.

Và đó cũng là lý do lớn nhất để hắn càng phải làm nhục, đày đọa mẹ hơn nữa!

Vết sẹo trên mặt cha làm mẹ thêm hối hận, mẹ nghĩ mình đã làm điều ác, đau đớn trên mặt cha nên mẹ cố hết sức chuộc lỗi bằng cách khi cha khảo tiền thì mẹ dốc hết hầu bao đưa cha; mẹ ráng tìm và chắt bóp từng đồng từng cắc để cho cha nướng vào những cuộc tiêu khiển vô mục đích.

Vô tình mẹ đẩy ông ta vào con đường nghiện ngập nặng.

Một lần, ông bất ngờ trở về nhà giữa buổi trưa khi mẹ vắng nhà, người nồng nặc mùi rượu, không phân biệt đâu là con gái, đâu là vợ! Khi tôi ra mở cửa cho ông vào, cả thân người của ông đổ ập vào người tôi, hơi thở nặng mùi phả vào mặt, tôi đỡ cho ông khỏi té, ông quay mặt vào mặt tôi, định hôn tôi, tôi cố gắng đẩy ông ra, nhưng ông quá nặng, tôi thì không đủ sức, sợ hãi ghê tởm, tôi cố gắng hét thật to cho dì Tịnh chạy sang cứu, nhưng tiếng hét của tôi bị bàn tay của ông bịt lại, tôi hỏn hển nói giữa lẫn nước mắt:

- Là con gái của cha đây, cha... đừng...

- Con gái ta? Ta làm gì có con cái! Hãy ngoan và nghe lời ta bảo... đừng la... hahaha.

- Không! Cha... hãy tha cho con, cha... làm ơn...

Tôi càng khóc to thì càng làm hắn khoái chí thêm! Mẹ vẫn chưa về!

Hắn xóc tôi vào buồng trong, tôi cố gắng vùng vẫy dưới đôi chân như gọng kìm của hắn; hắn đè lên người tôi, không hề biết tôi là con gái của hắn, rượu đã làm hắn mất lương tri, tôi chỉ thấy hắn như loài cầm thú, loài quỷ

dữ, tôi đau đớn nắm chặt vào thành giường, nhắm mắt chịu trận! Bỗng ngay lúc ấy, tay tôi chạm vào một chai bia của hấn uống dở đang đêm qua, lập tức tôi vơ lấy nó, dùng hết sức bình sinh đập ngay lên trán hấn khi đang cong người cúi xuống lồng ngực tôi!

Máu xối xả tuôn ra từ vết thương cũ trên lòng mày trái mới chỉ lên da non, máu chảy thành dòng xuống người tôi, ướt cả áo, tôi hốt hoảng, phóng người ra ngoài và kêu la ầm ĩ cho hàng xóm chạy sang...

Mẹ đau khổ khi về nhà thấy cảnh tượng hãi hùng ấy! Mẹ dặn tôi, có đi học về sớm cũng phải đến chỗ mẹ làm để chờ mẹ xong ca rồi hai mẹ con cùng về.

Những buổi tối, tôi thấy mẹ vừa may hàng cho khách, vừa quệt những giọt nước mắt tủi phận, tôi càng thương mẹ bao nhiêu lại càng oán hận ông ta đến thấu xương! Và trong tôi hình ảnh người cha kính mến không bao giờ hiện hữu! Tôi không tin trên đời này có người cha biết hy sinh cho con cái, càng không tin có tình phụ tử cao quý như núi Thái Sơn!

Chiều hôm nay, cả nhà đi Tịnh đi vắng, dì đem giỏ đậu sang nhà tôi, vừa ngắt đậu cho món ăn chiều, dì bắt chuyện với mẹ:

- Hấn có về hôm qua phải không? Tôi nghe tiếng hấn quát tháo vọng ra tới đầu ngõ! Thiệt khổ thân! Con bé Quế Nghi... có nhà không?

- Cháu đang học bài ở phòng trong... Hôm nay chị không đi bán hàng sao?

- Không! Bữa nay tôi ở nhà làm giỗ mẹ chồng.... Chị Sương nè, hấn đối xử không tốt với chị và con gái... Tôi thấy còn không chịu nổi, làm sao chị lại cố cắn răng sống với hấn làm gì? Sau này con gái lớn... không biết đâu mà lường... Một mình chị không thể nào chống nổi một đoàn quý dữ đâu... sức mỗi ngày một yếu hơn...

Tôi thấy mẹ nhìn dì Tịnh như tìm ra một điều gì đó mà từ trước đến giờ mẹ chưa nghĩ tới! Dì Tịnh lại tiếp lời:

- Không biết hấn có hiểu là mình có một đứa con gái không hả? Cũng may là nhà tôi và chị gần nhau để hai đứa nó có bạn chơi... Tôi thấy thật buồn, thấy thương cho mẹ con chị quá!

- Phải rồi, cũng may có con trai anh chị, cháu Trường cũng chỉ hơn con bé một hai tuổi. Mỗi người có một định mệnh, một số phận...

- Hum... Thôi trễ rồi, tôi về nhà để làm công chuyện nhe, có gì cần cứ qua tôi...

Dì Tịnh về, mẹ tiếp tục cầm cúi may đồ để chiều giao cho khách.

Ngày thường mẹ đi dạy học cấp một, buổi tối và cuối tuần mẹ lại nhận thêm đồ về may, lo chợ búa, nhà cửa, để dành được bao nhiêu thì cha tôi lại cuỗm hết! Nhiều lúc tôi chỉ thấy kiếp này của mẹ chỉ bị ông Trời đầy đọa, trả nợ cho cha, chứ không chút vui sướng gì cả!

Cha tôi có khi mấy ngày liền không về nhà, những ngày ấy mẹ con tôi thực sự yên bình và hạnh phúc, trong lòng tôi cứ thầm cầu mong cho cha đừng bao giờ về nữa!

Một buổi tối, tôi đang ngủ say, nghe tiếng gõ cửa rất nhẹ bên ngoài, tôi thấy mẹ cử động, ngồi dậy nhẹ nhàng, ra mở cửa, dì Tịnh lọt vào thì thầm, tôi nghe tiếng được tiếng mất:

- Mình sẽ đi chung nhé, cho hai đứa nhỏ có bạn với nhau sau này, hãy nghĩ về lời tôi nói, đừng bỏ qua, vì không ai thương mình hơn chính mình! Hãy lo cho tương lai của con Quế Nghi nhe, nếu không thì sẽ không còn dịp nào khác nữa đâu...

Tiếng nói càng nhỏ tôi không thể nào nghe được nữa, chỉ thấy qua khe cửa khuôn mặt mẹ vô cùng lo lắng, bồn chồn và ngược nhìn lên bàn thờ ông bà tới mấy lần.

Di Tịnh lại lướt nhẹ qua cửa, chiếc cửa khép lại sau lưng, mẹ ngồi yên một lúc thần thờ, rồi đứng lên nơi bàn thờ vái lạy thật lâu, đôi mắt như muốn nói lên cả triệu lời không thốt ra được... đến nỗi tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay nữa.

Vài hôm sau, tôi thấy mẹ bảo tôi cùng đi với mẹ về quê di Tịnh, tôi mừng vui vì từ nay sẽ xa được người đàn ông đáng sợ nhất đời, kẻ thù suốt kiếp của tôi, nhất định không tha cho hắn, dù có chết cũng không muốn nhìn lại mặt hắn! Tôi tự nhủ sẽ không nhận hắn là cha cho suốt kiếp này!

Đêm ấy, chúng tôi xuống thuyền rời khỏi nơi chốn đầy nước mắt, đầy tủi hận để mở ra một trang sử mới.

Nhờ Trời thương, chiếc thuyền của chúng tôi thật may mắn, thuận lợi đã đưa chúng tôi đến bến bờ tự do một cách bình an...

Hai mươi năm sau trên mảnh đất Canada tự do, mẹ con chúng tôi đếm từng ngày hạnh phúc bên nhau, lúc ban đầu thật cơ cực nhưng được rất nhiều kiều bào ở vùng Montreal, nơi chúng tôi sinh sống, thương yêu đùm bọc khi chân ướt chân ráo, chỉ bảo đường bước đi học đi làm. Hai mẹ con đã miệt mài làm việc và học tập những điều mới lạ, muốn cuộc sống sau này tốt hơn, nhất là muốn có một chỗ đứng trong xã hội, nên mẹ đã hy sinh làm hai, ba jobs để kiếm thêm tiền cho con gái chỉ chú chuyên việc học tập mà không phải sao lãng vì tài chính...

Nhiều lúc từ trong phòng học nhìn ra bên ngoài, tôi thấy mẹ đang ngồi vá chiếc vớ mùa đông mà mẹ đã mang 3 mùa liên tiếp đến rách sòn; còn đối với tôi, mẹ lúc nào cũng mua đồ mới, ấm áp và đẹp cho tôi mặc đi học; chỉ nhìn cảnh đó, tôi ứa lệ, đã tự hứa với lòng sẽ phải thành tài, nhất định phải ra trường, có chỗ đứng trong xã hội để trả ơn mẹ, để mẹ có được nụ cười mãn nguyện ở phần đời còn lại!

Kết quả là tôi đã ra trường luật, còn Trường đã ra bác sĩ, cả hai chúng tôi đều bận rộn đi làm.

Gia đình di Tịnh ở gần khu phố với chúng tôi cách 10 phút lái xe.

Mẹ sau hơn 15 năm làm việc nuôi con gái đi học, nay chính là lúc tôi bắt mẹ phải về hưu để dưỡng sức.

Ở nhà rảnh rỗi mẹ thường lên mạng đọc tin tức, thỉnh thoảng mẹ viết bài đóng góp cho những web site, đó là những thú vui riêng tinh thần của mẹ, tôi rất vui khi được tin mẹ được tiền nhuận bút từ những tờ báo mời mẹ viết bài.

Những lúc rảnh rang, mẹ thường nói với tôi về những mẩu tin tìm thân nhân lạc nhau từ mấy chục năm mà mẹ đọc được từ trên báo mạng, rồi tin người cha thật hối lỗi vì những việc làm không hay của mình với gia đình, ông ta cũng viết phần hối lỗi ấy trên báo mạng hầu tìm lại sự trở về của vợ con...

- Con thấy cũng nhờ những tờ báo mạng này mà rất nhiều gia đình đoàn tụ, hay quá mẹ hả!

- Phải rồi, thế giới này rộng lớn quá làm sao tìm lại được người thân mình muốn tìm, nếu không có báo mạng thì chắc cả đời cũng không tìm ra...

Một hôm từ sở về, vừa làm cơm mẹ vừa nói với tôi, nửa đùa nửa thật:

- Quế Nghi, có bao giờ con nghĩ mình sẽ gặp lại...

- Gặp lại ai mà mẹ cứ úp úp mở mở vậy?

- Mẹ không biết có nên nói không!

- Mẹ phải nói thì con mới biết chứ!

- Là... Cha con!

- Không! Con không có người cha ấy! Mẹ đừng bao giờ nhắc đến nữa! Chắc chắn sẽ không có ngày ấy! Tại sao hôm nay mẹ lại hỏi con điều kỳ lạ vậy?

- ... à mẹ chỉ nghĩ thôi, chỉ là thoáng qua đầu thôi!

- Mẹ đừng nghĩ quẩn như thế! Con là đứa con gái của mẹ mà... không có cha!

- Có con nào mà chỉ được sinh ra từ người mẹ không thôi đâu! Hãy bỏ qua tất cả quá khứ khủng khiếp ấy con nhé! Con người sẽ sống tốt hơn khi biết tha thứ, biết bỏ lại quá khứ không hay, và nhất là tha lỗi cho người thân...

- Không! Con không có người cha nào cả! Con thù ông ấy! Con... không muốn nói đến chuyện này nữa đâu! Mẹ hãy đừng bao giờ nhắc nữa mẹ nhé!

- Nhưng nếu ông ta sắp chết... thì con có muốn gặp trước khi chết không?

- Nhất định là không! Con đã nói không rồi, con không tha thứ cho những điều ông đã làm đau đớn cho mẹ con mình!

- Hãy bỏ qua tất cả cho người sắp chết đi con!

- Sao... mẹ lại biết ông ta sắp chết chứ?

- ... ồ mẹ... đoán thế thôi!

Tôi ôm lấy hai vai mẹ:

- Mẹ yêu của con, đừng đoán, đừng suy nghĩ những chuyện ấy nữa mẹ nhé, hãy sống vui khỏe với con, con yêu mẹ lắm, con chỉ muốn mẹ có những nụ cười đẹp như trong 20 năm qua hai mẹ con mình sống với nhau thôi... Con không muốn mẹ nghĩ gì về người đàn ông đó nữa đâu! Bỏ đi mẹ nhé!

Tôi thấy mẹ băn khoăn... nhìn tôi như muốn nói điều gì, ngập ngừng... rồi lại thôi.

Vài tháng trôi qua, tôi bận rộn với những công việc tại tòa án, có khi về rất tối, định vào chào mẹ thì thấy phòng mẹ đã tắt đèn, tôi nghĩ mẹ đã mệt nên đi ngủ rồi; không muốn làm lỡ giấc ngủ của mẹ nên tôi đành về phòng mình, định sáng hôm sau sẽ gặp mẹ.

Thế nhưng, mẹ lại đã ra ngoài từ sớm, tôi chưa kịp định thần thì điện thoại reo vang:

- Quế Nghi hả! Em đang làm gì đó?

- Em định sửa soạn đi làm đây, anh đang ở đâu mà phon em sớm dữ vậy?

- Anh định nhờ em một chuyện đây, không biết em có rảnh để giúp anh không!

- Chưa nói làm sao biết em có rảnh không? Máy giờ và lúc nào?

- Trưa nay!

- Trưa nay sao? Gì mà gấp vậy? Chuyện gì vậy hả anh?

- ...um... số là... có người bệnh... sắp chết... người này có thân nhân ở xa quá, con gái người bệnh này sẽ không thể nào đến kịp trước khi ông ta qua đời... nên anh muốn nhờ em...

- Nhờ em? Em làm gì được?

- Em hãy giúp anh đóng vai con gái ông ta, gặp ông ta lần cuối cùng trước khi ông ta rời thế gian này được không?

- Em ... đâu có phải là con gái của ông ta đâu!

- Cho nên anh mới nhờ em đóng giả làm con gái của ông ta... làm ơn giúp anh nhé! Thấy ông ta khẩn cầu quá, anh cũng không biết làm sao nữa, nhớ đến em... anh mới nhờ thôi vì con gái của ông ta cỡ trạc tuổi em đó! Anh muốn làm cho nguyện ước cuối cùng của ông ta thành sự thật!

- Nhưng... hôm nay em phải lên tòa vì có công việc cũng rất quan trọng! Hay là...

- Hay là sao?

- Nếu không gấp thì chiều về em sẽ ghé đến được không? Với lại em không phải con gái của ông ta, gặp em chắc ông ta cũng khó mà toại nguyện!

- Anh nghĩ em đóng kịch giỏi mà, sẽ làm cho ông ta tin em là con ruột của ông ta đến từ xa và lúc nào cũng nhớ thương ông ta...

- Vâng! Em sẽ cố gắng! Vậy em sẽ ghé nhà thương của anh vào chiều nay cỡ 3 giờ nhe.

- Ok anh sẽ chờ em lúc 3 giờ, đừng quên nhe cô nương! Yêu em!

- Bye anh nhé! Em đi làm đây...

Tôi tưởng tượng đến khuôn mặt Trương, một bác sĩ mới vào nghề, yêu thương bệnh nhân như chính bản thân mình.

Từ nhỏ chàng đã được gia đình yêu thương chăm sóc, tuy nghèo như gia đình tôi, nhưng chàng có trái tim thật thánh thiện, nhường bạn bè tất cả những đồ chơi đẹp của mình, một con chim con bị gãy chân chàng cũng tìm cách băng bó, rồi leo tuốt lên cây cao, bỏ lại vào tổ của nó.

Hồi bé nếu không có chàng làm bạn, ở bên cạnh an ủi, bồi nghệ vào những vết bầm vì bị những lần roi oan nghiệt của người cha say, thì giờ này chắc cả người tôi toàn những sẹo nổi u trên lưng, trên đùi. Có những lần đói quá không dám về nhà, chàng đã lén đem cơm cho tôi vào trường, rồi dắt tôi vào một chỗ khuất cho tôi yên lòng ăn uống, để tôi về ngủ được thẳng giấc mà không bị đói...

Còn cảm động hơn nữa là khi cha chạy sang nhà chàng để lũng bắt tôi bán cho bọn côn đồ để khát nợ; biết được ý đồ đó, chàng đã dấu tôi trong tủ quần áo, nói dối là tôi không có ở đó. Cha đã điên tiết, tay lâm le cái roi dài, miệng thì nguyên rủa tôi không ngớt đã trốn nơi nào mà hấn không tìm ra. Lần đó, tôi cứ tưởng mình như chết đi sống lại vì mẹ cũng không muốn tôi về nhà, sợ hấn cùng đồng bọn bắt trói tôi đi thì một mình mẹ làm sao có thể giải cứu được cho tôi.

Những kỷ niệm như ăn sâu vào tim óc của tôi, chàng không những là một người bạn tri kỷ, một ân nhân, lại sắp tới sẽ là vị hôn phu của tôi... Làm sao tôi lại có thể khước từ lời nhờ giúp đỡ của chàng đối với một bệnh nhân đang hấp hối sắp ra đi chứ!

Xong công việc tại tòa, tôi vội vàng ra lấy xe đến bệnh viện gặp chàng.

Từ xa đã thấy bóng chàng với chiếc áo trắng đang ngồi chờ tôi ở trước cửa, ánh nắng buổi chiều như đọng lại dưới tàn cây, lung linh nhảy múa trên vai áo chàng, mái tóc dài quấn nhẹ sau ót, với chiếc kính cận đeo trên cánh mũi cao, nhìn chàng từ xa như một nghệ sĩ chứ không giống một bác sĩ đạo mạo tí nào!

Thấy tôi, chàng chạy vội tới:

- Em đã ăn uống gì chưa? Có mệt không?

- Em đã ăn xong rồi, còn anh? Chắc lại bỏ bữa vì bệnh nhân nữa phải không?

- Anh... sẽ ăn sau! Mà thôi... theo anh vào phòng nhe! Gấp rồi đó!

- Tức là...

- Phải rồi... nhanh chân lên em nhe!

Tôi và chàng tức tốc chạy ngay vào bên trong, tôi hiểu là bệnh nhân của chàng đã sắp lìa đời và ông ta đang chờ con gái vào để yên lòng nhắm mắt; chỉ nghĩ chừng đó thôi, cũng làm trái tim tôi se thắt lại!

Đến trước cửa phòng, những thân nhân người quen của bác ấy vội tách ra hai bên, tôi tiến vào ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh giường, vội vàng cầm lấy bàn tay bác vuốt ve.

Vì chịu đựng những cơn đau đớn nên khuôn mặt nhăn nhó thật khó coi, mồ hôi lấm tấm đầy trán, tôi thật xót xa khi nhìn thấy cảnh này, tôi đưa tay lên trán bác để vén những lọn tóc che kín và cũng để lau những giọt mồ hôi.

Khi tay vừa nhắc những mớ tóc rũ ấy lên, bất ngờ cả người đều lạnh toát, trái tim se thắt, thời gian như ngừng lại, tôi lao đảo đứng lên, hơi thở đứt quãng, tay chặn ngực, tôi bước ra ngoài.

Vết sẹo dài trên trán ấy tôi không thể nào quên, cả tuổi thơ ngực tù kinh khủng hiện về như mới hôm qua! Người ấy tôi đã hứa với lòng sẽ không bao giờ muốn nhìn lại ông ta nữa cho dù đến chết! Thế mà sao... định mệnh lại đưa đẩy cho tôi gặp lại ông?!

Trương đứng ngay ngoài cửa chặn, đỡ lấy tôi:

- Em ... có sao không?

- Anh... đã biết chuyện này rồi mà... gạt em phải không?

-....

Chàng yên lặng không nói gì, tôi tựa người vào bờ tường trước cửa phòng, lấy lại hơi thở bình thường, chàng từ tốn nhỏ nhẹ:

- Hãy... tha thứ cho ông ta, hãy bỏ qua quá khứ đau khổ, vì anh... xem ông ta là một người bệnh, và em là trong vai con gái đến thăm cha, chỉ vậy thôi, hãy đóng cho trọn vai... được không? Em có thể làm điều này... vì anh được chứ??

Tôi nhìn anh một hồi lâu, dòng nước mắt từ tận trong thâm tâm, nóng hổi bỗng chảy dài trên má. Tôi quay lại giường bệnh:

- Cha! Cha... là con gái đây!

Cặp mắt ông từ từ mở ra, trừng trừng nhìn tôi, nhìn thật lâu như cả thế kỷ, bỗng nhắm lại.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ông, từ vết sẹo dài trên trán, đến chiếc mũi quặp, chiếc cằm nhọn, tất cả quá khứ đau khổ như không còn nữa trong tôi, tất cả đã biến đi... Trước mắt tôi chỉ còn lại một người đàn ông thật tội nghiệp trước giờ lâm chung.

Tận đáy tim sâu thẳm, một thứ tình cảm thật thiêng liêng chưa bao giờ có trong tôi trỗi dậy, tôi hét gào :

- Cha ơi, đừng đi! Đừng bỏ con! Con đã về với cha đây!

Những dòng nước mắt nóng hổi đầu tiên ăn năn hối hận lăn dài trên khuôn mặt khắc khổ, oan trái của người, cha xiết thật chặt tay tôi; cặp mắt mở ra, cả người ông cong lên vì đau đớn vào phút cuối, rồi từ từ lỏng ra, chìm xuống, làn môi ông nhếch cười toại nguyện trong làn nước mắt, ông vỗ vỗ vào bàn tay tôi như hiểu là đã nhận ra con gái.

Ông cố sức thì thào:

- Cha... thật... mãi nguyện...

Bàn tay ông bỗng tuột khỏi hai bàn tay tôi, rơi xuống thành giường!

Tôi gục đầu bên giường cha:

- Cha ơi cha! Hãy tha lỗi cho con cha nhé! Cha ơi...

Tôi cảm thấy một bàn tay ấm áp, vuốt tóc tôi thật trìu mến:

- Thôi, con đừng đau khổ nữa, mẹ con mình sẽ cầu nguyện cho cha được sớm tìm về nơi chốn bình yên con nhé...

Quay đầu ra sau, tôi ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ ơi, con thật có lỗi!

ĐỢI EM THẤP NÉN HƯƠNG

(Theo câu chuyện Đỗ Dung kể)

Thái-chồng tôi - mất được hai năm, suốt thời gian này Du thỉnh thoảng đến nhà tôi để thăm hỏi an ủi hay giúp đỡ tôi việc nọ việc kia. Không còn Thái nhưng tình bạn vẫn còn đây.

Du là bạn thân của Thái từ hồi cả hai còn niên thiếu, học cùng trường và lớn lên cùng vào quân ngũ. Sang Mỹ gặp lại nhau tình bạn lại tiếp nối, một tình bạn như tình thân thuộc.

Hôm nay anh đến, tôi tiếp anh nơi phòng khách. Du bỗng có vẻ nghiêm trang khác thường:

- Anh muốn... cầu hôn em.

Tôi biết trước điều này sẽ xảy ra, không vì nhận thấy tình cảm nơi Du khi anh tận tình chăm sóc tôi, mà vì trước khi mất chồng tôi đã mong ước thế. Thái đã trần trối với tôi khi anh kiệt quệ nằm trên giường bệnh:

- Du là người đàn ông tốt, anh đã gởi gắm em cho Du. Em còn trẻ cuộc sống không thể dừng lại....

Thái thế nào Du cũng thế ấy, họ thân nhau nên tính cách khá giống nhau. Thời gian qua tôi cũng cảm mến Du nhưng vẫn ngại ngần hỏi lại:

- Hình như có cô nào làm cùng văn phòng bảo hiểm với anh, cô yêu anh lắm?

- Không biết ai đồn mà đúng thế, cô Ý Nghĩa một nhân viên của anh, cô ấy yêu anh nhưng anh thì không.

- Anh cầu hôn em có phải vì lời gởi gắm của anh Thái, vì lời hứa với bạn anh không?

Du khẳng định:

- Vì Thái và vì anh cũng yêu em.

Thái là người chồng quá tử tế bao dung, cưới nhau xong tôi mới biết mình không có khả năng sinh đẻ, Thái vẫn chấp nhận sống bên tôi, anh nói chỉ cần tình yêu của tôi là đủ cho anh hạnh phúc cuộc đời. Tôi nghiệp Thái đến chết vẫn còn lo cho vợ, anh sợ tôi bơ vơ không chồng con, không người thân bên cạnh, với anh tôi luôn là một phụ nữ yếu đuối cần được chở che.

Tôi cảm động nhìn Du:

- Em cũng quý mến và biết ơn anh đã giúp đỡ em bấy lâu nay... nhưng....

Du sốt ruột:

- Em đừng vòng vo. Em có đồng ý không?

- Anh biết rồi đây anh Thái đối với em quá tốt, để tang Thái cả đời cũng chưa đủ. Ngày anh Thái mất em đã thấp hương nói với vong linh anh Thái là em không muốn đi thêm bước nữa, mà nếu có thì cũng sau 5 năm để tang chồng.

- Nghĩa là nếu em đồng ý lấy anh, anh phải đợi 3 năm nữa?

- Chúng ta vẫn cưới nhau nhưng anh hãy xem em như... người bạn chung nhà cho đến khi đủ 5 năm. Được không?

Du mỉm cười đầy tự tin:

- Anh đồng ý. Vợ kịch này cũng thú vị lắm. Chúng ta là vợ chồng hình thức bên ngoài nhưng bên trong nhà thì khác phòng ngủ, khác giường chiếu. Ít ra cũng làm vừa lòng em và Thái yên lòng vì đã có anh bên em. Du và tôi cưới nhau, Du dọn về ở chung nhà với tôi vì tôi muốn sống bên những kỷ niệm cũ với Thái trong căn nhà này. Nhà rộng 3 phòng, mỗi người một phòng, chung nhà nhưng hai phòng cách biệt. Tôi luôn tạo khoảng cách cho Du đừng tưởng bỏ mà làm tới. Mỗi khi ánh mắt anh lạ lạ nhìn tôi chan chứa tình là tôi làm mặt nghiêm lạnh lùng như đá tảng và răn đe:

- Là bạn thôi anh nhé.

Và tôi về phòng riêng đóng cửa lại. Du lủi thủi đi về phòng của mình.

Có những đêm khuya tôi trăn trở khó ngủ, hé cửa nhìn sang phòng bên ấy thấy còn ánh đèn thao thức, tôi lại chum chån gối để không nghĩ đến Du và cố dỗ giấc ngủ muộn màng.

Có chiều ngoài trời mưa gió Du đã ốm ờ:

- Không biết mưa gió thế này tôi ngủ có ai sợ ma và sợ lạnh không nhỉ...

Đừng mong lung lay em nhé Du. Em biết trong nhà có người đàn ông yêu thương và che chở mình thì còn sợ gì nữa.

Du đã tôn trọng tôi không đòi hỏi gì thêm.

Du giỏi làm việc vặt, anh biết sửa chữa dụng cụ máy móc và kiêm luôn đủ thứ sửa chữa trong nhà.

Tôi cũng là một người vợ đảm đang của anh, nấu những bữa cơm ngon, giặt giũ áo quần và dẹp dọn phòng ngủ chần gối cho anh luôn tinh tươm sạch sẽ.

Từ khi Thái mất tôi đã không dám mở xem những loại phim tôi ưa thích là phim kinh dị và phim hình sự điều tra vụ án. Bây giờ có Du buổi tối tôi tha hồ mở you tube xem loại phim này. Không hiểu sao một người nhất gan yếu bóng vía như tôi lại mê những loại phim khủng bố tinh thần mình như thế.

Có Du căn nhà ấm cúng vui tươi hẳn lên.

Tôi và Du đi đâu cũng có đôi, khi đi chợ, đi phố mua sắm hay đi chơi gần, chơi xa...

Chúng tôi là cặp vợ chồng đầy đủ bổn phận cho nhau ngoại trừ chuyện gối chăn.

Họ hàng, bạn bè ai cũng khen chúng tôi đẹp đôi hạnh phúc.

Thấm thoát đã hơn một năm trôi qua.

Sáng nay thứ bảy không phải đi làm nhưng tôi vẫn thức dậy sớm vì giấc ngủ chập chờn lo âu tối qua. Không hiểu tâm trạng Du thế nào mà sáng nay anh không dậy sớm như mọi khi.

Tối qua sau khi xem phim xong tôi về phòng ngủ, Du đã đợi tôi ở cửa phòng và bắt chợt ôm lấy tôi, lần đầu tiên kể từ khi cưới nhau anh đã ôm hôn tôi nồng nàn như thế. Người tôi run bắn lên một rung cảm tuyệt vời nhưng tôi đã kịp tỉnh táo nhớ đến lời hứa trước bàn thờ Thái trong khói hương. Tôi vung người thoát ra khỏi vòng tay của Du và gương mặt lại lạnh lùng băng giá:

- Anh phải tôn trọng em. Chúng ta vẫn là bạn.

Du lặng lẽ đi về phòng không nói lấy một lời dù biện hộ hay xin lỗi. Thế mà suốt đêm tôi đã mất ngủ, nghĩ về Du, thương Du với chút ân hận mình đã làm. Tại sao tôi lại cứng nhắc đến thế, tại sao tôi không cho anh chỉ một nụ hôn? Trong khi Du đã rộng lượng đồng ý lấy tôi và chờ đợi những 3 năm nữa.

Tôi ra vườn sau hái vài nụ hoa hồng mới nở mang vào nhà cắm trên bàn thờ Thái. Hoa tươi đây anh, lòng em vẫn hướng về anh dù bất cứ hoàn cảnh nào. Tôi thì thầm với hình ảnh Thái trên bàn thờ để không nghĩ đến điều gì khác.

Tôi dự định khi Du thức dậy sẽ rủ anh ra ngoài ăn sáng để làm huề, thậm chí tôi sẽ xin lỗi anh.

Nhưng Du xuất hiện với chiếc valy làm tôi sững sờ ngạc nhiên:

- Anh đi đâu?

Du lững lơ:

- Anh ra đi. Sau chuyện đêm qua anh cảm nhận thấy em không hề yêu anh. Em lấy anh chỉ vì em... sợ ma, em cần có người sống chung cho vui nhà vui cửa, để em tha hồ yên chí xem phim ma, phim hình sự vụ án ly kỳ rùng rợn và em cần người làm việc không công cho em, nào cắt cỏ, đổ xăng, sửa chữa bao việc vặt...

- Kìa anh, sao lại nói thế, em chỉ thực hiện lời hứa để tang 5 năm với vong linh anh Thái.

- Thái mất hai năm anh mới cầu hôn em, và hơn một năm qua anh đã tôn trọng lời hứa của em. Anh chợt thấy chúng ta không còn nhiều thời gian tuổi trẻ để mà phí phạm nữa, em đã ngoài 40 và anh thì đã 50 tuổi. Tại sao lại lãng phí thời gian hạnh phúc đáng lẽ ta được hưởng...

Du chán nản ngời xuống ghế nói tiếp:

- Anh muốn nói hết những suy nghĩ của mình. Em dở hơi lắm, tự nhiên bày ra cảnh khẩn vái lời thề và chui đầu vào cái bể của chính mình, làm khổ lây tới anh. Em xinh đẹp thế kia, em là mâm cao cỗ đầy ngon lành thế kia, mà bắt anh chỉ nhìn ngắm chứ không được ăn, không được nếm mùi vị nào, thà rằng anh đi tìm cô Ý Nghĩa ở văn phòng bảo hiểm, người luôn yêu thương và sẵn sàng mở rộng vòng tay chào đón anh. Cô Ý Nghĩa không đẹp bằng em, cô là món quà quê giản dị, thí dụ như... gánh bún riêu đi. Thà rằng anh ăn một tô bún riêu với chanh ớt, mắm tôm, rau thơm kinh giới và no lòng với mùi vị bình dân ấy còn hơn là nhìn đối ngắm nhìn mâm cỗ ngon của em thêm 2 năm nữa. Anh đi đây...

Du đứng phất dậy, tôi thảng thốt kêu lên:

- Anh ơi...

- Gì nữa? Xe em anh đã đổ đầy bình xăng rồi, cò đã cất xong hôm qua rồi, cái đèn trong garage anh đã thay rồi, cái cổng hàng rào anh đã sửa rồi... Em cứ xài đi nếu cần thì nhắn anh đến giúp, anh vẫn là bạn thân của thằng Thái. Anh đi đây.

- Anh ơi...

- Gì nữa?

- Đợi em thắp một nén hương.

- Lại thắp hương, lại có lời thề khác nữa hả?

Tôi lao tới ôm chặt lấy Du và thốt thức:

- Vâng... vâng... em hiểu rồi. Anh đợi em thắp hương. Đã thắp hương thề thì phải thắp hương... giải lời thề anh ạ.

Tôi thắp lên một nén hương thơm và bình hoa tươi vừa mới hái sẽ chứng minh cho tâm tình tôi với Thái. Tôi thì thâm khẩn những lời chân thật nhất, mong Thái sẽ vui lòng.

Du tươi cười nói với tôi:

- May quá, cảm ơn em đã thắp hương giải lời thề. Thái đang mỉm cười nhìn chúng ta thật sự là vợ chồng từ ngày hôm nay kìa...

Và Du tinh quái nhìn tôi:

- Anh tự tin là sẽ dứt ngắn thời gian, sẽ làm em bỏ cuộc nên mới nhận lời hứa với em chờ đợi thêm 3 năm nữa đó, cho dù em có cố gắng đóng kịch ra vẻ lạnh lùng cứng rắn với anh, lần này thì em đã... thua.

- Là sao?

- Là anh giả bộ xách valy ra đi thử em yêu anh đến đâu. Yêu anh, nhưng em quá yêu thương và cảm phục Thái nên muốn để tang trả nợ ân tình Thái. Em yêu cả hai người đàn ông và hai người đàn ông này đều yêu em.

- Chứ không phải là anh chán nản không chờ đợi được nên xách valy tính về với cô Ý Nghĩa nhân viên của anh hả?

- Cô Ý Nghĩa yêu anh nhưng đâu có dại khờ mà chờ đợi bóng chim tăm cá như anh, cô ấy lấy chồng ngay khi anh lấy em và đã nghỉ làm từ lâu rồi.

Du ôm tôi thật chặt và cúi xuống gần khuôn mặt tôi:

- Bây giờ cho phép anh hôn em không?

Tôi say đắm tận hưởng nụ hôn tình của Du.

Hôm nay mới thật sự là ngày cưới của chúng tôi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

CHÍNH NGHĨA LUÔN VỀ PHE

TA

(Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

Anh lôi tôi về xứ Quảng
Bằng những kỷ niệm dịu dàng
Trong đôi mắt anh ngời sáng:

*“Những ngày phép ngắn lang thang
Với một mối tình lãng mạn*

ĐĨA?

(Trích tuyển tập AI BIỂU)

*

**-Sao mà bám dai như đĩa
Tôi cảnh cáo rồi đó nha!**

*

-Có chi mà em câu kính?

Đĩa anh hữu dụng y khoa

Ngăn ngừa, chống đông mạch máu

Em đang giải phẫu kia mà!

*Nhưng lính đâu dám mơ màng
Men tình dù say chuẩn choáng
Vẫn không dám hỏi cười nàng”*

*Rồi anh kê: “Con quốc Nạn
Tháng Tư lịch sử sang trang
Cả nước như bị trời giáng
Thống nhất: xác bác, xang bang.*

*Không ai là không chán nản
Nhìn nhau cảm cảnh bề bàng
Cũng may người yêu chung thủy
Nuôi tù, chăm sóc đảm đang.*

*Ra tù, cưới nhau, khóc hận
Vợ chồng rời nước, xa dân
Hương về, lòng luôn bất nhẫn
Xứ Quảng đã đầy ngoại nhân!”*

*Tôi: “Ừ! Ngoại nhân hai loại,
“Răng môi” đỏ choét, vô thần
Công các Anh đã đánh Cộng
Giờ Cộng rước giặc vào sân
Phe ta rạn gối chính nghĩa!”
Ý Nga, 17.6.2019*

*Mai sau đâu em bị hỏi
Có anh trị tóc giùm đũa!
Nói chi khi bị phong thấp
Anh đồng hành, hết kêu ca!
Cô bé ơi đừng mắng mỏ
Nhăn nheo làn da nõn nà.*

*Người xinh mà sao nóng nảy?
Chưa chi “cảnh cáo” hãi hùng!
Môi son mắng người xối xả
Đũa anh không kịp vẩy vung.*

*Thôi thì mặc em chống chỏi
Anh không ưa người hỗn hào.
Thà về đồng hoang trống trải
Sông, hồ thư thả bánh bao.*

*Anh là loài đĩa hữu dụng
Không như đĩa... dăng nhờn nhờn
Hút máu dân lành hăm hở
Bán dân, bán nước tanh cờ!
Á Nghi**18.6.2019*

**Theo Thời Báo #1116, trang 36: “... Người ta dùng đĩa trong nhiều lĩnh vực y khoa, giải phẫu thẩm mỹ: thuốc trị bệnh phong thấp, ngừa hỏi đầu, ngăn ngừa máu đông cục trong mạch máu khi giải phẫu (nhờ đĩa tiết ra chất peptides)*

Mối Tình Thơ Giữa Mai Đình Và Hàn Mạc Tử

Trong lúc tham khảo tài liệu để viết cuốn *Lá Trúc Che Ngang – Chuyện Tình Của Cô Tôi*, tôi thăm cảm phục và thương mến bà Mai Đình, một người con gái ở đầu thế kỷ 20, dám công khai bạch hóa mối tình đơn phương của mình, dám nhận mình yêu thầm trộm nhớ người chưa từng gặp mặt với mấy vần thơ bất hủ:

*Còn anh em đã gặp anh đâu!
Chỉ cảm vần thơ có những câu.
Âu yếm say sưa đầy cả mộng,
Xui lòng tư tưởng lúc đêm thâu.*

*Mộng hồn em gửi theo chiều gió
Để đến gần anh ngỏ ít lời.*

Bà cũng không ngần ngại thú nhận mình đã hành khát tình yêu:
*Tôi là kẻ thiếu nhiều và thiếu lắm
Đã ra người hành khát bấy lâu nay ...*

Nhiều bài viết và nhiều bài bình luận về người phụ nữ độc nhất vô nhị này không được trưng thực vì hầu hết đều được dẫn nguồn từ cuốn *Hàn Mạc Tử* của Trần Thanh Mại (TTM) xuất bản năm 1942 và cuốn hồi ký *Đôi Nét Về Hàn Mạc Tử* của Quách Tấn (QT) xuất bản năm 1988. Cả hai tác giả đều đưa ra những thông tin không chính xác. TTM ghi sách của ông thuộc thể loại truyện ký (biography), một thể loại khảo cứu khá mới mẻ thời ấy. Ông

ghi một loạt định nghĩa về thể loại này và quả quyết công việc khảo cứu như thể này phải vô tư, trung thực rồi ông khẳng định: “tôi không thêm thắt vẽ vờ, tôi nào có muốn làm cho ê chề, làm cho cảm động những đoạn đời của Nguyễn Trọng Trí để thêm phần quan trọng, mê luyến cho sách tôi.”(tr. XI) Nhưng sách của ông có vô tư, có trung thực không? Ông Nguyễn Văn Xê, người thân cận nhất với Hàn Mạc Tử, cho rằng những gì ông TTM viết về Hàn Mạc Tử không sát sự thật và rất tiếc đã không có dịp liên lạc với ông để bổ túc vì chiến tranh Việt Pháp bùng nổ (tr. 44 sách *Đi tìm Chân Dung Hàn Mạc Tử* của Phạm Xuân Tuyền). Nhà phê bình Phạm Công Thiện thì viết “Điểm đầu tiên tôi nhận thấy rõ ở Trần Thanh Mai là “hay nói to, nói nhiều, nói lớn chuyện lên...” (tr. 199, phần phụ lục Phạm Công Thiện trong sách *Đôi nét về Hàn Mạc Tử* của QT, 1988). Phạm Công Thiện cho rằng TTM: “muốn biến chương Mai Đình Nữ Sĩ thành một thiên tiểu thuyết.”(tr.207). Thật vậy, nhiều chi tiết trong chương Mai Đình Nữ Sĩ -- cuốn *Hàn Mạc Tử* của TTM in lần thứ ba từ trang 107-116 -- đọc qua như đọc tiểu thuyết với lời dẫn nhập: “Khoảng mùa thu năm 1938, một sự huyền diệu đích thực xảy đến cho Hàn Mạc Tử. Một người bạn gái từ miền lục tỉnh mang ra tặng một số tiền nhỏ. Vì chàng nhất định không nhận, nàng cũng nhất định không nghe, và nàng tỏ rõ sự quả quyết của mình bằng cách vào buồng cất va-ly và xuống bếp tìm rô xách đi chợ.” Hãy tưởng tượng một người con gái trẻ ở đâu đến tự dưng xông xáo vào nhà người đàn ông lạ, tìm cái giỏ xách đi chợ, về nhà làm cơm mặc cho chủ nhà phản đối. Nhiều tình tiết ly kỳ khác tiếp nối trong nhiều trang cho đến cuối chương. Quách Tấn đã cải chính vụ việc Mai Đình nuôi nấng HMT trong hai tháng là hư cấu, là ảo tưởng. Theo gia đình thì mấy chị em Hàn cảm chân tình của Mai Đình, xin phép mẹ cho nàng ở lại chơi hai ngày với sự hiện diện của cả nhà. Mà hình như thơ Mai Đình, khuê danh là Lê thị Mai – Hoàng Tùng Ngâm, bạn thân của Hàn Mạc Tử, thì nói bà tên Lê thị Ngọc Mai – làm về cuộc gặp gỡ kỳ lạ giữa bà và Hàn Mạc Tử không đến 30 bài? Tôi không tìm đâu ra bài thơ nào của bà làm trước thời gian đó. Phạm Xuân Tuyền trong cuốn *Đi Tìm Chân Dung Hàn Mạc Tử* cũng ghi tên bà là Lê Thị Ngọc Mai (tr. 83)

Mai Đình là một hiện tượng lạ trong văn học và ở ngoài đời. Bà là người đi trước thời đại nhiều bước, là người nhất định không vâng theo khuôn phép ngàn xưa dành cho phụ nữ, đã bỏ nhà ra đi vì không muốn về nhà người chồng cha mẹ chọn. Cũng may bà có vốn liếng học hành và giỏi nữ công gia chánh nên bà có thể thân tự lập thân, không như những phụ nữ cùng thời phải đeo ba cái gông tòng phụ, tòng phu, tòng tử, mấy cái gông do một ông Tàu sống từ hơn 26 thế kỷ trước bày ra, trông lên cô người đàn bà bắt buộc phải phục tòng đàn ông. Đức Phật, người sinh ra đồng thời, thì ngược lại, làm một cuộc cách mạng vô tiền khoáng hậu, không những giải phóng cho phụ nữ mà còn phá tan xiềng xích giai cấp xã hội của Ấn Độ thời bấy giờ. Với thuyết nhân quả luân hồi thì cho rằng mọi người sinh ra phải được bình đẳng là rất hợp lý. Con người ta sinh ra khác giới tính, giàu nghèo sang hèn khác nhau là vì nhân quả nhiều đời, trùng trùng duyên khởi duyên sinh. Vậy mà cái ông Tàu cổ hủ kia độc đoán cho rằng đàn bà sinh ra là để phục vụ đàn ông: “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử!” nhưng mà nhà thơ Mai Đình của chúng ta đã tháo gỡ được gông cùm xiềng xích nô lệ này. Bà đã thoát ly được ba chữ tòng để tự làm chủ đời mình.

Theo tài liệu tham khảo thì bà làm gia sư để kiếm sống. Bà dạy nữ công gia chánh cho những tiểu thư con nhà. Có thể bà có óc phiêu lưu muốn tìm hiểu những chân trời mới lạ nên không ngại di chuyển đến nhiều nơi mà TTM chủ quan cho rằng, “gió đời cứ đưa tấp nàng tới bên kia, ghềnh nọ: Kontum, Gia Lai, Đalat, Nha Trang, Phan Thiết, Saigon, Nam Vang” (tr. 108, *Hàn Mạc Tử*, TTM), và gọi bà là “Cô gái đi giang hồ” (tr. 108) mà “số kiếp phong trần cứ đuổi theo mãi mãi.” (tr. XIII) Sao không nghĩ rằng chính bà đã cố tình chọn lựa những nơi chôn ả đê tới, để biết vì ở đâu bà cũng có thể tự nuôi thân được? Mới đọc qua chương Mai Đình, tôi có cảm tưởng bà cùng một hội một thuyền với cô Kiều, với những cụm từ “người đàn bà phiêu lưu, lãng mạn, phóng túng, giang hồ, bên kia, ghềnh nọ.” TTM còn ban cho bà mấy câu Kiều:

..... từ ngộ biến đến giờ
Oanh qua bướm lại đã thừa xấu xa. (tr. 112)

Ông thật quá lời khi muốn tiểu thuyết hóa mối duyên hạnh ngộ giữa Mai Đình và Hàn Mạc Tử.

Quách Tấn cũng thêm bớt khá nhiều khi nói về Mai Đình, từ trang 69 đến trang 77 trong cuốn *Đôi nét về Hàn Mạc Tử*. Theo ông, Mai Đình không đẹp nên không làm cho HMT động lòng. HMT chỉ gởi tặng tập *Gái Quê* để tạ lỗi không tiếp được khi Mai Đình tìm đến thăm lần thứ nhất. Đọc hết tập *Gái Quê* thì Mai Đình cảm phục thi tài của Hàn và sinh lòng yêu mến thi nhân nên ngẫu hứng làm bài thơ *Biết Anh* và đã nhờ Quách Tấn trao lại cho thi sĩ. Hàn cảm động viết ngay bài *Lưu Luyến* để tạ tình. *Lưu Luyến* là một trong những bài thơ hay nhất của thi sĩ:

Chưa gặp nhau mà đã biệt ly,

*Hồn anh theo dõi bóng em đi.
Hồn anh sẽ nhập trong luồng gió
Luu Luyến bên em chẳng nói gì!*

.....
*Anh điên anh nói như người dại,
Van lạy không gian xóa những ngày...*

Cùng với bài **Biết Anh**, QT viết mấy giòng cho HMT giới thiệu Mai Đình là một tuyệt thế giai nhân và cho rằng vì vậy HMT mới cao hứng làm ngay bài **Luu Luyến** để tặng người đẹp (tr. 71). Việc Quách Tấn kể lại mẫu đối thoại giữa ông và Hàn giều cọt về nhan sắc của Mai Đình (tr. 75) là một điều đáng phân nân.

Cho mãi đến năm 2011, một bài viết về Mai Đình được đưa lên mạng (posted on 11/29/2011, hai năm sau khi bà qua đời) với đầu đề: **Nữ Sĩ Mai Đình Kể Về Môi Tình Với Hàn Mạc Tử** của Đắc Trung do Ông Già Sa Đéc sưu tầm, làm sáng tỏ nhiều điểm liên hệ đến môi tình thơ giữa Mai Đình và Hàn Mạc Tử. Tôi xin được tóm tắt câu chuyện nhà thơ gặp gỡ Mai Đình do chính bà kể tại nhà ông Đắc Trung ở số 64 Bà Triệu ở Hà Nội năm 1993. Theo ông Đắc Trung, tuy đã gần 78 tuổi, “nữ sĩ Mai Đình vẫn giữ được những nét đẹp kiều sa, quý phái.” Tài liệu cho thấy Mai Đình tinh cờ được đọc bài thơ **Thức Khuya** của Hàn trong tờ “Saigon”, mục Văn Chương, làm bà say, bà cảm cái chất thơ, hồn thơ. Người làm thơ có cái tên Hàn Mạc Tử đã ám ảnh bà ngày đêm và trong tâm bà đã hình thành bóng dáng một thi nhân tuyệt vời. Bà tìm đọc thơ của ông và gửi bản thảo thơ mình cho tờ Sài Gòn. Hàn Mạc Tử đã hồi âm với lời thư “tao nhã cao sang” và đã lần lượt cho đăng thơ của bà và bà cho rằng hai tâm hồn thơ đã gặp nhau và rất ý hợp tâm đồng. Năm 1937 trong chuyến đi từ Thanh Hóa vào Phan Thiết, tình cờ bà nghe biết được Hàn Mạc Tử đang ở Quy Nhơn dưỡng bệnh. Bà một mình đến thăm nhưng Hàn không tiếp chỉ cho em trai tên Hiếu ra xin lỗi. Nhưng tối hôm đó, trước khi lên tàu vào Nam, Hàn nhờ ông Nguyễn Minh Vũ đem biếu bà tập **Gái Quê** để tạ lòng người ở phương xa. Tàu đến Nha Trang là bà đã viết xong bài thơ **Biết Anh** vì quá xúc động khi đọc hết những bài thơ trong tập **Gái Quê**. Bà liền đến thăm Quách Tấn, người bạn văn chương vì biết Quách Tấn là bạn thân của Hàn. Quách Tấn muốn mượn tập **Gái Quê** trên tay bà vì tập của ông đã cho người khác mượn mà nay ông cần để tham khảo cho một bài ông muốn viết. Mai Đình vui vẻ đưa ông mà quên là đã kẹp bài **Biết Anh** trong tập **Gái Quê**. Sau khi bà đi rồi, Quách Tấn mới chép bài thơ ấy gửi cho Hàn, không phải Mai Đình nhờ ông gửi cho Hàn như ông kể trong sách của ông. Và ai cũng biết sau khi đọc bài **Biết Anh**, Hàn viết liền bài **Luu Luyến** gửi lại cho Mai Đình. Bài thơ tình tứ ngọt ngào làm cho nữ sĩ “chết” đứng! Bà tin rằng **Biết Anh** và **Luu Luyến** đã nói lên nỗi lòng của hai người, “từ đó chúng tôi thư từ cho nhau, gắn bó với nhau như cặp tình nhân trong mộng.” Gần hai năm sau, đầu năm 1939, Mai Đình trở ra Quy Nhơn thăm thì mới biết Hàn đã dời đến ở Gò Bồi. Gia đình Hàn cho một chú bé dẫn bà đi Gò Bồi. Một Hàn Mạc Tử trước mặt bà khác xa với hình ảnh bà tôn thờ trong mộng nhưng rồi bà vẫn trù mến nói khẽ: “Em là Mai Đình đến thăm anh đây... Vâng, Mai Đình đây.” Hàn rung rung nước mắt tiếp chuyện. Hai người tâm sự như quen biết từ lâu rất tâm đầu ý hiệp, từ chuyện đạo, chuyện đời, chuyện văn chương... Sau buổi đầu gặp gỡ ấy, Mai Đình thu xếp công chuyện ra thăm được mấy lần và mỗi lần gặp nhau là Hàn Mạc Tử rất vui, cùng bà say sưa xướng họa, là những giây phút thân tiên của hai người. Bà đặt tên tập thơ xướng họa là **Đôi Hồn** và trân trọng cất giữ dù có người muốn mua với giá rất đắt. Đối với với bà “đó là những kỷ niệm vô giá thiêng liêng với Hàn Mạc Tử, không muốn chia sẻ cùng ai.”

Như ta đã thấy Mai Đình vô tình để quên bài **Biết Anh** trong tập **Gái Quê** chứ bà không nhờ Quách Tấn gửi cho Hàn Mạc Tử bài thơ định mệnh ấy. Trong câu chuyện cũng không hề nghe bà nhắc vụ đi chợ nấu ăn cho Hàn Mạc Tử như Trần Thanh Mại kể. Năm 1937, bà một mình tìm đến thăm nhưng Hàn không tiếp và mãi đến đầu năm 1939, bà mới ra lại Quy Nhơn. Theo cuốn **Hàn Mạc Tử** của TTM thì Mai Đình đã xách vali đến nhà Hàn vào khoảng mùa thu năm 1938 (tr. 107). Chắc ông tưởng tượng có câu chuyện Mai Đình săn sóc người yêu trong hai tháng vì đã đọc bài “Hương Thơm” của bà với bốn câu cuối:

*Thôi từ giã vì ta chưa hết nợ,
Sáu mươi ngày ta hãy trả cho xong.
Chỉ đầu xuân trong một mùa hoa nở
Em trở về trong một tối đầy trăng...*

Tuy vậy, nhà phê bình Trần Thanh Mai có công lớn với thi ca Việt Nam vì là người đã sớm giới thiệu nhà thơ thiên tài Hàn Mặc Tử. Ông cũng rất trân trọng tâm chân tình của Mai Đình đối với sự nghiệp văn chương của thi sĩ khi bà tự nguyện đến tìm ông hai lần, kể cho ông nghe mỗi duyên thơ giữa bà với thi sĩ, đồng thời trao cho ông nhiều tài liệu về nhà thơ bà yêu mến (tr. XIII).

Nguyễn Bá Tín trong *Hàn Mặc Tử Anh Tôi* ghi rằng: “Khác với những mối tình âm thầm kín đáo, hoặc dè dặt của Hoàng Hoa, của Mộng Cầm, chị Mai Đình là người yêu thơ cũng như yêu con người phong cù đó, một cách ồn ào, sôi nổi và tha thiết nhất.” (nguồn: trên mạng “**Mảnh Tình Cuối Của Thi Sĩ Tài Hoa Bạc Phận Hàn Mặc Tử**”, 20 May, 2017 không có tên). Thật vậy, bà không e dè, không dấu diếm mình đã yêu Hàn với tất cả tâm hồn:

*Em đã yêu anh đến đại người,
Lòng em ngày tháng dễ nào nguôi
Yêu anh trên hết tình yêu mến,
Và sẽ yêu anh suốt một đời.* (khổ đầu của bài **Anh Hứa Đi Anh**)

Hay:

*Tôi yêu chàng đã khắc sâu vào tim óc
Tôi thờ chàng như một vị thần linh... (Tuyên Bó)*

Tình nàng thì dạt dào, chan chứa và thiết tha như vậy, còn nhà thơ của chúng ta đối với nàng thì sao? Hàn Mặc Tử cũng rất “da diết” trong bài **Thấm Thiết** làm riêng để tặng nàng:

*Cười cho lắm cho dâm dề nước mắt
Chết ruột gan mà ngoài mặt như không.
Anh nhìn Mai chua xót cả tấm lòng
Không biết nói làm sao cho da diết!*

*Trắng như tinh và rất nên thanh bạch
Cốt cách đều rất mực đồng trinh.
Mai của Anh, chiều phong vận xinh xinh.
Say một nửa và thom một nửa.*

.....
*Quý như vàng, trọng như ngọc trên đời
Mai! Mai! Mai! Là nguyệt nga tái thế.*

Nhưng Quách Tấn thì vẫn cho rằng Tử không yêu vì Mai “thiếu những yếu tố rung cảm” (**Đôi Nét Về Hàn Mặc Tử**, tr.70), rằng lòng Tử hết sức rung cảm trong khi Tử làm thơ tặng Mai thôi (tr.76). Cũng có thể Mai Đình muốn tin là “Hai tâm hồn thơ đã gặp nhau và gắn bó với nhau như cặp tình nhân trong mộng.” (bà kể năm 1993) nhưng trong thâm tâm bà vẫn nghi ngờ khi bà viết mấy vần thơ này tặng Hàn:

*“Ai cảm người yêu thơ quá độ
Ai ghè gió lốc giữa không gian
Và ai nữ phụ lòng tri kỷ
Để hận riêng người phải khóc than
Em yêu một kẻ không yêu lại
Thử hỏi xem lòng có khổ không?”* (Nguyễn Đình Niên, tr. 255)

Tình yêu của Mai là một thứ tình yêu bông bột, sôi nổi, chân thành. Sau khi Hàn mất, bà vẫn một lòng thương nhớ không nguôi:

*Thiếp nhớ chàng, thiếp nhớ chàng khôn tả,
Dẫu muôn ngày thiếp còn ở thế gian.
Không phút nào thiếp quên chàng cả,
Một thiên tài đã yên giấc Vu san.* (**Tìm Kiếm**, tháng 6, 1941)

Sau khi Hàn mất không lâu, bà đi thăm mộ Hàn khi mộ còn ở Quy Hòa (tr. 194, **Hàn Mặc Tử, Thơ Và Đời**, Lữ Huy Nguyên) và vẫn làm thơ thương nhớ:

Lệ Thanh ơi! Lệ Thanh ơi!

Anh đã chết rồi

Nhưng anh chỉ chết với người

Với em anh vẫn sống hoài muôn năm. (khỏ cuối của bài *Ảnh Người Xưa*, tháng 9, 1941)

Hiện tượng Mai Đình đến với Hàn vào lúc Hàn đau khổ vì Mộng Cầm là một niềm an ủi lớn như Nguyễn Đình niên nhận xét (tr. 140), là một điều hiếm quý như Vũ Hải kết luận (Tr 61, **Hành Trang Cho Thơ Và Sự Trở Lại Chính Mình Của Hàn Mạc Tử**, Vũ Hải.) Chúng tôi đồng ý với tác giả này: “xin dành những lời vàng ngọc đẹp nhất dành tặng riêng cho người con gái có một không hai này.” (Vũ Hải, tr. 61)

Tuy thế thốt “không phút nào thiếp quên chàng cả” nhưng rồi Mai Đình cũng phải quay về với thực tại, vẫn phải đi trọn đường trần. Rất may bà đã gặp được hạnh phúc bình thường bên cạnh chồng con. Bà rất thật với mình và với người khi làm bài thơ **Quên**:

Tôi tưởng hồn tôi đã mất rồi

Cuộc đời cô đọc mãi theo tôi

Nhưng thời gian giúp tôi mờ xóa

Trong trái tim đau một bóng người!

Chồng tôi đem lại bao tươi đẹp

Những đưa con thơ gọi mẹ thầy

Chồng biết yêu thương, con trù mến

Lòng tôi mờ xóa bóng hình ai? ... (1943)

Tuy hạnh phúc bên chồng con, lòng bà không lúc nào quên bóng dáng người xưa. Chồng bà là một người quân tử nên bà đã có thể có bàn thờ tưởng niệm Hàn ngay trong nhà. Không những bàn thờ di ảnh Hàn mà còn thờ cả di ảnh Hoàng Hoa, người Hàn thương yêu nữa (Phạm Xuân Tuyền, tr. 84). Mai Đình nữ sĩ thật có tấm lòng bao la như biển cả, đáng cho mọi người thương mến trân trọng. Năm 75 tuổi bà đi thăm mộ Hàn một lần cuối. (Phạm Xuân Tuyền, tr.395). Mối tình giữa nữ sĩ Mai Đình và nhà thơ phong cù là một cuộc tình thơ diễm ảo có một không hai trong lịch sử văn học nước nhà.

Trước khi dùng bút, xin mượn những dòng thơ của nhà thơ Nguyễn Bá Tín, cảm tác về Mai Đình Nữ Sĩ và mối duyên thơ với người anh thi sĩ của mình:

Mai Đình tiên nữ cõi Vu san

Vương nghiệp văn chương trở xuống trần

Oan trái tào khang vừa gỡ được,

Nợ nần xướng họa lại đã mang.

Giang hồ cánh bướm không lo mối

Mưa gió đời hoa chẳng ngại tàn

Còn chút duyên thừa dâng trọn thưở,

Cho tình sống mãi với Thi Nhân.

(Trích: *Những Người Đàn Bà Trong Sự Nghiệp Thi Văn Của Hàn Mạc Tử*, *Dang Dở Thi Tập*, Nguyễn Bá Tín)

Hoàng Quỳnh Hoa

Tài liệu tham khảo:

1. Trần Thanh Mai, *Hàn Mạc Tử*, in lần thứ ba NXB Tân Việt, 1957
2. Quách Tấn, *Đôi nét về Hàn Mạc Tử*, NXB Quê Mẹ, 1988
3. Phạm Xuân Tuyền, *Đi Tìm Chân Dung Hàn Mạc Tử*, NXB Văn Học Hà Nội, 1997
4. Nguyễn Đình Niên, *Kinh Nghiệm về thân phận làm người trong thơ Hàn Mạc Tử*, SEACAEF, 2009
5. Lữ Huy Nguyên, *Hàn Mạc Tử Thơ và Đời*, NXB Văn Học, Hà Nội, 1995
6. Vũ Hải, *Hành Trang Cho Thơ Và Sự Trở Lại Chính Mình Của Hàn Mạc Tử*, tr. 61, NXB Đà Nẵng, 1996

7. Nguyễn Bá Tín, *Dang Dở Thi Tập*. Tập thơ chép tay được tìm thấy trong hồ sơ lưu trữ của cô Hoàng thị Kim Cúc.
8. Trên mạng: “**Nữ Sĩ Mai Đình Kế Về Mối Tình Với Hàn Mạc Tử**” posted 29 Nov. 2011
9. Trên mạng: “**Mảnh Tình Cuối Của Thi Sĩ Tài Hoa Bạc Phận**” posted 20 May, 2017
10. Thư riêng của Hoàng Tùng Ngâm

Chuyện Một Nhà Văn

Nguyễn là một nhà văn. Cứ tạm gọi như thế, khi ngoài giờ đi làm việc kiếm sống như mọi người, chàng còn có thú viết. Nguyễn có một số bài đăng rải rác trên các báo địa phương, có một số độc giả ái mộ, nên nghiễm nhiên được truy tặng là nhà văn, mặc dù chàng biết muốn đạt được danh hiệu ấy, chàng còn phải viết tướt khối ra, mới được ngồi vào cái chiếu văn chương đầy chữ nghĩa.

Thôi mặc kệ, gọi như thế cho vui, mặc nhiên chàng cũng miễn cưỡng nhận là mình đứng vào hàng văn nghệ sĩ, dù chưa in được cuốn sách nào. Bạn bè có nhiều người khuyến khích chàng ra mắt sách cho có một cái gì để nhớ, nhưng do tình cờ Nguyễn cũng được biết thêm nhiều cái bạc bẽo của người cầm bút. Giai đoạn phối thai cho đứa con tinh thần đã lắm nhọc nhằn, khi in xong cuốn sách lắm tác giả tự nhiên như bừng tỉnh một cơn mơ, nhìn những thùng sách cao nghều nghệu như núi chất lên nhau, nổi hứng khởi ban đầu đã pha trộn cảm giác chán chường. Chưa kể nỗi đoạn trường khi bị những con buôn sách thiếu lương tâm bóc lột, khiến người viết văn còn dọ dẫm trên hành trình văn hoá lắm lúc muốn bật ngửa ra dờ khóc dờ cười vì sách. Tuy vậy chàng cũng nôn nao hình dung một ngày nào đó, khi đứa con tinh thần của mình chào đời, với niềm vui của lòng chàng và sự chia sẻ nồng nhiệt của bạn bè, cũng như độc giả bốn phương.

Ngày xưa, lúc còn là sinh viên, Nguyễn cũng sáng tác khá nhiều truyện ngắn, ông thầy học cũng từng khuyên khích chàng bằng câu: *"Dù chỉ có một người đọc và hiểu mình, thế cũng đủ khi ta có một người tri âm, tri kỷ"*. Điều ấy đúng, nhưng không đúng với hoàn cảnh của chàng hiện tại, đồng lương thì eo hẹp, chỉ đủ lo cho gia đình mà nghĩ đến chuyện in sách, với vợ chàng đúng là chuyện "ruồi bu". Chàng cũng có nghĩ ngợi, bỏ mấy ngàn đồng bạc in một tuyển tập truyện ngắn, bạn bè khua chiêng đánh trống lên, may ra trong buổi ra mắt sách chàng tiêu thụ được một mớ, còn bao nhiêu vắc về nhà nhìn nét mặt cau có của vợ, chàng lại chịu không nổi.

Thế là Nguyễn co vùi trước cái mộng làm nhà văn, để có chút tên tuổi với thiên hạ. Đối với chàng, viết lách là thú tiêu khiển tao nhã, giải tỏa những uẩn ức của lòng, chia xẻ cảm nhận về cuộc sống với những người xung quanh. Con người dù có thành công bao nhiêu, thế nhưng đến một tuổi nào đó cũng cảm thấy cần có một góc riêng sống thật với mình, không gì hay hơn là làm bạn với âm nhạc, văn chương, sách vở, có dăm người bạn đồng điệu để mà trao đổi, hạnh phúc nhất cho cái tuổi không còn trẻ trung và sức lực để tranh đua với đời nữa.

Sang Mỹ, trôi giạt vào khu chung cư đa số là người Việt Nam, Nguyễn cảm thấy dễ chịu như chàng đang sống trên mảnh đất quê hương. Khu chung cư nằm trên ngọn đồi thấp, một con dốc thoải xuống dòng suối um tùm cây lá, ven bờ là con đường mòn có dấu chân người, Nguyễn biết đám trẻ con vẫn hay la cà đi hái những trái dâu dại. Thỉnh thoảng, trong những buổi sáng rảnh rỗi, Nguyễn thơ thẩn một mình dọc theo bờ suối. Mặt nước phẳng lặng nổi lên bèn những chiếc lá khô, Nguyễn tưởng đấy là những chiếc thuyền con, đã chở hồn chàng ngược về dĩ vãng, nơi có dòng sông êm đềm chôn quê nhà.

Đúng là văn sĩ có khác, vợ chàng lăm lăm rất bực mình vì cái tật đăng trí và vợ vắn của chồng. Chỉ cần đi dọc theo con suối ấy, Nguyễn cũng có vô khối cái nhìn về sự sống đang hiện diện quanh chàng. Lũ chim chóc chuyền cành hót véo von trên cành dâu chín màu tím thẫm, vài con bướm lượn lờ trên những bông hoa dại, một con cá nhảy lên đớp mồi trên mặt nước lao xao, tất cả như cùng chàng tận hưởng cái đẹp của thiên nhiên. Chàng thấy dễ chịu quá, cần gì phải đi đâu xa, cần gì phải tụ họp những chốn đông người, người ta cứ ao ước đi đến nơi này chốn nọ mới hưởng hết sinh thú của cuộc đời. Ở đây, ngay tại chốn này, khi lòng chàng thanh thản thì chàng đã được hưởng hết cái mỹ miều của trời đất, nó đâu hẹp hòi gì và nào của riêng ai, cứ để hồn thênh thang với tám phương, bốn hướng.

Khu chung cư chàng ở thuộc loại cũ kỹ lâu đời, người chủ Mỹ đã mừng rỡ khi đẩy được vào tay những người di dân Việt Nam, lại được một số tiền rất khá. Khi lọt vào tay những người chủ Việt Nam, bộ mặt của khu chung cư đổi sắc, từ vẻ hoang tàn của khu nhà dột nát, bỗng dậy lên sức sống dưới bàn tay khéo léo của những người Việt cần cù, chịu thương chịu khó.

Đằng trước và đằng sau mỗi nhà là một khoảng đất trồng sát đường đi rộng chỉ độ một mét, vậy mà những bà cụ già, những người phụ nữ lớn tuổi không đi làm, đã chịu khó vun vén để trồng những khóm hành ngò, rau thơm, những giàn bầu bí, khổ qua, đậu ván. Nguyễn hay lang thang đi dạo quanh xóm, nhìn mảnh vườn rau quê hương xa vơi vơi trong tâm tư chàng, đang được những bàn tay của bà con lối xóm gầy dựng lại trên mảnh đất xứ người. Nó thể hiện nụ cười của cả một dân tộc hiền hòa, khi vợ chàng thiếu một nắm húng quế cho tô phở, thiếu quả ớt cho bát nước chấm, lúc chàng khoan khoái thưởng thức món thịt bò quán lá lốt, phết mỡ hành và đậu phộng giã nhỏ, bà hàng xóm đã cho vợ chàng những thứ rau cần thiết.

Sự thật, thỉnh thoảng họ cũng có cãi nhau, chén bát còn có lúc xô huống gì con người có tiếng nói. Họ hay phàn nàn nhau về chỗ đậu xe, khi lũ trẻ có bạn bè từ nơi khác tới cứ đậu bừa bãi lên "parking" của người khác. Họ rầy rà nhau một lúc, cũng lời qua tiếng lại một hồi, nhưng khi lắng xuống lại lý luận "ba xu" một chút rằng cái chỗ ấy có phải của ông của cha gì mà giữ, lại mất đi tình hàng xóm bấy lâu nay.

Đa số đàn ông trong xóm đi làm, còn phụ nữ ở nhà giữ trẻ, nấu cơm. Nguyễn thích nghe bà già người hàng xóm miền Trung nói lối, nó ngộ nghĩnh và đậm đà màu sắc thi ca dân tộc, một bà cụ miền Nam chỉ thích tuồng cải lương, xem những phim có hậu như Bao Công xử án Quách Hòe, Phạm Công Cúc Hoa, Đồi cô Lựu, v.v. Đại loại các bộ phim phải có chung, có thủy, có tình người. Họ cũng đọc sách báo, nhưng có nhiều nhà văn viết theo lối mới, khó hiểu, từ ngữ cầu kỳ kiểu cách, Nguyễn cũng chưa hiểu nổi họ nói gì thì đám dân mộc mạc ở đây cần gì biết cho mất công. Ngay như là vợ Nguyễn, nàng cũng chỉ thích đọc những bài đơn giản, trắng ra trắng, đen ra đen, không nhuộm nhuộm mờ mờ ảo ảo, bởi vậy mà lối viết của chàng cũng ào ào, chần chịt như tiếng

dao băm trên thớt, như tiếng bát đũa khua lanh canh, xúng xoảng của trẻ con háu đói trước mâm cơm.

Đám trẻ ở đây có môi nhiễm lối sống Âu Mỹ, thích sự yên tĩnh của những căn nhà riêng biệt đóng kín cửa, họ cố làm ăn và lôi cả nhà ra khỏi cái khu chung cư nghèo nàn, nhếch nhác. Chỉ tội nghiệp những người lớn tuổi, cũng phải chạy theo đám con cháu để hòa nhập vào xã hội phương Tây, họ trở thành những cái bóng mờ bên lề cuộc sống. Suốt ngày, lũ nhỏ đi học, đi làm, các cụ luẩn quẩn, loanh quanh trong căn nhà đóng kín cửa, tội nghiệp biết bao. Từ ngày có mấy Đài Phát Thanh Việt ngữ, các cụ cao niên và người Việt trung niên như bắt được bạn vàng lâu ngày không gặp, nghe như trong quăng đời hiu quạnh trên xứ người, thoang thoang chút tình quê trong tiếng nói của người đồng hương. Thịnh thoảng, Nguyễn gặp lại những người hàng xóm cũ, họ trở về khu chung cư cũ kỹ, nụ cười móm mém nở trên khuôn mặt hân hoan vì cảm động, họ thú thật với chàng rằng, chỉ ở nơi này họ mới thấy tình quê hương, mới cảm thấy ấm lòng để sống nốt những ngày còn lại.

Ngay như Nguyễn cũng thế, một lần chàng đi thăm bạn bè ở các tiểu bang xa, dù chỉ có hai tuần lễ mà lúc về nhà, gặp lại những khuôn mặt hàng xóm quen thuộc, nhìn giàn mướp xanh trĩu quả, ngắm cây cải lên ngồng với con bướm lượn, nghe tiếng người xướng ngôn viên đọc bản tin chiều, tự nhiên chàng xúc động quá. Chàng có cảm tưởng như xa quê hương đã lâu, nay trở về mái nhà xưa, chàng vô tình có được cái cảm xúc dạt dào của đứa con xa nhà, nay trở về với mẹ.

Chàng đi làm một tuần năm ngày, hai ngày nghỉ ở nhà viết lách. Chàng không có mặc cảm khi nghĩ mình chỉ là mầm cây non nớt giữa một rừng văn học ngát hương, bởi vì chàng chỉ dùng văn chương để trang trải nỗi lòng, kể lể chuyện đời buồn vui, không một mục đích nào khác.

Thằng con lớn nhân ngày Father's Day, mua tặng bố cái máy computer để sáng tác cho tiện, vì mỗi khi nhìn bó gò lưng ra viết lách một cách khổ sở, xoa xoa viết viết thấy khổ thân gì đâu. Chiếc máy để trong căn phòng nhỏ đóng kín cửa, cố tạo sự yên tĩnh để chàng sáng tác, vậy mà chàng không viết được. Chàng công nhận mình quê mùa quá, không quen xử dụng máy móc hiện đại. Trong căn phòng đóng kín, tiếng máy lạnh chạy êm ru, chiếc màn hình trắng xóa, óc chàng cũng trắng xóa, chàng cố gắng viết nhưng chữ nghĩa hình như vô hồn, thế là chàng chịu thua.

Bây giờ thì Nguyễn hiểu rồi, người ta phải tạo cho tâm hồn một tư thế thoải mái thì mới viết cho ra hồn được. Chàng chỉ cần, một tập giấy, một cây bút, một khung cửa bên ngoài là khoảng trời xanh, có những con chim đậu trên sợi giây điện như những nốt nhạc trong buổi hoàng hôn, có tiếng lá khô lạo sạo đuổi nhau trên mặt đường, tất cả những thứ ấy mới là linh hồn của bài viết, chàng chỉ có công tô điểm lên thôi.

oOo

Nguyễn chưa phải nhà văn chuyên nghiệp, vậy mà không biết tại sao Nguyễn thích viết, "tiền oan nghiệp chường" tự kiếp nào, Nguyễn hiếm khi thấy một nhà văn hoàn toàn sung sướng, không đói rách thì cũng lận đận, cái kiếp con tầm nhả tơ, hay "vắt từ tim và từng đêm mãi miết, viết cho đời xương máu mới nên câu". Việc ấy, mấy người đã biết, một tác phẩm nâng niu, gọt giũa chỉ đọc vèo một cái là xong, có người đọc để giải trí, có người cũng nghĩ ngợi đôi chút rồi quên.

Sự nghiệp viết lách của chàng bắt đầu từ những lá thư, rồi điện thoại đầu hót với bạn bè, nhưng nói mãi Nguyễn có cảm tưởng mình chưa nói gì cả, chàng nghe được cả tiếng ngáp, cái hững hờ của người nghe, ở đây tình cảm càng ngày càng hiếm hoi, người ta phải chạy theo cơm áo, thời gian bỗng trở thành ngân ngủi.

Nguyễn viết, những lá thư dài năm, bảy trang giấy, chẳng biết người ta có đọc không nhưng ít khi nào chàng nhận được hồi âm, không chừng người ta còn bảo chàng lắm cảm. Sau đấy, có người thương hại bảo chàng viết văn đăng báo, rồi có những tờ báo đăng bài của chàng, từ đấy, Nguyễn có cái vui của người cầm bút, rồi biết thêm rằng ngoài nhu cầu cơm ăn, nhà ở, công danh, sự nghiệp, người ta vẫn cần có một món ăn bồi bổ cho tinh thần.

Lúc bắt đầu, chữ nghĩa còn thập thò e lệ, sau quen dần, như cô con gái lần đầu hẹn hò với tình nhân còn thẹn thùng, luống cuống thừa tay thừa chân, nay đã biết tận hưởng cảm giác đậm đà hương vị yêu đương.

Đề tài quanh quẩn chuyện trong nhà, cha mẹ, anh em, bạn bè lần lượt đi vào tác phẩm của chàng, Nguyễn có cái thiết tha chân thật khi chàng dùng ngòi bút để hồi tưởng những bóng dáng thân yêu trong đời chàng, để chàng thực lòng đã chảy nước mắt khi nhớ đến những kỷ niệm rất đơn sơ, nồng ấm thời thơ ấu. Chuyện của chàng không có những pha mê ly, hấp dẫn, thế nên khi có người đề nghị chàng viết truyện tình thì Nguyễn bối rối lắm. Nhìn quanh xã hội này, Nguyễn không tìm ra chất liệu để viết, thời buổi bây giờ mọi người đều có dư thừa tự do và điều kiện để yêu, Nguyễn đọc nhiều truyện tình yêu của xứ này, chàng biết tình yêu đơn giản như người ta ăn một cái kẹo, một cuộc hẹn hò trên bãi biển, đùa giỡn với sóng nước và nắng ấm, sau đó đưa nhau vào khách sạn, vài giờ sau chia tay, không ngậm ngùi, không khóc lóc.

Cuối cùng thì chàng nghĩ ra được một điều thật giản dị, văn chương không cần màu mè hoa lá cành, không cần tình tiết éo le, chẳng có mở mà chẳng có thắt. Nó chỉ là chuyện đời thường viết cho người khác đọc, như mình đang rủ rỉ kể những chuyện bình thường nhất, nó là của mình mà cũng có thể là chuyện của người, để đọc xong thì ai đó cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, băng khuâng hay mơ mộng đến những ảo ảnh mù xa trong dĩ vãng.

Thế rồi Nguyễn cũng cố thuyết phục vợ để được chấp thuận trong vui vẻ, cho chàng ra đời một tác phẩm đầu tay. Ngày hai vợ chồng có đứa con đầu lòng, chàng cảm động như thế nào thì nay nhìn đứa con tinh thần của mình Nguyễn lại có được cái cảm giác y hệt như vậy. Đối với chàng, những đứa con được sinh ra bằng sự kết hợp máu thịt của cha mẹ, đẹp hay xấu chàng đều thương yêu như nhau, riêng tác phẩm của mình, Nguyễn cũng vẫn say sưa đọc đi đọc lại nhiều lần, mỗi bài viết đã chuyên chở ít nhiều tư tưởng và những kỷ niệm của chàng cho từng nhân vật của truyện.

Dĩ nhiên đâu phải Nguyễn đã có được những phút giây sống hoàn toàn với đứa con tinh thần chàng yêu thích. Vợ chàng có thể đặt nhiều câu hỏi về một nhân vật tưởng tượng của chàng, mà nàng cho là nhất định đây phải là một hình bóng của dĩ vãng. Chàng đã phải trả lời nhiều câu hỏi nghe thật ngớ ngẩn mà đây những cạm bẫy, để rồi có khi nhiều lúc chàng bản thân đến phát cuồng khi thấy mình bị tước đoạt gần hết điều mà người ta hay gọi là tự do tư tưởng. Đây chỉ là những vui buồn lẻ tẻ trong nghiệp cầm bút, trong một phạm vi nhỏ hẹp là gia đình, còn với thế giới bên ngoài chàng cũng cảm thấy sự dè dặt của mình khi không dám viết thật những gì mình nghĩ. Ôi! Đời mắc chi cái nghiệp khổ như vậy, vậy mà vẫn say mê không dứt được.

Nếu mai kia khi về già, cuộc đời sẽ trống rỗng khi nhìn mấy bức tường trắng toát, hay loanh quanh trông tia mây chạu hoa chạu kiếng, ngó mông lung một chiếc lá rơi trên khoảng sân cỏ úa, điều ấy khiến Nguyễn vẫn thú vị với cái "khổ" của nghiệp cầm bút mà Trời đã oái oăm gửi cho chàng.

Nguyễn vẫn say sưa với cái cõi của mình, chập chờn những hình bóng của từng nhân vật trong khi ăn, lúc đi ngủ. Họ là những con người không có thật mà lại có sức mang đến cho chàng những rung động lạ kỳ. Nguyễn có thể đi theo họ đến những dòng sông xa xôi nào đó, ngồi với họ bên một bờ sông mà lắng nghe tiếng sóng vỗ óc ách vào bờ. Đi theo họ xuống thung lũng mù sương của Đà Lạt năm xưa, nghe họ tí tê thương nhớ một thời đã mất, và kỳ lạ rằng chàng cũng đã rung rung đến phát khóc khi cho nhân vật đau khổ vì một mối tình tan vỡ. Còn nhiều, nhiều nữa, những mối tình thời chinh chiến, những mất mát thua thiệt đốn đau của cuộc đời, những nhớ nhung mảnh vườn đầy bóng nắng lúc sang Xuân ở quê nhà. Đó phải chăng là món quà của Thượng Đế đã ban cho chàng, không cần tiền bạc mà chàng vẫn có thể để hồn lang thang đến nhiều nơi chốn đầy kỳ thú trên trái đất.

Nguyễn vẫn sống đạm bạc, bằng lòng với sự eo hẹp chút đỉnh của vật chất mà lòng vẫn không hề cảm thấy thiếu thốn, không mơ tưởng đến một thế giới xô bồ của bạc tiền, danh vọng. Sống như vậy nhưng lúc nào chàng cũng cảm thấy đời dư thừa niềm vui, vì ngòi bút đã giúp chàng đi chu du đến nhiều vùng trời đầy những đềm êm và kỳ thú của văn chương, một thế giới không thể mua được bằng tiền vậy.

Nguyễn Nhung

XIN HÃY BÈN CHÍ!

(Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

Chiều xuống dần... xuống dần...
Lòng băng khuâng... băng khuâng...
Đường muốn đi tới đích?
Cần vượt chướng ngại gần!

Cứ bền chí mà đi
Lý tưởng không hoài nghi
Rừng chẳng chặt, dày mật?
Đã có đuốc, ngại gì!

Mặt trời mọc đầu rừng
Bình minh sẽ sáng trung
Quân ta vào tiếp ứng
Tha hồ mà hát mừng!

Kiên nhẫn Anh Em ơi!
Ý Nga, 14.6.2019

RỒI RA SẼ RÕ

(Trích tuyển tập LỤC BÁT Á NGHỊ (tập 2).)

*

Anh bỏ trăm ả em ơi
Bé nào anh cũng lả lời mời chào
Năm châu biển rộng, trời cao
Nàng nào cũng tưởng chánh đào phu nhân.

Thử đào, thử thiếp dạ rân
Chưa ai chánh thiếp nợ nần du côn
Bà nào sau phút lâm bồn
Cũng ôm con hát khúc ờn: Sở Khanh!

Xóm làng nhục nhã, ô danh
Đứa con bất hiếu, tinh ranh, bạc tình
Vậy mà cả nước tôn vinh
Noi gương vĩ đại, anh minh, học hành.

Sử ghi vài chục loanh quanh
Đố ai đếm đủ hiền lành bao cô
Người kinh đô, kẻ đày mò
Con rơi, con rớt họ **HỒ** thiếu chi
Khi nào Cộng, hui nhị tỳ
Rời ra sẽ rõ ai bì **Chí Minh?**

Á Nghị, 15.6.2019

Nhớ Cha Trong Ngày Lễ Của Cha

Cứ mỗi lần Tháng Sáu đến là tôi lại nhớ đến Ngày Của Cha thường được tổ chức vào ngày Chủ Nhật của tuần lễ thứ ba trong tháng Sáu. Ngày Lễ Của Cha năm nay là Ngày Chủ Nhật 16 Tháng Sáu năm 2019.

Cũng như Ngày Lễ Của Mẹ vào tháng Năm vừa qua, các người con xứ Mỹ lại có dịp mời Cha đi ăn hay tặng quà cho Cha để tỏ lòng hiếu kính với người Cha của mình. Ngon lành hơn, sang trọng hơn đối với người có tài chánh phong phú thì người con sẽ mời Cha cùng đi du ngoạn trên một chuyến cruise nào đó hay cùng đi nghỉ mát ở một nơi nào đó. Nhưng chuyện này cũng hiếm khi xảy ra vì người con sẽ lấy lý do rất bận việc, nên ông cha bà mẹ cứ việc đợi dài cổ ra nhé. Con cái thời "a còng" mà lị! Ai nấy đều bận túi bụi! Cũng đành thôi!

Hình như càng lớn tuổi chúng ta lại càng thương cha nhớ mẹ nhiều hơn, nhất là khi cha mẹ đã qua đời vì tâm lý con người thì khi mất đi một vật nào đó, một người thân nào đó thì mới thấy những gì đã mất thật đáng quý vô cùng.

Bài thơ, bài văn viết về người Mẹ, người Cha đã mất là những bài thơ, bài văn hay nhất, cảm động nhất vì chưa chan bao tình cảm thương yêu quý mến và tiếc nuối trong đó. Rất ít người viết về sự hy sinh của người Mẹ, sự khổ nhọc của người Cha khi các đấng sinh thành này còn sống trên cõi nhân gian vì những người con còn đang bận rộn, chạy đuổi theo những gì mà họ cho rằng quan trọng hơn ở bên ngoài xã hội.

Người viết thành tâm sám hối những gì đã làm cho cha mẹ tôi đau buồn khi tuổi còn trẻ vì theo tuổi đời, chúng ta mới nhận chân ra rằng cha mẹ chúng ta cực khổ như thế nào để nuôi dạy chúng ta được thành nhân như ngày hôm nay. Câu nói "có nuôi con mới biết lòng cha mẹ", thật đúng không sai chút nào.

Ngày của Cha năm nay, người viết lại nhớ đến Mẹ đến Cha nhiều hơn, nên xin phép được chia sẻ tâm tình về người Cha của người viết cùng các thân hữu. Hy vọng sẽ nhận được sự cảm thông của người cùng cảnh ngộ. Xin mời quý bạn cùng đọc bài viết dưới đây:

Chỉ Một Sát Na Hơi Thở

Thế là cha tôi đã ra đi vĩnh viễn rồi!!

Tôi lại chợt nhớ lời giảng của một vị Thiền Sư về kiếp người sống được bao nhiêu năm? Nhiều câu trả lời đã được đưa ra. Kẻ thì bảo “100 năm” như chúng ta thường chúc nhau “Sống lâu trăm tuổi”. Người thì bảo chỉ có “60 năm” qua câu hát “60 năm cuộc đời”. Tuy nhiên cũng đã có những đứa trẻ thơ có tên đề trên mộ chí rồi! Vậy đời người sống được bao nhiêu năm là đúng? Bạn nghĩ gì về câu trả lời sau đây: “Đời người sống dài lâu chỉ bằng một hơi thở mà thôi!” Mà đúng thật khi tôi được chứng kiến giờ phút lâm chung của cha tôi lúc người thở hết một hơi thở cuối cùng trước khi từ già cõi đời! Mới một phút trước đây người vẫn còn đó và bây giờ chỉ một hơi thở ra mà không có hơi thở vào thì người đã mất rồi! Chỉ một sát na hơi thở mà thôi, Bạn ạ!

Dĩ nhiên một sự mất mát nào cũng đem lại sự đau buồn cho những người có liên quan đến sự mất mát đó, nhất là sự mất mát một người Cha thân yêu của mình sau khi người Mẹ kính yêu đã ra đi hơn 10 năm trước. Bây giờ tôi đã thực sự mất đi cả hai đáng sinh thành! Mỗi lần đọc lại hai câu thơ được viết theo thủ bút thư pháp của một người thân đã đi kính điệu cha tôi, tôi lại bật khóc:

***“Bão lòng mất Mẹ níu Cha
Mẹ Cha mất cả con đà níu ai?”***

Tôi lưu lạc xứ người đã hơn ba mươi năm rồi. Lần đầu tiên về thăm cha mẹ sau hơn 10 năm xa cách, tôi đã thấy cha mẹ tôi già yếu lắm rồi! Tôi cũng đã bật khóc trong giây phút từ già cha mẹ để quay về xứ Mỹ vì nghĩ đến qui luật sinh tử của cuộc đời sẽ đến với những người già yếu như cha mẹ tôi, nhưng tôi đành phải quay về lại một nơi mà ở đó có gia đình nhỏ bé của tôi, có chồng tôi, có con tôi đang chờ đợi. Thôi thì đành phải mang tội bất hiếu vì hai chữ Tự Do và Gia Đình! Cô em gái thứ hai của tôi đã ở lại quê nhà nuôi dưỡng, chăm sóc cho cha mẹ tôi khi bệnh hoạn ốm đau trong lúc tuổi già xế bóng. Tôi phải cảm ơn em tôi đã hết lòng hiếu thảo với mẹ cha trong lúc

***Cha mẹ già như trái chín cây
Gió lay nắng động biết ngày nào rơi!?***

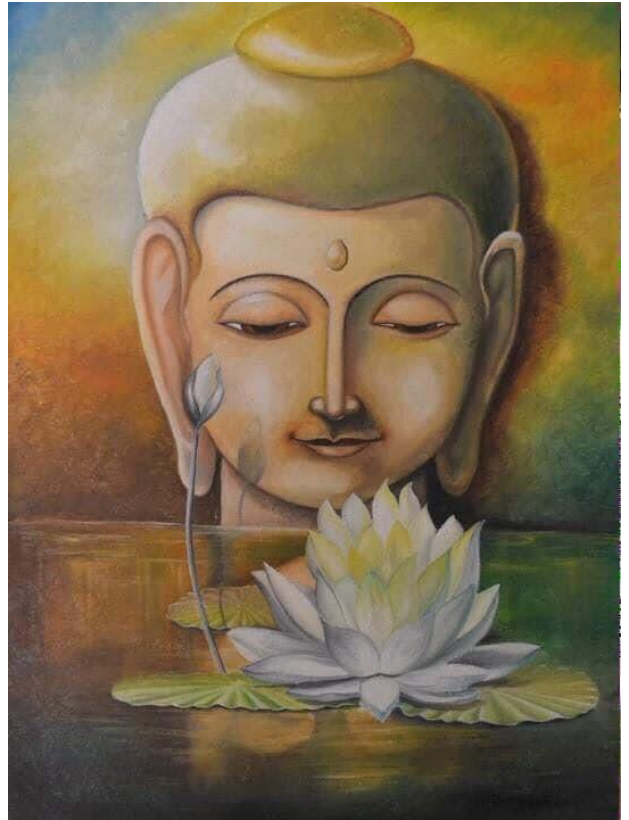
Khi đã chọn lựa sự ra đi rời xa quê hương xứ sở ít nhiều gì tôi cũng đã có lỗi với gia đình và quê hương mà tôi đã sống hơn nửa cuộc đời vì tôi đã bỏ lại sau lưng những gì mà tôi yêu thương nhất để cho con mình, gia đình mình được có một đời sống tốt đẹp hơn!

Những năm đầu nơi xứ lạ, mỗi khi nghe câu hát “Một lần đi là một lần vĩnh biệt. Khi ra đi là mất lối quay về”, tôi lại bật khóc vì trong thời điểm đó có ai mà nghĩ đến một ngày sẽ được trở lại quê hương. Tôi chỉ biết làm thơ than thở mà thôi mỗi khi nhớ đến cha mẹ già:

*Tóc Mẹ bạc hơn, dáng sầu ảo não!
Đôi mắt buồn, phương trời thăm xa xăm
Bóng hình con, chim cá vẫn bật tâm
Thương cho trẻ có kịp về tang Mẹ?**

Hoặc là:

***“Lưng Cha còng thêm, đêm trường lặng lẽ
Bên chung trà héo hắt nhớ thương con
Ngày con về, chẳng biết có được còn
Vui xum họp, hay buồn câu tử biệt!!”****

(Thơ Suong Lam)

May mắn thay tôi đã được gặp mặt Mẹ tôi lần cuối trước khi người từ giã cõi đời và 14 năm sau, tôi cũng lại được gặp mặt cha tôi trước khi người vĩnh biệt ra đi!

Sau khi chôn cất cha tôi xong rồi, quay lại căn phòng cũ mà cha tôi đã ở trước đây, tôi thấy cả một sự trống vắng não lòng. Cách đây 3 ngày, người vẫn còn đó ôm yếu, mệt mỏi nhưng vẫn giương mắt nhìn đàn con cháu vây quanh như muốn ghi nhớ từng hình ảnh thân yêu vào trong tâm não. Bây giờ người lại nằm cô quạnh ngoài nghĩa trang một mình. Một ngôi mộ mới với những nắm đất còn ướt sũng, với những cánh hoa tươi của bạn bè, của thân nhân đến phúng viếng vừa mới được đắp lên. Mộ của Cha tôi được nằm cạnh mộ của Mẹ tôi ở nghĩa trang sau chùa Kỳ Quang 2 thuộc quận Gò Vấp. Ngày nay, em tôi đã cho hỏa táng hài cốt cha mẹ tôi và đem 2 hũ tro cốt về thờ ở chùa Giác Tâm- Phú Nhuận, là nơi cha mẹ tôi thường xuyên đi chùa khi còn sống.

Tiếng đọc kinh trầm buồn với những tiếng chuông mõ khoan nhặt. Lời nhắc nhở của chư tăng ni chủ lễ về công ơn cha mẹ, về kiếp sống phù sinh của con người trong mỗi lần cúng thất cầu siêu tại chùa đã làm cho mọi người rung rung ngán lệ dù ai cũng biết rằng qui luật sinh tử, tử sinh là chuyện thường tình của kiếp người!

Cha Mẹ tôi chỉ là những người tầm thường, giản dị, không có địa vị cao sang quyền quý, không phải là những anh hùng hào kiệt để cho mọi người phải ca tụng, kính sợ nhưng chúng tôi luôn luôn hãnh diện vì nếp sống đạo đức của hai người.

Mẹ tôi hy sinh tàn tảo nuôi con. Cha tôi nghiêm khắc dạy con đạo nghĩa. Cha Mẹ tôi đã dạy cho chúng tôi phải biết làm lành lánh dữ, vun trồng cội phúc, sống như thế nào để cho trên thuận với thiên lý, dưới hòa với nhân đạo, hợp với đạo nghĩa con người. Mẹ tôi mất đã 14 năm rồi nhưng cha tôi vẫn một lòng chung thủy, thương yêu mẹ tôi cho đến ngày nhắm mắt. Cha tôi ăn chay trường đã gần 50 năm. Mặc dầu đã 99 tuổi rồi nhưng trí nhớ của người vẫn minh mẫn, thường hay bàn chuyện kinh sách thơ văn với tôi mỗi lần tôi về thăm cha tôi. Bạn bè tôi thường khen ngợi cha tôi có dáng dấp “tiên phong đạo cốt”. Sau ngày Mẹ tôi mất, mỗi lần cha tôi ăn cơm là người bảo phải dọn thêm một chén cơm, một đôi đũa và nhắc thêm một cái ghế ngồi để bên cạnh cái ghế ngồi của người và bảo rằng “Ba để dành cho Má của con”, như thể là mẹ tôi vẫn còn sống và đang cùng ăn cơm với cha tôi! Chúng tôi đã học bài học chung thủy, thủy chung nơi cha tôi. Ngày cha tôi mất đã có rất nhiều phái đoàn tăng ni các chùa đến tụng kinh cầu siêu đưa tiễn cha tôi về cõi Phật! Chắc hẳn cha tôi mãn nguyện rồi!

Hôm nay sau hơn 14 năm kể từ ngày cha tôi mất, tôi ở phương trời xa này viết đôi hàng để tưởng nhớ cha mẹ tôi. Tôi biết rằng từ nay tôi đã thực sự mồ côi cha lẫn mẹ. Mỗi lần Vu Lan về, tôi sẽ nhận thêm một cánh hoa hồng trắng cài trên ve áo vì bên cạnh đóa hoa màu trắng dành cho Mẹ tôi là đóa hoa màu trắng dành cho Cha tôi. Đối với tôi, cả cha tôi lẫn mẹ tôi đều đã có công sinh thành ra chúng tôi, đã nuôi dưỡng chúng tôi nên người, đã dạy bảo chúng tôi sống sao cho có đạo nghĩa hợp với Trời Đất và lòng người. Chúng con cầu nguyện cho Cha Mẹ sớm siêu sinh Tịnh Độ. Ở miền Lạc cảnh xa xôi kia chúng con tin tưởng rằng Cha Mẹ sẽ có:

*Những phút giây hài lòng và sung sướng
Khi thấy đàn con cháu biết yêu thương
Biết nghĩa ân, biết hòa ái, kính nhường
Nghe lời dạy của cha mẹ già yêu kính”.*

(Thơ Suong Lam)

Nam Mô A Di Đà Phật

Xin mời thưởng thức bài thơ mà người viết đã viết từ lâu khi cha tôi mất:

Tiểu Cha Về Xứ Phật

(Kính dâng hương hồn Cha)

Tiếng chuông mõ nhịp nhàng câu phở độ
Lời kinh buồn đưa tiễn khách ra đi
Cõi trần này tạm bợ chẳng có gì
Cha đã dứt nghiệp duyên nơi trần thế.

Ơn Cha Mẹ cao sâu hơn trời bể
Chưa báo đền Cha Mẹ đã ra đi
Dẫu biết rằng đời sinh ký tử qui
Phút vĩnh biệt đau lòng người ở lại.

Con thành kính lạy cha già ba lạy
Chút lòng thành hiếu kính tạ ân Cha
Dưỡng sinh con không quản tuổi trẻ già
Nuôi con trẻ Cha nhọc nhằn lao khổ.

Cuộc tử sinh Trời cao đã định số
Nẻo luân hồi duyên nghiệp với trả vay
Được duyên lành ta hội ngộ kiếp này
Tình phụ tử cha con ta thương mến.

Rồi nghiệp dứt sự chia ly phải đến
Cha an lòng rời bỏ chốn trần gian
Nén đau thương trong ngân lệ dâng tràn
Con cầu nguyện tiễn Cha về xứ Phật.

Người ở lại tiếc thương người đã mất
Cuộc trần là sum họp với chia ly
Kiếp phù sinh nào có luyến tiếc gì
Miền Lạc Cảnh Cha thành thời nhẹ bước.

Kiếp nhân thế người vẫn còn xuôi ngược
Với nghiệp duyên lui tới nẻo luân hồi
Hết duyên rồi đành vĩnh biệt mà thôi
Xin thành kính tiễn Cha về xứ Phật.
Sương Lam

Qua đến xứ Mỹ tôi học được cách làm youtube nên đã sưu tập hình ảnh đẹp, nhạc hay để thực hiện youtube cho bài thơ nói trên, xin mời quý bạn cùng thưởng thức:

Youtube Tiễn Cha Về Xứ Phật - Thơ Sương Lam

<https://www.youtube.com/watch?v=b6q3o4zqS70>

Rồi việc gì cũng sẽ qua, nhưng tình cảm phụ tử vẫn còn đó và mỗi năm những người con nơi xứ Mỹ này ít nhất cũng có một Ngày Của Cha để mà tưởng nhớ đến người Cha kính yêu của mình.

Happy Father's Day

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Tiễn Cha Về Xứ Phật
Kính dâng hương hồn Cha

Tiếng chuông mõ nhịp nhàng câu phở độ
Lời kinh buồn đưa tiễn khách ra đi!
Cõi trần này tạm bợ chẳng có gì
Cha đã dứt nghiệp duyên nơi trần thế

Ơn Cha Mẹ cao sâu hơn trời bể
Chưa báo đền Cha Mẹ đã ra đi
Dẫu biết rằng đời sinh ký tử qui
Phút vĩnh biệt đau lòng người ở lại

Con thành kính lạy cha già ba lạy
Chút lòng thành hiếu kính tạ ân Cha
Dưỡng sinh con không quản tuổi trẻ già
Nuôi con trẻ Cha nhọc nhằn lao khổ

Cuộc tử sinh Trời cao đã định số
Nẻo luân hồi duyên nghiệp với trả vay
Được duyên lành ta hội ngộ kiếp này
Tình phụ tử cha con ta thương mến

Rồi nghiệp dứt sự chia ly phải đến
Cha an lòng rời bỏ chốn trần gian
Nén đau thương trong ngân lệ dâng tràn
Con cầu nguyện tiễn Cha về xứ Phật

Người ở lại tiếc thương người đã mất
Cuộc trần là sum họp với chia ly
Kiếp phù sinh nào có luyến tiếc gì
Miền Lạc Cảnh Cha thành thời nhẹ bước

Kiếp nhân thế người vẫn còn xuôi ngược
Với nghiệp duyên lui tới nẻo luân hồi
Hết duyên rồi đành vĩnh biệt mà thôi
Xin thành kính tiễn Cha về xứ Phật

Sương Lam

A.C.La

Happy Father's Day

Ân của Mẹ như trời cao biển cả
Nghĩa của Cha như đất rộng trời cao
Tình Mẹ Cha như dòng suối ngọt ngào
Nhớ nghĩa Mẹ đừng quên tình Cha nhé!

Sương Lam

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 468-ORTB 61319)

Sương Lam

CỬA ĐẢNG

(Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

“Chỉ có cán cấp cao
Mới được sống hoàn hảo!
Dân phải đòi còn cào
Mới làm ăn xông xáo!”

Đảng dốt đặc, tại sao
Lại lên ngòi nhón nháo?
“Cứ ca tụng đảng vào
Tên nào dám vênh váo?”

Trèo cao nhờ luồn sâu
Tên nào cũng kiêu ngạo
Cổng chính ai vào nào?
Toàn dân đi khiếu kiện!
Ý Nga, 11.6.2019

LẮNG LƠ XIN TRẢ CHO NGƯỜI

(Trích tuyển tập AI BIỂU.)

*

Sao đang sống với một người
Mà em lại lẳng lơ mời thêm trai?
Ngày nào cũng kêu gọi ai
Ông nào em cũng mời chài, như “yêu”.

Thân em nhỏ xíu xiu xiu
Lắm ông như thế lớn điều “cám treo”
Ông nào chịu cảnh “nhịn heo”?
Ông nào chịu cảnh phải đeo lúm sừng?

Em ơi! Muối mặn chắm gừng
Sống chung, cưới hỏi, tưng bừng người hay*
Bây giờ nội ngoại đắng cay
Hỏi anh: -Bị cấm sừng này mấy năm?

Trả em Húng, Quế, Rau Răm...
Anh về cưới vợ thăm đầm Mạch Nha
Mẹ Cha đã mệt mỏi, mà
Anh không khỏe khoắn, chẳng ưa “ngọt” lừ.
“Lẳng lơ đeo nhẫn chẳng chừa
Nhẫn thì rơi mất, lẳng lơ vẫn còn”*

Á Nghi, 9.6.2019

*Hay: biết

TRÁCH CHI NÀNG BỎ!

(Trích tuyển tập SẦU TÌNH.)

*

Nóng tình la hét suốt ngày
Mà tình lạnh lùng, trống trải
Cay chua miệng lưỡi cù nhầy,
Ngọt ngào chẳng bao giờ thấy.
Hèn chi ngậm đắng từ rày!
Á Nghi, 22.5.2019

Có Anh

Cho em xin được bờ môi,
Của anh nồng ấm khi trời sang đông.
Xin yêu chẳng chút ngại ngùng,
Xin đừng gian dối lạnh lùng cách xa.
Thì thầm hơi thở mặn mà,
Quyện sương, quyện gió, là đà theo nhau.
Xin anh đừng nhắc niềm đau,
Để tình yêu chẳng nhạt màu ái ân.
Khi chiều nắng nhạt ngoài sân,
Là khi em đã bao lần nhớ mong.
Người yêu anh có nhớ không?
Bao lần dẹt mộng tim lồng trong tim.
Em xin kỷ niệm êm đêm,
Dịu dàng ấp ủ gọi tên trong lòng.
Ngày mai có đến hay không?
Mặt trời có mọc, bông hồng có tươi?
Mặc thôi em cứ mặc đời,
Vì em đã có bầu trời riêng em.

Ái Hoa

Tình Xưa

Xa vắng tưởng chẳng ngày gặp lại,
Từ dạo anh rời thành phố mưa qua.
Kỷ niệm xưa em tưởng đã nhạt nhòa,
Ngày tháng sẽ trôi đi không mộng寐.
Thế mà giờ ta không ngờ tái ngộ,
Ánh mắt như quen như lạ nổi ngại ngùng.
Bờ môi đỏ đáng anh dường dậy sóng,
Từng bước quay về kỷ ức ngủ quên.

*Ca dao

DẠI OI LÀ DẠI!

(Trích tuyển tập **BẮT ĐÈN ANH!**)

*

Nắng soi sắc nước trong ngần
Cỏ xanh thêm sắc gọi vờn thơ vui
Chung quanh tảng đá mình ngồi
Niềm vui hiện hữu cùng trời với ta.

Bướm hoa đơn giản, mượt mà
Sao anh... rắc rối... rườm rà... nụ hôn
Khiến cho ong bướm hoảng hồn
Trách em dài dại, chẳng khôn bay cùng!

Cúi đầu, lúng túng, ngượng ngùng
Như hoa chao nắng, lạ lùng nóng ran
Nâng cằm, ánh mắt nồng nàn
Anh cười: *-Xin lỗi! Ăn gian nữa nè...*

*

Thế rồi nghe về... nghe về...
Có người dạm, hỏi, chèo ghe sang mòi
Thế rồi em dại nhận lời
Bay theo Người Lạ, cả đời chưa... lui!

Á Nghi, 6.6.2019

*Vẽ: bày vẽ, Ve: ve vãn, làm cho xiêu lòng

Nói gì đây chuyện xưa thêm bờ ngõ,
Qua một cuộc tình đã cách đôi nơi.
Có còn chẳng cũng chỉ là kỷ niệm,
Chi để vui buồn riêng một mình thôi.

Ái Hoa

RÚT RUỘT ĐÓNG THUẾ CÓ NO?

(Trích tuyển tập **ĐẸP CHO RỒI.**)

*

Dự trừ kinh phí mấy đồng
Phát sinh chi phí tỷ chồng tỷ lên?
Tượng đài đồng, sắt, cứng, bền?
Ruột trong sao rỗng? Tuổi tên dềnh dàng.

Đói ư? Cứ ra đầu đàn
Chỗ nào cũng tượng đất "vàng", đồ tươi
Chiếu tranh trái, ngắm, nhớ cười
Cười no một trận lá người đủ... no!

Khóc thì đảng thả tự do
Cười no chắc đảng chẳng cho vào tù!
Sỏi to, đá vốn thù lù
Sức người hữu hạn, khó ... hù thành com*

Ý Nga, 8.6.2019

*Khẩu hiệu VC: "*Với sức người sỏi đá cũng thành com!*"

Đời Sống Quanh Ta

một người đã tát người bạn của mình. Người kia rất đau nhưng không nói gì. Anh chỉ lặng lẽ viết lên cát rằng: "Hôm nay, bạn tốt nhất của tôi đã tát vào mặt tôi."

Trong cuộc sống hằng ngày chúng ta thấy có những vật hết sức tầm thường như cát và đá nhưng lại rất có giá trị khi chúng ta biết cách sử dụng chúng. Người viết xin mượn câu chuyện về Cát và Đá để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Cát và Đá

Có hai người bạn đang dạo bước trên sa mạc. Trong chuyến đi dài, hai người nói chuyện với nhau và đã có một cuộc tranh cãi gay gắt. Không giữ được bình tĩnh,

Họ tiếp tục bước đi cho tới khi nhìn thấy một ốc đảo, nơi họ quyết định sẽ dừng chân và tắm mát. Người bạn vừa bị tát do sơ ý bị trượt chân xuống một bãi lầy và ngày càng lún sâu xuống. Nhưng người bạn kia đã kịp thời cứu anh. Ngay sau khi hồi phục, người bạn suýt chết đuối khắc lên tảng đá dòng chữ: "Hôm nay, bạn tốt nhất của tôi đã cứu sống tôi."

Người bạn kia hết sức ngạc nhiên bèn hỏi: "Tại sao khi tớ làm cậu đau, cậu lại viết lên cát còn bây giờ lại là một tảng đá?"

Và câu trả lời anh nhận được là: "**Khi ai đó làm chúng ta đau đớn, chúng ta nên viết điều đó lên cát nơi những cơn gió của sự thứ tha sẽ xóa tan những nỗi trách hờn. Nhưng "Khi chúng ta nhận được điều tốt đẹp từ người khác, chúng ta phải ghi khắc chuyện ấy lên đá nơi không cơn gió nào có thể cuốn bay đi."** (Nguồn: Trích trong Truyện Thiên trong Vườn Thiên)

Bạn có bao giờ làm thử chưa nhỉ? Nếu chưa, thì hãy thử làm một lần để cho tinh thần mình được thoải mái, bạn nhé. Cũng hơi khó nhí vì con người thường hay thấy cái lỗi của người khác nhiều hơn nhận ra được mình cũng đôi lần phạm lỗi mà không thấy.

Xin mời đọc một câu chuyện khác có liên quan đến đá để từ đó chúng ta biết mình sẽ phải làm gì?

Ném Đá

Jésus đang giảng đạo giữa đám đông. Bỗng có nhiều nhà trí thức và tu sĩ lôi đến một người đàn bà phạm tội mà họ cho là gian dân. Sau khi ném người đàn bà tội lỗi ấy giữa đám đông, họ nói với Jésus:

- Thưa ông, đây là một gian phụ. Theo luật Moise, thì phải bị ném đá. Vậy ông nghĩ thế nào?

Jésus không nói gì cả, lấy ngón tay viết trên cát: "Bọn giả dối!"

Nhưng bọn ấy cứ chất vấn mãi. Jésus không thể làm thinh được ngược mặt lên nói:

- Trong tất cả mọi người có mặt ở đây, ai là người chưa từng làm tội lỗi có quyền ném viên đá đầu tiên.

Khi nghe lời phán đó, dân chúng tản dần từng người một. Sau cùng chỉ còn có Jésus và người đàn bà tội lỗi giữa công trường mà thôi.

Jésus bèn hỏi người đàn bà:

- Những kẻ tố cáo đi đâu cả rồi? Không một ai lên án người cả sao?

Người đàn bà thưa:

- Không ạ!

Jésus nói:

- Ta cũng vậy! Thôi về đi.

JEAN, VIII, 1-11

(Nguồn: Trích trong Cái Cười Của Thánh Nhân- Thu Giang Nguyễn Duy Cần)

Bạn đã "Ngộ" được gì qua những mẫu chuyện này?

Xin mời thưởng thức youtube **Thư Pháp Chữ Ngộ** do người viết thực hiện qua link dưới đây:

<https://youtu.be/YuU6EmIkv6s>

Riêng thiên ý của người viết, trong đời sống con người, ai cũng đã có lần phạm lỗi cả, dù là rất nhỏ và vô tình mà mình không biết vì bản tính của con người tuy là "nhân chi sơ tính bản thiện" nhưng ít nhiều gì chúng ta cũng bị đời sống, hoàn cảnh xã hội chung quanh chi phối cuộc sống chúng ta, nên ta dễ dàng bị phạm lầm lỗi. Chúng ta chỉ thấy cái bướu trên lưng con lạc đà khác nhưng lại không thấy cái bướu trên lưng chúng ta. Và từ

đó, chúng ta dễ dàng chỉ trích, phê bình lỗi lầm, sai sót của kẻ khác nhưng lại dễ dàng bào chữa cho những lỗi lầm của mình bởi vì cái “Ngã” tự tôn tự đại của mình như đức Phật đã từng dạy bảo.

Có mấy ai có được tấm lòng bác ái như đức Jesus trong câu chuyện nói trên, lúc nào cũng giang tay che chở cho người có tội để cải hóa những người khác và ngay chính cả tội nhân. Hay như Đức Phật đã lấy lòng từ bi cảm hóa được chàng Vô Nảo muốn ra tay giết Phật là người thứ 100 để hoàn thành ước nguyện ngàn công, vô minh của hắn với lời khuyên: “Bỏ đồ đao xuống, quay đầu về ngạn.” của Ngài.

Chúa hay Phật đều dạy rằng: con người nếu không biết tu phước tích đức thì sẽ tạo ra nhiều nghiệp tội. Những chủng tử thiện ác đó đều được lưu vào A Lại Gia Thức của chúng ta và theo ta từ kiếp này sang kiếp khác rồi tùy duyên mà phát sinh ra để con người được hưởng quả lành hay nhận quả ác do những nghiệp nhân mà chính ta tạo tác từ vô lượng kiếp sống của chúng ta. Gieo nhân nào thì sẽ gặt quả nấy ví như gieo hạt đậu thì sẽ hái được trái đậu, gieo hạt cam thì hái được trái cam chứ không thể nào gieo hạt đậu mà hái được trái cam. Bạn đồng ý chứ?

Chúng ta cần phải thay đổi cách sống si mê lầm lỗi của ta, bỏ bớt dần những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính ác biến đổi thành những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính thiện để tạo niềm vui cho người và cũng cho chính mình nữa như câu chuyện dưới đây:

Cho và Nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên "người bạn của sinh viên" vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: "Chúng ta hãy thử trên chóc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày."

Vị giáo sư ngăn lại: "Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trên chóc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vàng vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao."

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó.

Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền vàng. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngắm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền vàng thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quỳ xuống, ngược mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: "Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?" Người thanh niên trả lời: "Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: "Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về".

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Cậu sinh viên này đã thay đổi cuộc sống cho người nông dân và cho ngay cả chính mình. Người nông dân đã có tiền chữa bệnh cho vợ và mua thức ăn cho đàn con. Người sinh viên đã thay đổi tính ác đem người ra làm trò đùa

thành người làm việc thiện là cho đi đồng tiền của mình để giúp người đang cần sự giúp đỡ và tìm thấy niềm vui trong sự cho đi.

Bạn và tôi chắc chắn cũng đã từng gặp nhiều người cho ra thì ít mà muốn nhận lại thì nhiều. Những người này tiết kiệm từng nụ cười, từng lời nói ngọt ngào không chịu trao cho bạn bè thân hữu, thân nhân quyến thuộc mà lại đòi hỏi người khác phải đối xử tốt với mình, phải ngọt ngào với mình. Dĩ nhiên, nếu là một người có lương tâm trong sáng, bạn sẽ cho đi là không công bằng (unfair) rồi đấy nhỉ?

Nói theo kiểu bình dân thông thường là “tiền trao cháo múc”, ít ra bạn phải đưa ra một số tiền nào đó thì mới nhận được tô cháo kia, chứ tại sao lại muốn nhận vào mà không chịu đưa ra. Lạ thật!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi - MCTN 467-ORTB 867-6519)

BA VÀ MẸ CÙNG XE LĂN...

Nhớ khi xưa... lúc Ba còn khỏe

Và Mẹ thì đã ngồi xe lăn

Mỗi dịp đi chơi... Ba đẩy Mẹ

Mẹ tuy vui mà lòng buồn khổ.

Hiếm khi nào... Mẹ chịu ra ngoài

Ngại phải nhọc nhằn phiền người thân

Cổ xương đau, đòn vai bị gãy

Mẹ nghĩ mình như một phế nhân!

Cổ tay sau hai lần vấp ngã

Xương cũng lành nhưng lệch một bên

Thương cho Mẹ mang nhiều nghiệp quả

Âm thầm chịu đựng... chẳng than rên.

Quan sát kỹ trong từng biểu hiện

Miệng tuy tươi... mắt Mẹ mênh mang

Không gian quen thuộc... liền khung cửa

Thời gian trôi... lại chậm vô vàn.

Chúng con chưa bao giờ ngồi thử

Lặng yên trên ghế... chỉ một mình

Để thấm được nỗi buồn của Mẹ

Mười năm đặng đặng với xe lăn...

Khi Ba mất... Mẹ thêm u uẩn

Không cười vui như những ngày xưa

Trong sân nhỏ, Mẹ càng lặng lẽ

Cây kén xanh... đâu còn Ba chăm...

Duy nhất một lần... con đẩy Mẹ

Đi viếng Chùa... Tịnh Xá Trung Tâm

Mẹ cười... cho vui lòng con trẻ

Tay lần Tràng Hạt... Niệm Quan Âm...

Con mong nhiều dịp đi cùng Mẹ

Thăm các Chùa quanh nhà cũng gần

ĐƯA CHA ĐI DẠO BẰNG XE LĂN

Đưa ba đi dạo bằng xe lăn,

Ba ngồi im như đứa trẻ ngoan ,

Đi quanh khu phố mình đã ở

Ba có nhận ra hình ảnh quen?

Căn nhà cũ ba mua từ lâu,

Gia đình mình đông đủ có nhau,

Cả một quãng đời ba sớm tối,

Bao lần ba đi về nơi đây.

Chẳng ngại việc khó hay đường xa,

Ca một ba dậy sớm tinh m ,

Con vẫn còn trèm chần ngại ngủ,

Ba đã ra ngoài đường phố kia.

Công việc cần ba làm ca hai,

Bữa cơm chiều bỏ hộp mang theo,

Chưa kịp dạy con bài toán khó,

Khuya ba về con đã ngủ say.

Thời gian nào để ba mộng mơ?

Thứ bảy có khi làm thêm giờ,

Đối diện cuộc đời ba thực tế,

Chăm chỉ đi làm dù ca ba.

Ba đi làm suốt cả bốn mùa,

Khi trời khô nắng của xuân-hè,

Khi trời ảm ướt thu-đông lạnh,

Đời vẫn vui có một mái nhà.

Bao mùa đã theo ba đi làm,

Mùa vẫn trẻ nhưng ba già thêm,

Cùng gia đình những ngày lễ nghỉ,

Hay đi chơi xa vacation.

*Nhưng Mẹ chỉ khước từ nhỏ nhẹ
Bởi sợ con lại phải nhọc nhằn!
Con cất nhà... thiết tha mời Mẹ
Hãy qua xem, và cũng để mừng...
Nhưng Mẹ chỉ lắc đầu cười khẽ
Mẹ sợ đi đường xá gập ghềnh...
 *Khi chạm bước vô thường... nhanh thật
Mẹ thở trong vô thức, Oxy
Rất thương Mẹ... chúng con bất lực
Chưa hết một ngày... Mẹ đã đi...
Con viết cho mình... tự ngẫm suy
Mẹ còn sống, con làm được gì?
Cha già yếu con chưa báo đáp
Lời ăn năn... xin gió mang đi...
 *Con bây giờ đã gần bảy mươi
Đơn độc tha phương... cuối nẻo đời
Chắc chẳng bao lâu, con lại cũng
Thong dong rũ bỏ cõi trần thôi...***

Thanh Song-Nguyễn Thị Kim Phú

LỜI NHẮN NHỦ TRÁI TIM

Gìn giữ nhé những mặn nồng hơi thở
Dấu tình đời ngày tháng có phôi pha
Gìn giữ cả trái tim em nức nở
Tiếc thương đời lạc lõng giấc mơ hoa...

Trái tim hồi sao em hay các có
Chẳng nhu mì như lá úa mùa thu
Cứ sắt se thoi thóp giữa sương mù
Hay em có điều gì chưa muốn ngỏ?

Hoàng hôn tới em thường hay hiu hắt
Làm khó chi cho hơi thở bơ vơ!
Cuộc đời này cũng chỉ một giấc mơ
Xin em nhé, vô tư đừng khắc khoải!

Ngày nào đó - em làm cao khó bảo
Giận hờn - không cùng hơi thở yên vui
Thế thì thôi, ta cũng sẽ ngậm ngùi
Quên tất cả tương lai và cuộc đời nghiệt ngã.

Cõi hư không ở nơi nào ai biết
Muốn vui thêm hỏi có được hay không?

Các con của ba đã lớn lên,
Đứa còn ở chung, đứa ra riêng,
Ba đã nghỉ hưu và ốm bệnh,
Đôi chân bây giờ là xe lăn.

Tuổi thơ con no ấm, yêu thương,
Có mồ hôi cha trong đời thường,
Người cha mà con từng nương tựa,
Hôm nay ba là đứa trẻ con.

Đẩy xe lăn đưa ba dạo chơi,
Con mong có phút giây ba vui,
Đôi chân vát và này dừng bước,
Khi đã đi gần hết cuộc đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(June, 04, 2019)

DỄ DÀNH

Bố bị viêm phổi và nhiễm trùng đường tiểu, phải đem vào bệnh viện cấp cứu.

Bác sĩ cho uống trụ sinh, bệnh tình thuyên giảm.
Vào thăm Bố. Bố vui mừng, ngoác lại gần, thì thào:
“Xin bác sĩ cho Bố về. Bố khoẻ rồi.”

Mình dỗ dành: “Bố chịu khó đợi đến khi khỏi hẳn, bác sĩ sẽ cho về.”

Bố khẩn khoản, năn nỉ, giọng sưng nước mắt: “Cho Bố về. Bố nhớ nhà quá...”

Mất mờ lệ, mình lại dỗ dành: “Bố chịu khó ăn và uống thuốc, mau khoẻ lại, họ sẽ cho về ngay thôi,”

Bố chỉ ra cửa: “Con ra nói với y tá ngoài kia cho Bố về, không cần đợi bác sĩ đâu.”

Mình ôm Bố, cố thuyết phục: “Phải có bác sĩ cho phép mới được về Bố ạ. Bố chịu khó chờ thêm một ngày nữa. Họ đâu muốn giữ mình lại làm gì.”

Bố thất vọng, buồn bã, thở dài: “Ừ, thì chờ thêm một ngày...”

Hôm sau bác sĩ cho về nhưng không về nhà mà vào thẳng nursing home vì tuổi Bố đã cao, cần người chăm sóc 24/7. Bố ngơ ngác, cau có: “Sao lại đến đây? Cho Bố về nhà!”

Con cái xúm lại dỗ dành. Bố hờn dỗi, lạnh lùng. Biết phải dỗ dành như thế nào để Bố hiểu trong giai đoạn này, đây mới là nhà. Làm sao tránh được cảnh dọn nhà lần chót. Hầu như ai cũng phải trải qua!

Nguyễn P. Thúy

Trái tim hồi đùng đại khờ cách biệt
Hãy nhịp nhàng cho hơi thở vui cùng.

Xin em đó, trái tim hay đổng đảnh
Hãy vui tươi đắm thắm thuở tình xanh
Đừng kiêu sa nhõng nhẽo... cuối thu buồn
Cho ước mộng dài lâu mãi ngát hương...❤️

Phạm Thị Minh-Hung

CƯỚP NHÀ XÂY MỘ
(Trích tuyển tập ĐẸP CHO RỒI.)

*
“Xử lý” những điều phi lý
Xử ra toàn chuyện bất công.
Những nghĩa trang “đời đời nhớ”
Không phải công sức Cha Ông
Mà là “liệt sĩ Trung Quốc”.

Ngu này là ngu đại đồng
Thảo nào dân đời: “Bể hợng!”
Ý Nga, 2.6.2019

KHÉT TIẾNG
(Trích tuyển tập ĐƯỜNG VỀ QUÊ HƯƠNG.)

*
Tiếng tăm khét lẹt cả rồi
Tuyên truyền cho lắm cũng tòi, đồ, hôi
Bốc mùi danh cháy như mồi
Ai mơ danh hão, ham ngòi ghé cao?

Về châu, nuốt nhục nhiều vào!
Cúi lườn, bầm báo, ồn ào hoan hô
Tháng Tư thậm thụt ra vô
Tháng Năm đã rõ “cháu” Hồ ai ngoan?
Ý Nga, 5.6.2019

CHIA HAI NHÁNH
(Trích tuyển tập AI BIỂU.)

*
Sông hết chảy cùng dòng?
Núi kéo càng viễn vông
Mất rồi mới biết quý?
Đáng đời kẻ bạc lòng!
Á Nghi, 3.6.2019

THÁNG SÁU VÀ BA TÔI

Rất nhiều lần tôi muốn viết về ba của tôi. Tôi nhớ và thương ông nhiều lắm. Ngược lại tôi cũng là đứa con gái ông cưng nhứt nhà.

Mỗi khi nghĩ đến cha thì hình ảnh hiện ra trong đầu tôi là một người cha đạo mạo và nghiêm khắc. Tôi không muốn như vậy. Tôi muốn ông cười, nụ cười thật từ ái và hiền lành. Tôi muốn ông đọc những dòng tôi viết về ông rồi cười thật tươi, thật sáng khoái như mọi lo âu, phiền muộn về đời sống theo gió bay đi.

Không gian chỉ có hai cha con, thời gian như quay lui lại. Tôi chỉ là đứa con gái nhỏ xíu ông hí hoáy cắt tóc húi cua như mấy người anh.

Ngày Tết, tôi ngồi trên bình xăng chiếc xe mô tô đen ông lái. Cái áo đầm ông mua cho tôi còn mới tinh. Sợi dây chuyền vàng mặt hai con chim tranh nhau trái đào, cây kiềng vàng cứng ngắt làm cổ tôi vướng víu. Mấy cái này đích thân ba tôi đeo vào cho tôi. Kể cả đôi khoen vàng đeo tai ông cũng tự tay mang vào cho con gái. Tôi ra dáng một cô con gái nhà giàu mỗi khi Tết theo ba về ngoại đốt nhang ông bà. Tôi nhớ mấy đứa con dì Bảy tôi, đứng lấp ló sau tấm vách tre len lên nhìn, ra dáng rất thèm thường.

Ba tôi cung tôi như vậy đó vì ông chỉ có tôi là con gái một. Mỗi ngày, sau khi ăn cơm xong, ông cần ngủ một giấc buổi trưa để chiều còn đi rước dân cạo mũ. Ông hay bắt tôi nhổ tóc trắng. Cứ đếm sợi để nhận thưởng. Tôi ngồi nhổ tóc sâu cho ba mà gục xuống ngủ lúc nào cũng không hay. Khi thức dậy ba tôi đã đi làm và đầu tôi nằm trên chiếc gối của ông. Thì ra đó là cách ông dỗ tôi ngủ trưa.

Ba tôi không uống rượu và không đánh bài, ngoại trừ ngày Tết. Và ông chỉ chơi đúng 3 ngày Tết rồi thôi, không ham mê cờ bạc như những người khác. Tuy nhiên chỉ chơi ba ngày mà má tôi cũng đã đứng tim vì ông.

Ngày Tết dân phu thường được nghỉ nhiều ngày để chờ cao su thay lá mới. Do đó nhiều việc ăn chơi giải trí được mở ra. Trong đó có sòng tổ tôm và đánh chắn. Vì đa số dân phu, cai, đội ở đây đều là người Bắc, được Tây tuyển phu vô Nam khai phá cao su để lập đồn điền. Ba tôi chơi khá lớn. Ông đặt một lần, nếu thua thì bỏ tiền ra đặt lại. Nếu thắng, ông không lấy tiền vào. Ông để vậy đặt tiếp. Thắng đặt tiếp nữa. Nếu hên tới lần thứ tư chủ cái phải kêu ông thu tiền vào đặt nhỏ lại.

Cho nên khi ông thắng bài thì tiền nhiều lắm. Còn thua chỉ vài ván là ông sạch túi bỏ đi về. Má tôi rất tội nghiệp, bà bán thức ăn, khô mực nướng và các đồ nhậu. Bà không dám nhìn ba tôi đánh bài, cũng không dám lại gần vì sợ ba tôi la. Thỉnh thoảng bà kêu tôi:

- Chín! Qua coi ba con ăn hay thua. Có còn tiền không?

Mấy anh tôi thì theo dụ dỗ.:

- Chín! Đi qua xin tiền ba, anh dẫn đi mua kẹo kéo ăn.

Và tôi, chỉ có tôi là dám đứng sau lưng ba để khều khều xin tiền hay đem nước cho ba uống.

Má kể khi sanh tôi ra ba tôi không có ở nhà. Nơi má nằm sinh là vùng không được an ninh. Tôi sinh ra cứ khóc, khóc hoài không nín. Má nhấc ba tôi về thăm. Nhấc mấy tin mãi mấy ngày sau ba mới về. Ông vén cái màn che giường cũ của má tôi, thò đầu vào và nói:

- Ba về rồi nè. Ngủ đi con gái. Má bồng tôi ra. Ông vuốt hai má tôi rồi nói:

- Ngủ ngon đi con. Ba đi ghen.

Thế là ông đi. Còn tôi từ đó ngủ một giấc say sưa và nín khóc. Má tôi lấy cái áo cũ của ba đắp lên người tôi để lấy hơi.

Tôi lớn lên trong bàn tay chăm sóc của mẹ và sự dạy dỗ dạn dò của ba. Ba tôi rất ít nói. Nhưng khi ông nói thì đầu ra đó. Từ từ chậm chạp như để chúng tôi nuốt từng câu, hiểu từng ý trong lời nói của ông.

Tôi nhớ khi học lớp ba trường làng. Ông thầy giáo Lượm ra đề tài vẽ một trái bí đỏ. Tôi nắn nót vẽ rồi tô màu vàng hoàng. Khi chấm điểm và trả lại bài cho học trò. Thầy kêu tên tôi:

- Trò Chín vẽ trái bí rất đẹp và to. Trái bí này trông lâu, lâu, lâu... lắm mới lớn như vậy.

Cả lớp cười rần rần. Tôi mắc cỡ muốn khóc vì tôi biết thầy đem ba tôi ra để chọc chơi.

Ba tôi ở Bình Sơn được bà con xóm giếng gọi là Bác Sáu Lâu. Sáu là thứ của má tôi. Còn Lâu hình như tên thường gọi trong nhà ở ngoài quê. Mà tánh tình ba tôi cũng giống cái tên lắm. Ông làm gì cũng kỹ lưỡng, chậm chạp, từ từ không có gì là vội vàng, kể cả đi... cầu. (Ở Bình Sơn, đường mương thoát nước từ nhà máy chảy ra suối được xây những nhà cầu công cộng. Nước cứ chảy liên tục như vậy để tổng khứ phân và rác ra hạ nguồn con suối.)

Mỗi sáng ba tôi đi cầu. Nếu người nào muốn đi mà biết là ba tôi ngồi ở trong là họ phải đi tìm nhà cầu khác:

- Ai ở trông vậy?

- Bác Sáu Lâu

- Thôi! Tui đi tìm chỗ khác. Chờ ông có nước ị ra quần.

Thế đó ba tôi nổi tiếng như vậy đó có mắc cười không.

Ba tôi khá đẹp trai dù ông không cao lắm. Nhìn ông người ta có thể tin tưởng: đây là một người đàn ông chính trực, ngay thẳng và đáng tin cậy. Ông không đùa dai, không trót nhả nhưng dường như ông có duyên ngầm nên rất nhiều phụ nữ đã ngã vào vòng tay ông.

Bà dì ghè của tôi một lần chân tình thố lộ:

- Ba mày không dụ dỗ dì đâu. Dì bỏ nhà đi theo ông từ hồi còn con gái. Ba của dì đánh biết bao nhiêu nhưng dì không thể không nhớ ông. Dì lén gói quần áo, trốn ông ngoại và theo ông tới bây giờ.

Hồi còn nhỏ tôi rất ghét dì. Nhưng khi lớn lên thấy dì thương ba tôi bằng cả tấm chân tình nên tôi không còn giận hờn. Tôi coi dì như một người mẹ và yêu thương các em con dì như ruột thịt.

Ba tôi một thời lặn lội để mưu sinh nên ông biết nhiều thứ, nhiều nghề. Ông cần mẫn siêng năng và đôn hậu. Ông đã dạy rất nhiều người thành tài xế vận tải cho sở Bình Sơn. Ông lái xe rất kỹ lưỡng, đàng hoàng. Cho nên thời trai trẻ ông là tài xế riêng cho chủ Tây. Khi lớn tuổi ông được chọn làm tài xế đưa rước học trò trong Sở Bình Sơn ra quận lỵ Long Thành học.

Ông rất mê thể thao và là đoàn trưởng của đoàn Thanh Niên Cộng Hòa thời đó.

Nhìn thân hình ông, những bắp thịt săn chắc cuộn tròn trông rất khỏe mạnh. Ông là huấn luyện viên túc cầu cho sở Bình Sơn. Mỗi khi nhìn ba tôi làm trọng tài trong những lần giao đấu, tôi cứ ao ước mình được là con trai để được chạy trên sân cỏ. Bởi vì ngày xưa phụ nữ không hề được quyền bỏ việc nhà để đi đá banh.

Những cầu thủ Bình Sơn lúc đó đa số là người Chà Và. Họ to con, rắn chắc và chạy rất bền sức. Họ đá banh rất khá và thường đi ra ngoài các quận và sở cao su khác đá tranh giải. Tôi luôn được ba tôi cho đi theo để lo vụ nước chanh và quần áo, khăn cho cầu thủ. Thật ra cả gia đình tôi đều phải tham gia tích cực không công cho đam mê của ba tôi. Má tôi phải bỏ tiền và công sức cho ba tôi làm tròn nhiệm vụ. Anh em tụi tôi sau mỗi lần đội banh giao đấu phải hì hục gỡ cỏ may ghim vào vớ, áo quần cầu thủ. Còn má tôi giặt đồ bỏ hơi tai, chửi được ba tôi trả công gì hết.

Ba tôi là một người rất có uy tín trong làng xã. Tôi nhớ có một lần, vào dịp gì đó có buổi họp khá quan trọng. Ban Tổ Chức mời ba tôi lên phát biểu ý kiến. Ba tôi bước lên khán đài. Tôi khều khều con Tuyết mặt mày hí hửng. Mấy anh tôi vỗ tay rào rào. Hội trường dứ tràng pháo tay, ba tôi lên tiếng:

- Kính thưa quý vị quan khách. Kính thưa... Hôm nay tui... Thế rồi ba tui đứng như trời trồng, tay mân mê cái cầm đã cạo râu sạch coóng. Cả hội trường im như nín thở chờ đợi. Thế rồi ba tui lí nhí:

- Xin cảm ơn quý vị.

Rồi ba tôi bước xuống. Cả hội trường òa ra cười, vỗ tay vang trời. Tôi ngó ra tẽn tò ra mặt.

Ba tôi là vậy, làm chứ không nói. Trước đám đông ông rất khóps. Nhưng trước mặt ông, cả gia đình các em, vợ, con, cháu cũng rất khóps vì cái uy nghiêm của ông. Ông chưa hề đánh con một roi nào. Ông kêu vào, chỉ cái ghế bảo ngồi xuống đó rồi ông nói. Từng lời nghiêm huấn khiến chúng tôi nín thở để nghe. Ông là cội tùng rất to che chắn cả 3 dòng con và 3 mái gia đình.

Ba tôi là người con rất có hiếu với bà nội tôi. Một mình xa quê vào Nam lập nghiệp. Tiện tận lo cho mẹ cho em. Gửi tiền và vật liệu về quê để nội tôi cất nhà đàng hoàng và đài thọ cho các em ăn học. Khi nội tôi bệnh, ông cho má tôi về quê rước nội tôi vào Nam trị bệnh và phụng dưỡng. Mỗi ngày ông đều đến hỏi thăm, trò chuyện và dặn dò má tôi chăm sóc tận tình. Ông và chú Năm tôi mua gỗ tốt rồi mướn thợ làm áo quan cho nội tôi. Ngày đem về, trông thấy cái hòm nội tôi phát khiếp, bà la om sòm:

- Ủy chu choa quơ! Đem đi, đem đi quặng cho xa, mẹ sợ lắm.

Thế là ba tôi phải làm một gian nhà nhỏ để cái quan vào và phủ kín mít không cho nội biết.

Bà nội tôi sống tới 95 tuổi mới ra đi. Ngày nội tôi hấp hối, cơ thể yếu dần, chân tay không còn cử động. Trong khi ba tôi đi rước chử tăng về, tôi pha nước nóng với rượu lau cho nội và thay bộ đồ trắng cho bà. Vì lúc đó nơi

tôi ở không có chùa, ba tôi phải đi tìm các vị sư Nam Tông. Vì thuộc phái Nam Tông nên họ tụng cho nội tôi kinh bằng tiếng Phạn. Tụng xong, Ba tôi nói:

- Mẹ tui là người Việt Nam, mấy thầy tụng tiếng Phạn mẹ tui không có hiểu. Mấy thầy làm phước tụng cho mẹ tui một hồi kinh tiếng Việt Nam.

Tôi đứng ở đầu giường lau mồ hôi nội tui ra ở trán, thấy các thầy vừa dứt hồi kinh, nội tôi thở hắt ra một cái rồi ra đi. Ông thầy cả nghe tôi nói cũng còn nghi ngờ nên lấy bông gòn để ở mũi nội tôi và cuối cùng tuyên bố nội tôi đã ra đi sau khi nghe xong lời kinh siêu độ.

Từ đó ba tôi bắt đầu hướng Phật. Ông ăn chay và tích cực phát tâm cúng dường cũng như bố thí. Ông phát động các bác trong xóm tái thiết lại ngôi chùa bị bỏ hoang từ lâu. Ông thành lập Hội tương tế và cùng các bác trong hội thỉnh Phật và thỉnh tăng về trụ trì. Ngôi chùa thành hình và phát triển cho tới ngày nay.

Thật lòng mà nói, đối với tôi ông ngoài là nghiêm phụ còn là một người bạn. Có điều gì khó khăn tôi thường tâm sự với ông. Ông lắng nghe và cho tôi những câu khuyên bảo chí tình. Còn ông, tuổi càng cao ông càng gần gũi tôi hơn. Những chuyện không thể nói với ai ông đều cùng tôi san sẻ. Hai cha con có nhiều khi ngồi tâm sự thâu đêm. Cái lằn ranh cha con nghiêm khắc những lúc đó không còn, mà còn lại như hai người bạn vong niên.

Tôi thương ba tôi lắm. Có những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống mỗi khi nhắc tới ba tôi. Nhất là mỗi dịp Tết chuẩn bị bàn thờ để rước ông bà. Nhớ tới ông tôi lại khóc.

Vào những ngày Tết Đoan Ngọ hay Tết Nguyên Đán, phụ huynh học sinh thường đem đến biếu cô giáo những trái cây vườn nhà. Ba tôi quý lắm. Ông trang trọng đặt lên bàn thờ gia tiên và khấn vái nghiêm túc. Ông nói đây là cái lộc của gia đình. Con làm nghề này hãy giữ đúng tác phong và nhiệm vụ một nhà giáo.

Nhà tôi đa số là con trai chỉ có mình tôi là gái. Thế nhưng vào những ngày giáp Tết, các anh tôi có bồn phận lau chùi lư hương, chun đèn. Nhưng quét dọn bàn thờ và trang trí, chưng trái cây, bông hoa ông không cho ai làm. Chỉ chờ tôi về mà thôi. Có năm vì việc làm, việc nhà, chiều 30 Tết tôi mới về nhà cha mẹ. Mấy anh tôi chỉ bàn thờ chưa trang trí mà quát tôi một trận. Mấy anh giận tôi và giận luôn cả ba tôi. Ông ngồi đó chậm rãi:

- Bây lo chuẩn bị dọn cúng đi. Con Chín quét dọn chưng trái cây xong thì bung lên cúng ông bà. Làm gì mà ồn vậy.

Tôi xuất ngoại được hai năm thì ba tôi vào chùa xuất gia. Ông vui trong kinh kệ và hướng tâm vào Phật pháp. Tôi về chùa nhìn ông trong lớp áo tăng già mà thương ông nhiều lắm. Tôi cũng rất mừng là ông đã chọn con đường chánh pháp để sống cuối đời. Con anh Sáu tôi theo nội vào chùa để săn sóc và làm thị giả. Sau ngày ba tôi mất, cháu xin thầy trụ trì xuống tóc xuất gia làm chú tiểu. Bây giờ chú cũng đã là một đại đức.

Ba ơi! Tháng Sáu bên này là lễ của cha. Con ngồi viết những dòng này mà nước mắt rơi ướt cả bàn tính. Ba hiển hiện trước mắt con với nụ cười bao dung và hiền hòa. Ba đã vào cửa Phật từ khi con rời quê hương xa xứ. Con đã bất hiếu bỏ ba ở lại để làm tròn trách nhiệm một người dâu, người vợ, người mẹ. Bây giờ đôi khi chăm sóc chồng quá vất vả hay bị nhiều phiền muộn, căng thẳng. Không hiểu tại sao con cứ nhủ mình “Hãy coi anh ấy như là ba để toàn tâm toàn ý yêu thương và săn sóc”.

Ba ơi! Trên cao hay ở một nơi nào đó trên trái đất này. Con nguyện ba luôn được an lành, hạnh phúc và được mọi phước lành.

Nguyện 10 phương Chư Phật hộ trì cho Ba.

Con gái của ba.

Nguyễn thị Thêm